Brian Aldiss

SERA

BRIAN ALDISS

SERA
LUNGA DUPĂ-AMIAZĂ A PĂMÂNTULUI
(Hothouse, 1962)

Prefaţa şi traducerea:
MIHAI BĂDESCU

CUPRINS:

Cum muribunda vegetală viaţa o susţine,
O viaţă dizolvată în alta intervine.
Şi-o formă ce dispare, pe alta o înalţă.
(La fel şi noi murim s-aprindem altă viaţă)
Ca bulele de aer ce pe-un ocean apar
Se-nalţă şi se sparg şi-n el la loc dispar.

Alexander Pope: ESEU DESPRE OM

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul unu

Sub impulsul vital şi ascultând de o lege implacabilă, tot ce poate creşte se dezvoltă ciudat şi în dezordine.

Lumina, căldura, umiditatea erau constante şi rămăseseră constante de... dar nimeni nu mai ştia de când. Şi nimănui nu-i mai păsa de marile întrebări care începeau cu „De când...?” sau „De ce...?”, pentru că nu mai era un loc pentru raţiune. Acum era doar un loc pentru creştere şi vegetale. Era ca într-o seră.

În lumina verde, câţiva copii ieşiseră afară să se joace. Atenţi la pericole, alergau de-a lungul unei ramuri şi se chemau unii pe alţii cu voci cristaline. Un biciuitor cu creştere rapidă se mişcă dintr-o parte într-alta; masa lipicioasă de boabe purpurii scânteiau stins. Cu siguranţă intenţiona să-şi împrăştie seminţele. Pentru copii însă nu reprezenta niciun pericol aşa că au trecut în goană peste el. În faţa şirului de copii nişte urzici-muşchi, ce înmuguriseră în timpul cât dormiseră, fremătau la apropierea lor.

— Ucide-i, spuse simplu Toy. Ea era copilul conducător al grupului. Avea zece ani, apucase deci zece fructificări ale smochinului. Ceilalţi se executară, chiar şi Gren. Îşi scoase fiecare din teacă băţul, pe care toţi copiii îl purtau cu ei, imitându-i pe adulţi, şi tăbărâră pe urzica-muşchi scurmând-o şi izbind-o înfuriaţi. Şi pe măsură ce doborau tot mai mult din plantă, şi-i zdrobeau vârfurile ascuţite, deveneau tot mai excitaţi.

În exaltarea ei Clat căzu în faţă. Avea numai cinci ani şi era cea mai tânără din grup. Mâinile îi ajunseseră peste materia otrăvitoare. Ţipă din toate puterile şi se rostogoli pe o parte. Ceilalţi copii începură şi ei să ţipe, dar nu se aventurară s-o scape din resturile urzicii-muşchi.

Încercând să se elibereze, micuţa Clat strigă din nou. Degetele îi alunecară pe scoarţa rugoasă, apoi se rostogoli de pe ramură.

Copiii o văzură căzând pe o frunză uriaşă ce se etala câteva lungimi mai jos; se prinse de ea şi rămase

tremurând pe vegetala tremurătoare. De acolo, de jos, îi privea rugătoare, dar nu îndrăznea să-i cheme în ajutor.

— Du-te şi ad-o pe Lily-yo, îi spuse Toy lui Gren. Băiatul o rupse la fugă înapoi de-a lungul ramurii. O viespe se năpusti pe neaşteptate spre el, bâzâind ca turbată. O dădu la o parte cu mâna, fără să se oprească. Era doar băiat, lucru destul de rar, şi deja foarte curajos, sprinten şi extrem de orgolios. Se îndreptă rapid spre cabana Femeii-conducător.

Ataşate de partea inferioară a ramurii atârnau optsprezece cabane din nuci uriaşe. Erau curăţite de miez şi lipite la locul lor cu un clei extras din plantă de acetyl. Aici locuiau cei optsprezece membri ai grupului, câte unul în fiecare nucă-cabană: Femeia-conducător, cele cinci femei ale ei, bărbatul lor şi cei unsprezece copii care supravieţuiseră.

Auzind strigătul lui Gren, Lily-yo ieşi din cabana ei şi, agăţându-se de o liană, urcă pe ramură alături de el.

— A căzut Clat, ţipă Gren.

Înainte de a o porni în fugă în faţa copilului, Lily-yo îşi izbi cu putere băţul de ramură. Semnalul său îi alertă pe ceilalţi şase adulţi, femeile Flor, Daphe, Hy, Ivin şi Jury şi bărbatul Haris. Ei se precipitară afară din nucile-cabană, cu armele în mână, pregătiţi de atac sau de fugă.

În timp ce alerga Lily-yo fluieră pe o notă aparte, stridentă.

Imediat, din frunzişul des ce-i înconjura, îşi făcu apariţia o umbelă ce-şi controla direcţia de deplasare cu ajutorul unor aripioare ca nişte spiţe. Se apropie de umărul lui Lily-yo şi îşi potrivi zborul cu fuga ei.

Atât copiii, cât şi adulţii se adunaseră în jurul ei şi priveau în jos spre Clat, încă întinsă pe frunză.

— Rămâi întinsă, Clat! Şi nu mişca! strigă Lily-yo. Vin până la tine. Clat se supuse vocii, deşi avea dureri şi-i era frică. Acum privea cu încredere în sus spre acel izvor de speranţă.

Lily-yo încălecă baza sub formă de cârlig a umbelei şi fluieră uşor. Din tot grupul, numai ea reuşise să

stăpânească pe deplin arta comandării umbelelor, aceste fructe semi-sensibile ale scaietelui-fluierător. Extremităţile spiţelor, sub formă de pană, purtau seminţele acestei plante ciudate. O cât de uşoară briză le transforma în urechi sensibile la orice şoaptă favorabilă însămânţării. După ani de exerciţii, oamenii reuşeau să utilizeze aceste „timpane” rudimentare în propriul lor interes. Aşa proceda acum Lily-yo.

Umbela o purtă în jos spre copilul neajutorat. Clat zăcea pe spate şi o privea cum vine cu speranţe crescute. Încă mai privea în sus, încrezătoare, când dinţii verzi străpunseră frunza împrejurul ei.

— Sări, Clat, strigă Lily-yo.

Copilul avu doar timp să se ridice în genunchi – răpitorii vegetali nu erau atât de rapizi ca oamenii, dar dinţii verzi se şi închiseră peste pieptul ei.

Simţind prezenţa prăzii prin frunza subţire, colţii-capcană se mişcaseră din timp pe poziţie. Erau un fel de carcasă cornoasă, de fapt doar o pereche de fălci pătrate, articulate pe o latură şi prevăzute cu numeroşi dinţi ascuţiţi. Dintr-un colţ se dezvolta un peţiol foarte fibros şi mult mai gros decât un om, care semăna cu un gât. Acum acest peţiol începuse să se încovoaie purtând-o pe Clat în jos spre adevărata gură, spre invizibila Bază a pădurii, în întuneric şi putreziciune.

Fluierând din nou, Lily-yo îşi îndreptă umbela în sus, spre ramura de pe care pornise. Nimic nu se mai putea face acum pentru Clat. Aşa a fost să fie.

Restul grupului se dispersase deja. A sta pe ramură echivala cu o invitaţie la necazuri şi neplăceri din partea nenumăraţilor duşmani din pădure. În plus, moartea lui Clat nu fusese prima la care asistaseră neputincioşi.

Grupul numărase pe vremuri şapte femei şi doi bărbaţi. Două femei şi un bărbat căzuseră pradă verdelui. Cele opt femei ale grupului dăduseră naştere la douăzeci şi doi de copii, dintre care cinci băieţi. Întotdeauna mureau mulţi copii. Acum, că murise şi Clat, peste jumătate din numărul copiilor lor căzuseră pradă verdelui. Lily-yo îşi dădea seama

că era un număr mult prea ridicat şi, conducătoare fiind, se învinuia pentru acest lucru. Erau într-adevăr numeroase pericolele care-i pândeau de pe ramuri, dar cu multe se obişnuiseră şi se puteau păzi. Îşi reproşa mai ales faptul că printre copiii supravieţuitori rămăseseră numai trei băieţi, Gren, Poas şi Veggy. Iar dintre ei, simţea în adâncul sufletului, Gren era născut să aibă necazuri.

În lumina verde Lily-yo se întorcea de-a lungul ramurii. Umbela se îndepărtă neobservată, supunându-se instrucţiunilor tăcute purtate de briza pădurii, ascultând alte şoapte despre un posibil loc de însămânţare. Nicicând nu existase o lume atât de aglomerată. Nu mai erau locuri libere şi uneori umbelele trebuiau să rătăcească prin junglă secole de-a rândul aşteptând să aterizeze şi să rezume astfel o singurătate vegetală.

Ajungând deasupra unei cabane coborî pe o liană şi intră în ea. Fusese cabana lui Clat. Femeia-conducător pătrunse cu greu înăuntru, pentru că intrarea era foarte îngustă. Oamenii îşi menţineau intrările cât mai strâmte posibil şi le lărgeau numai pe măsură ce creşteau. Acest lucru îi ajuta să ţină afară cât mai mulţi vizitatori nepoftiţi.

Totul era ordonat în cabana lui Clat. Din fibrele moi, ale miezului de nucă, fasonase un pat; acolo dormea micuţa de cinci ani atunci când, în veşnica şi neschimbata pădure, simţea că vine somnul. Pe pătuţ zăcea *sufletul* lui Clat. Lily-yo îl luă şi îl prinse de centură.

Se agăţă apoi de liană, îşi scoase cuţitul şi începu să lovească în locul unde scoarţa copacului fusese îndepărtată şi ataşată nuca de lemnul viu. După câteva lovituri, cleiul cedă. Cabana lui Clat se înclină, mai rămase agăţată pentru o clipă, apoi se prăbuşi.

În timp ce dispărea prin uriaşa îngrămădire de frunze, se produse o vânzoleală de nedescris. Câţiva îşi disputau privilegiul de a devora uriaşa „bucăţică”.

Lily-yo urcă din nou pe ramură. Se opri o clipă să-şi tragă sufletul. Respira acum cu mult mai greu decât pe vremuri. Dar de atunci plecase la prea multe vânători, născuse mult

prea mulţi copii, dăduse mult prea multe lupte. Înfrigurată îşi coborî în fugă privirea spre sânii verzi şi goi. Erau mai puţin împliniţi de cum fuseseră pe vremea când îl luase la ea, pentru prima oară, pe bărbatul Haris; acum atârnau moi şi forma lor nu mai era la fel de frumoasă.

Instinctiv îşi dădea seama că îi trecuse tinereţea. Şi tot instinctul îi spunea că venise vremea *Înălţării*.

Grupul se adunase în jurul scobiturii şi o aştepta. Se îndreptă spre ei, aparent la fel de activă ca întotdeauna, dar sufletul îi era ca şi mort. Scobitura semăna cu o subsuoară răsturnată, formată acolo unde ramura se îmbina cu trunchiul. Şi în ea se adunase multă apă.

Priveau şirul unor termite care urcau pe trunchi. Din când în când una dintre termite le transmitea oamenilor semne de prietenie, iar oamenii, la rândul lor, le răspundeau în acelaşi fel. În măsura în care se putea vorbi că au nişte aliaţi, atunci termitele erau aliaţii lor. Numai cinci mari familii animale supravieţuiseră turbatei vieţi vegetale. Viespile, albinele, furnicile şi termitele erau insecte sociale, puternice şi invincibile. A cincea familie o forma omul, umil şi vulnerabil, neorganizat, dar încă supravieţuitor. Împreună, reprezentau ultimele specii animale în această lume vegetală în plină expansiune.

Lily-yo reveni la grup şi îşi ridică privirea pentru a urmări şi ea linia mişcătoare ce dispărea treptat în straturile verzi. Termitele puteau trăi la orice nivel al uriaşei păduri, în Vârfuri sau jos, la Bază. Erau primele şi ultimele dintre insecte şi, împreună cu viespile, supravieţuiseră cel mai mult.

Coborându-şi privirea, le solicită atenţia.

Când toţi îşi întoarseră privirea spre ea, scoase sufletul lui Clat şi îl ridică deasupra capului pentru a-l vedea toţi.

— Clat a căzut pradă verdelui, spuse ea. Dar sufletul ei, aşa cum se cuvine, trebuie să ajungă în Vârfuri. Flor şi cu mine vom porni imediat, pentru a putea merge alături de termite. Daphe, Hy, Ivin, Jury, voi trebuie să-i păziţi bine pe bărbatul Haris şi pe copii până ne întoarcem noi.

Femeile o aprobară solemn. Apoi se apropiară unul câte unul de ea, să atingă sufletul lui Clat.

Sufletul era o păpuşă din lemn, cioplită rudimentar, de forma unei femei. Când se năştea un copil, în cadrul unui ritual, părintele bărbat îi cioplea un *suflet*, o păpuşă, un suflet totem. Pentru că în pădure, când cineva cade pradă verdelui, nu mai rămâne nici măcar un oscior care să poată fi îngropat. Supravieţuieşte acest *suflet* însă, pentru a fi îngropat în Vârfuri.

După ce atinse sufletul, Gren se îndepărtă aventuros de grup. Era aproape la fel de mare ca şi Toy, dar la fel de activ şi puternic. Nu numai că avea putere să fugă şi se putea căţăra mai bine, dar ştia şi să înoate. În plus avea personalitate. Ignorând strigătul prietenului său Veggy, alergă spre scobitură şi plonjă în apă.

Înota cu ochii deschişi şi o lume uluitor de limpede se profila în faţa lui. Câteva chestii verzi, asemănătoare frunzelor de trifoi, se treziră la apropierea lui, nerăbdătoare să-i înfăşoare picioarele. Gren le ocoli cu o lovitură a braţelor, propulsându-se şi mai adânc. Atunci văzu clocşocul – înainte ca acesta să-i fi remarcat prezenţa.

Prin natura sa clocşocul era o plantă acvatică semiparazită. Trăind în scobituri îşi trimitea în trunchiul copacului dinţii ferăstrău absorbanţi. Dar şi prin partea ei superioară, rugoasă şi de forma unei limbi, planta se putea hrăni. Acum se destinsese şi i se înfăşurase în jurul braţului stâng, iar fibrele sale căutau febril să-şi sporească strângerea.

Dar Gren era pregătit. Cu o singură lovitură de cuţit, reteză clocşocul în două, lăsându-i partea de jos să onduleze neputincioasă spre el, în timp ce se îndepărta.

Înainte de a ajunge la suprafaţă, Daphe, o vânătoare deosebit de iscusită, era deja alături de el. Părea supărată şi bule de aer îi ieşeau printre dinţi ca nişte peştişori mici. Ţinea cuţitul pregătit să-l apere.

Când ajunseră la suprafaţă rânji la ea şi se grăbi să se urce primul pe ramură, iar când ea i se alătură, se strâmbă din nou cu nonşalanţă.

— Nimeni nu aleargă, nu înoată şi nu se caţără singur, îl apostrofă Daphe, citând una din legile nescrise. Nu ţi-e frică, Gren? Capul tău este ca un brusture gol!

Şi celelalte femei se arătară supărate. Dar niciuna din ele nu îndrăzni să-l atingă. Era un copil bărbat şi era tabu. Pentru că el avea puterea magică de a ciopli sufletele şi de a aduce copii – sau urma să aibă şi acest dar când avea să devină matur, adică foarte curând.

— Eu sunt Gren, copilul bărbat! se făli el bătându-se cu pumnul în piept. Privirea sa o căuta, pentru aprobare, pe cea a lui Haris. Acesta însă privea în altă parte. Acum, pentru că era atât de mare, Haris nu-l mai încuraja, aşa cum o făcea altădată, deşi isprăvile băiatului deveneau mai mari ca oricând.

Uşor dezumflat, Gren sări alături, fluturând bucata de clocşoc, care încă mai era înfăşurată în jurul braţului său. Apoi începu să ţipe şi să se plimbe ţanţoş prin faţa femeilor pentru a le arăta cât de puţin îi păsa lui de ele.

— Eşti încă un copil, şuieră Toy printre dinţi. Ea avea zece ani şi era mai mare cu un an. Gren se potoli, gândindu-se că va veni vremea când le va arăta el la toţi că e un tip deosebit.

— Copiii au crescut prea mari pentru a-i mai putea stăpâni, spuse Lily-yo încruntată. După ce Flor şi cu mine ne vom duce în Vârfuri să îngropăm sufletul lui Clat, ne vom întoarce şi vom diviza grupul. A venit vremea despărţirii. Aveţi grijă de voi!

Îi salută şi o porni cu Flor pe urmele ei.

Grupul, care privea cum se îndepărtează conducătorul lor, era trist acum. Toţi ştiau că trebuiau să se despartă, dar nu îndrăzniseră să se gândească la acest lucru. Vremea fericirii şi siguranţei lor – cel puţin aşa li se părea tuturor, avea să ia sfârşit, poate pentru totdeauna. Singuri, copiii urmau să traverseze o perioadă de suferinţă, ajutându-se şi purtându-şi singuri de grijă, până vor întâlni alte grupuri. Pe adulţi îi aştepta bătrâneţea, încercări dureroase şi poate moartea atunci când aveau să se înalţe în necunoscut.

Capitolul doi

Lily-yo şi Flor urcau pe scoarţa rugoasă. Pentru ele aceasta semăna mai mult cu o serie de trepte, dispuse mai mult sau mai puţin simetric. Când şi când, întâlneau tot felul de inamici vegetali, câte vreun spin sau un plugirug, dar erau duşmani mărunţi şi uşor de trimis în verdele întunecos de sub ele. Duşmanii lor erau şi duşmanii termitelor şi coloana mişcătoare din faţă curăţise deja drumul. Lily-yo şi Flor urcau, ţinându-se foarte aproape de termite, bucuroase de compania lor.

Urcaseră destul de mult. La un moment dat se opriseră pe o ramură goală, capturaseră două seminţe rătăcitoare de brusture, le despicaseră şi le mâncaseră pulpa albă şi uleioasă. În timpul urcuşului zăriseră unul sau două grupuri de oameni pe diferite ramuri; uneori aceste grupuri le făcuseră cu mâna timid, alteori nu. Dar în cele din urmă ajunseseră mult prea sus pentru a mai putea întâlni oameni.

În apropierea Vârfurilor le aşteptau noi pericole. Oamenii trăiau în straturile mijlocii, dar sigure, ale pădurii, feriţi de pericolele Vârfurilor sau ale Bazei.

— Pornim din nou, îi spuse Lily-yo lui Flor, ridicându-se în picioare din locul unde se odihniseră. În curând vom fi în Vârfuri.

O agitaţie le amuţi pe amândouă. Priviră în sus şi se lipiră de trunchi, protector. Deasupra capetelor lor frunzele foşneau lovite parcă de moarte.

O viţă săritoare îmblăti scoarţa rugoasă într-o frenezie a lăcomiei, atacând coloana de termite. Atât rădăcinile cât şi tulpina viţei săritoare erau tot atâtea limbi şi laţuri. Răsucindu-se în jurul trunchiului îşi împingea limbile sale lipicioase în coloana de termite.

Împotriva acestei plante deosebite, flexibilă şi hidoasă, insectele nu se puteau apăra. Se împrăştiaseră, dar continuau să urce cu încăpăţânare, încrezătoare în legea oarbă a supravieţuirii pe ansamblu.

Pentru oameni planta era mai puţin ameninţătoare, sau cel puţin atunci când o întâlneau pe ramură. Întâlnită pe un trunchi, o putea uşor disloca şi trimite verdelui.

— Trebuie să urcăm pe alt trunchi, hotărî Lily-yo.

Alergau cu iscusinţă de-a lungul ramurii, sărind peste o inflorescenţă strălucitoare, în jurul căreia bâzâiau albine – primul mesager al lumii de culori de deasupra lor.

Dar un obstacol şi mai teribil zăcea în aşteptare, într-o gaură destul de banală din ramură. În timp ce Lily-yo şi Flor se apropiau, o viespe se năpusti bâzâind spre ele. O fiinţă teribilă, la fel de mare ca şi ele, dotată atât cu arme cât şi cu inteligenţă – şi pe deasupra cu multă răutate. Acum ataca numai din cauza năravului; ochii mari, mandibulele în continuă agitaţie, aripile transparente şi neobosite. Capul, un amestec de păr miţos şi carapace chitinoasă, era urmat de pieptul zvelt şi corpul articulat, galben şi negru, care adăpostea acul mortal.

Plonjase între cele două femei şi intenţiona să le lovească pe amândouă cu aripile. Femeile se aplecară rapid şi ea trecu în viteză pe deasupra lor. Se izbi furioasă de ramuri şi atunci când se întoarse, acul auriu pulsa ameninţător.

— Lasă-mi-o mie, spuse Flor. O viespe îi omorâse unul dintre copii.

Acum creatura se apropia înfuriată şi mult mai jos. Flor ţâşni lateral şi-o apucă de părul miţos, dezechilibrând-o. Fulgerător îşi ridică sabia. O avântă în jos cu un icnet puternic şi îi reteză pieptul chitinos şi subţire.

„Tigrul zburător” căzu alături în două bucăţi, iar cele două femei o rupseră la fugă.

Ramura, fiind una principală, nu se subţia. Mai mult, continua să se întindă până se ataşa de alt trunchi. Arborele, enorm de bătrân, cel mai longeviv organism ce înflorise vreodată pe această mică lume, avea miliarde de trunchiuri. Cu foarte multă vreme în urmă – aproape două miliarde de ani, în funcţie de sol, climat şi alte condiţii, existaseră multe feluri de arbori. Însă, pe măsură ce temperatura crescuse, arborii proliferaseră şi intraseră în

competiţie unii cu alţii. Pe acel continent, banianul[1], prosperând în căldură şi utilizându-şi complexul sistem de înmulţire prin butăşire, îşi stabilise treptat dominaţia asupra celorlalte specii. La rigoare, evoluase şi se adaptase. Fiecare banian se întindea mai departe şi mai departe, uneori chiar dublându-se din motive de siguranţă. De fiecare dată creştea mai înalt şi se târa mai departe şi mai departe, protejându-şi vlăstarele de înmulţirea adversarilor, dezvoltând trunchi după trunchi şi ramură după ramură, până ce, în sfârşit, învăţase şiretlicul de a se uni cu banianii vecini pentru a forma un desiş cu care niciun alt arbore nu se putea lupta. Complexitatea lor devenise fără rival. Dobândiseră nemurirea.

Pe continentul unde trăiau oamenii, numai un singur banian creştea acum. El devenise, mai întâi, Regele pădurii, apoi pădurea însăşi. Cucerise deşerturile şi munţii şi mlaştinile. Umpluse continentul cu eşafodajul său de ramuri. Numai în faţa fluviilor largi sau la ţărmurile mării, unde îl asaltau mortalele alge marine, se oprise arborele gigant.

Şi de linia terminatorului, unde toate se opresc şi începe noaptea, dincolo, de asemenea, nu trecuse nici banianul.

Femeile urcau acum încet, atente la imprevizibilele viespi care zumzăiau pretutindeni. Peste tot creşteau stropi de culoare, ataşaţi de arbore, atârnând de liane, sau rătăcind liberi.

Liane şi ciuperci înfloreau pretutindeni; umbelele pluteau melancolice prin desişuri. Pe măsură ce urcau tot mai sus, aerul devenea mai curat şi culorile mai dezlănţuite; albastru şi purpuriu, galben şi mov, toate capcane minunat colorate.

O gură picurătoare îşi trimise bobiţele roşcate de clei în josul trunchiului. Câţiva spini care le pândeau le înţepară şi rămaseră înţepeniţi. Lily-yo şi Flor ocoliră zona, trecând pe partea cealaltă a trunchiului.

Se întâlniră apoi cu iarba-rea. O ciopârţiră şi îşi continuară ascensiunea.

Existau numeroase şi uluitoare forme de plante, unele asemănătoare păsărilor, altele ca fluturii. Pretutindeni se

întindeau tentacule vegetale care le menţineau atenţia într-o perpetuă stare de alertă.

— Priveşte! şopti Flor şi indică o zonă de deasupra capului lor.

Aproape imperceptibil, scoarţa copacului era puţin crestată. Şi tot la fel de imperceptibil o parte din ea începuse să se îndepărteze. Opintindu-se, Flor îşi întinse băţul cu o lungime de braţ până ce acesta atinse crestătura. Apoi împinse în sus.

O porţiune din scoarţă se dădu la o parte revelând o gură mortală. O burtă de stridie, excelent camuflată, se îngropase în trunchi. Împingând rapid, Flor ajunse cu băţul în trapă. Şi în timp ce fălcile se închideau peste băţ, şi Lily-yo o susţinea, trase cu toată puterea. Luată prin surprindere, burta fu smulsă din locaşul ei.

În zadar îşi descleştase fălcile. Se prăvăli bălăbănindu-se prin aer şi o aripă zburătoare o prinse fără greutate.

Lily-yo şi Flor continuau să urce.

Luate aparte, Vârfurile reprezentau o lume stranie, un adevărat imperiu al vegetalelor la modul cel mai exotic şi maiestos.

Dacă banianul domina pădurea, era însăşi pădurea, atunci traversatoarele dominau Vârfurile, formau peisajul tipic al Vârfurilor. Ale lor erau uriaşele plase întinse pretutindeni, ale lor cuiburile construite pe vârfurile arborilor.

Când traversatoarele îşi părăseau cuiburile, alte creaturi se adăposteau în ele, alte plante înfloreau acolo, răspândindu-şi culorile strălucitoare spre cer. Tot felul de rămăşiţe şi bobiţe de clei transformaseră aceste cuiburi în platforme trainice. Şi tot aici creşteau plantele crematoriu pe care le căuta Lily-yo pentru sufletul lui Clat.

Împingând, agăţându-se, cele două femei ajunseră în cele din urmă pe una din aceste platforme. Îşi amenajară, sub o frunză uriaşă, un adăpost în faţa pericolelor văzduhului şi se aşezară să se mai odihnească puţin. Chiar la umbră, şi chiar şi pentru ele, căldura vârfurilor era

formidabilă. Deasupra, paralizând jumătate din firmament, strălucea un soare uriaş. Ardea fără-ncetare, nemişcat, tot timpul în aceeaşi parte a cerului, şi tot astfel urma să ardă până-ntr-o zi – de acum foarte aproape –, când avea să se mistuie complet.

Aici în Vârfuri, cu strania sa metodă de apărare, ce se baza pe acest soare strălucitor, crematoriul domina celelalte plante staţionare. Deja rădăcinile sale senzitive îi semnalaseră prezenţa intruşilor. Deasupra lor, pe frunză, femeile vedeau mişcându-se un cerc de lumină; rătăci o vreme pe suprafaţa ei apoi se opri şi începu să se concentreze. Frunza începu să fumege apoi izbucniră flăcările. Focalizând una din urne asupra lor, şi folosindu-se de cea mai teribilă armă, focul, planta era pregătită să lupte.

— Fugi, comandă Lily-yo, şi amândouă se aruncară în spatele unui scaiete-fluierător. Se ascunseră printre spinii lui, dar continuară să urmărească cu atenţie planta crematoriu.

Era o privelişte minunată.

Cocoţată acolo sus, planta etala aproape o jumătate de duzină de flori roşietice, fiecare mai mare decât un om. Alte flori, de acum fertilizate, se adunaseră şi formau o urnă cu mai multe faţete. Se puteau vedea şi alte stadii de dezvoltare, stadii în care, pe măsură ce sămânţa se dezvolta în partea de jos, culoarea dispăruse de pe faţetele urnei. În sfârşit, odată cu maturizarea seminţelor, urna, de acum goală şi foarte rezistentă, devenea transparentă ca sticla şi o armă calorică pe care planta o putea folosi chiar şi după ce sămânţa era împroşcată.

În afara oamenilor, toate creaturile vegetale dădeau înapoi în faţa focului. Numai ei se puteau măsura cu planta crematoriu şi chiar o puteau utiliza în folosul lor.

Mişcându-se cu abilitate, Lily-yo se furişă şi reteză o frunză uriaşă ce creştea pe platforma pe care stăteau. Frunza era mai înaltă decât ea. Ţinând-o bine, alergă direct către crematoriu, se năpusti printre frunzele ei şi, fără să contenească o clipă, se căţără până în vârf, mai înainte ca

aceasta să-şi poată roti urnele sub formă de lentile şi să le focalizeze asupra ei.

— Acum! îi strigă lui Flor.

Flor era deja în mişcare şi accelera spre ea.

Lily-yo ridică frunza deasupra crematoriului şi o aşeză între soare şi plantă astfel încât ameninţătoarele urne să se găsească în umbră. Ca şi cum ar fi înţeles că prin aceasta i se ruinaseră mijloacele de apărare, planta se ofili brusc. În umbră, cu florile şi urnele atârnând flasc, planta oferea imaginea deplină a decrepitudinii vegetale.

Chiuind de satisfacţie, Flor se repezi înainte şi reteză una din uriaşele urne transparente. Apoi o cărară amândouă, în fugă, spre adăpostul oferit de scaietele-fluierător. Frunza care ţinuse umbră căzuse şi crematoriul reveni din nou la viaţă, agitându-şi furios urnele pe măsură ce acestea sorbeau din nou lumina soarelui.

Cele două femei ajunseseră la adăpost exact la timp. O pasăre vegetală se năpustise din cer asupra lor şi rămase înfiptă în unul din ţepii scaietelui-fluierător.

Imediat, câţiva zeci de gunoieri începură lupta pentru cadavrul său. Sub acoperirea oferită de această confuzie, Lily-yo şi Flor atacară urna pe care tocmai o capturaseră. Utilizându-şi cuţitele şi forţa, reuşiră să ridice puţin una dintre faţete, suficient însă pentru a putea introduce sufletul lui Clat înăuntru. Eliberată, faţeta reveni instantaneu la loc închizând urna ermetic. Prin suprafeţele ei transparente, sufletul lui Clat îi privea tăcut.

— Fie ca tu să te înalţi şi să ajungi în ceruri, intonă Lily-yo.

Era îndatorirea ei să vegheze ca sufletului să i se dea, măcar astfel, o şansă. Împreună cu Flor, duse urna la unul din cablurile ţesute de traversatoare. Vârful urnei, acolo unde fusese sământa, era foarte gros şi asuda clei. Aşa că fu lipită uşor de cablu şi rămase acolo agăţată şi sclipind în soare.

Cu timpul, atunci când o traversatoare va urca pe cablu, urna va avea o şansă excelentă să se lipească de unul

dintre picioarele ei şi astfel să fie purtată departe, spre ceruri.

Tocmai când terminaseră lucrul, o umbră se profilă asupra lor. Un corp lung de peste un kilometru se îndrepta în jos spre ele. O traversatoare, acel uriaş echivalent vegetal al păianjenului, cobora spre vârfuri.

În grabă, femeile se adăpostiră din nou pe platformă. Ultima îndatorire faţă de Clat fusese îndeplinită; acum venise vremea să se întoarcă la grup.

Înainte de a începe coborâşul spre lumea verde a straturilor mijlocii, Lily-yo privi înapoi peste umăr.

Traversatoarea cobora alene, o gigantică umflătură prevăzută cu fălci şi picioare şi un păr vegetal ce-i acoperea corpul aproape în întregime. Privind-o cum coboară i se părea o zeiţă cu puteri divine. Plutea uşor pe acel cablu ce se-ntindea până în cer.

Mai aproape, sau în depărtări, se puteau vedea şi alte cabluri ridicându-se din junglă. Toate se ridicau oblic, ca şi cum ar fi fost degetele unei mâini gigantice profilate pe cer. Acolo unde erau lovite de razele soarelui, scânteiau. Se putea remarca, de asemenea, că toate se îndreptau într-o anumită direcţie. Iar în acea direcţie plutea o jumătate de glob argintiu îndepărtat şi rece, dar vizibil chiar şi în lumina orbitoare a soarelui.

Nemişcată, jumătatea de lună rămăsese şi ea înţepenită pe vecie în aceeaşi parte a cerului.

De-a lungul eonilor, atracţia Lunii slăbise treptat mişcarea de rotaţie a planetei mamă până la oprirea completă. Zilele şi nopţile se succedaseră din ce în ce mai încet până ce deveniseră veşnice, una pe o parte a planetei, cealaltă pe cealaltă parte. În acelaşi timp, un efect de frânare reciprocă oprise şi mişcarea aparentă a Lunii. Îndepărtându-se şi mai mult de Pământ, îşi pierduse rolul de satelit şi se înscrisese pe o traiectorie precisă, devenind acum o planetă independentă, cu drepturi depline, ce ocupa vârful unui vast triunghi echilateral având Soarele şi Pământul în celelalte vârfuri. Pentru cât mai rămăsese din după-amiaza eternităţii, Pământul şi Luna aveau să rămână

în aceeaşi poziţie relativă. Se priveau faţă-n faţă şi urmau să rămână astfel până când nisipul timpului avea să înceteze să mai curgă şi soarele avea să înceteze să mai lumineze.

Multitudinea firelor de cablu vegetal plutea în spaţiul dintre ele, unindu-le. Traversatoarele puteau călători înainte şi înapoi în voie; uriaşi şi insensibili astronauţi vegetali ce cuprinseseră atât Pământul cât şi Luna într-o reţea insensibilă şi indiferentă.

Surprinzătoare potrivire. Bătrâneţea Pământului era înlănţuită ca într-o pânză de păianjen.

Capitolul trei

Coborâseră în ritm uşor spre straturile mijlocii ale pădurii şi călătoria de reîntoarcere la grup se desfăşurase fără probleme. Lily-yo nu se grăbea ca de obicei, n-o trăgea inima să se întâlnească prea curând cu momentul inevitabil al divizării grupului.

Nu-şi putea exprima prea bine gândurile. În această veşnicie verde existau prea puţine gânduri şi prea puţine cuvinte.

— Curând va trebui să ne Înălţăm şi noi, ca şi sufletul lui Clat, îi spuse lui Flor pe când coborau.

— Aşa e să fie, răspunse Flor, şi Lily-yo îşi dădea seama că nu putea găsi o expresie mai potrivită în această privinţă. Nici ea nu putea găsi cuvinte mai semnificative; în acele zile înţelegerea omului se subţiase atât de mult! Aşa era să fie.

La întoarcere, grupul le întâmpină cu răceală. Ostenită Lily-yo le răspunse printr-un salut scurt şi se retrase în cabana ei. Jury şi Ivin îi aduseră îndată hrană, dar nu îndrăzniră să pătrundă nici măcar cu un deget în camera ei, pentru că acest lucru era tabu. După ce a mâncat şi a dormit, a urcat din nou pe ramura cabanelor şi i-a chemat pe ceilalţi.

— Grăbiţi-vă! strigă ea, privindu-l fix pe Haris care nu se grăbea deloc. Cum putea s-o supere tocmai el când ştia cât de mult îl plăcea! De ce trebuia ca un lucru dificil să fie atât de preţios – sau un lucru preţios atât de dificil?

În timp ce era astfel cufundată în gânduri, o limbă lungă şi verde se prelinse pe după trunchiul copacului. Descolăcindu-se, atârnă lacomă pentru câteva clipe, apoi se înfăşură în jurul pieptului ei, imobilizându-i braţele de corp. Lily-yo se zbătea furioasă în timp ce era săltată de pe ramură, şi îşi reproşa lipsa de vigilenţă.

Haris îşi smulse cuţitul din centură, se repezi înainte cu ochii mijiţi, şi-l aruncă din fugă. Şuierând, lama străpunse limba şi o prinse de scoarţa rugoasă a trunchiului. În timp

ce continua să alerge spre limba imobilizată, Daphe şi Jury îl urmau îndeaproape, iar Flor punea copiii la adăpost. Agonizând, limba îşi slăbi treptat strânsoarea asupra lui Lily-yo.

Acum o teribilă vânzoleală se dezlănţuise de cealaltă parte a trunchiului şi pădurea se umpluse de vibraţiile lor. Lily-yo fluieră după două umbele, îşi făcu loc printre spirele verzi ce-i încolăceau pieptul şi ajunse cu bine pe ramură. Limba se zvârcolea şi se unduia în zadar. Cu armele în mână cei patru oameni înaintau hotărâţi să încheie socotelile.

Chiar şi arborele vibra de furia creaturii a cărei limbă era imobilizată. Ocolind cu grijă trunchiul, zăriră uriaşa gură vegetală a unui lăptuc ce-i privea cu pupila palmată şi hidoasă a ochiului unic. Se izbea furioasă de trunchi, spumegând şi strâmbându-se înspăimântător. Deşi mai înfruntaseră lăptuci până atunci, oamenii tremurau la vederea lui.

La dimensiunile de atunci, lăptucul avea de mai multe ori circumferinţa copacului. Dacă era nevoie, putea să se extindă aproape până în vârfuri, alungindu-se şi devenind, în aceeaşi măsură, mai subţire. Izbucnea pe neaşteptate de la Bază, ca un obscen hocus-pocus dintr-o cutie cu surprize, în căutare de hrană. Fără braţe, fără creier, îşi căuta pe bâjbâite calea pe solul pădurii, cu ajutorul unor picioare lungi, rădăcinoase.

— Străpungeţi-l! strigă Lily-yo. Nu lăsaţi să vă scape monstrul!

De-a lungul ramurii erau înşiraţi pari ascuţiţi pe care grupul îi folosea în cazuri deosebite. Cu ajutorul lor străpunseră limba ce încă se mai zbătea ca un bici peste capetele lor. În cele din urmă reuşiră să imobilizeze, de-a lungul ramurii, o bună bucată din ea. Oricât de mult s-ar mai fi zbătut lăptucul, nu se mai putea elibera.

— Acum trebuie să plecăm şi să ne Înălţăm, spuse Lily-yo.

Niciun om nu reuşise vreodată să ucidă un lăptuc. Părţile sale vitale erau inaccesibile. Deja însă zbaterile sale

atrăseseră o mulţime de prădători precum spinii – aceşti adevăraţi rechini ai straturilor mijlocii –, aripile-zburătoare, dinţii-capcană, garguii şi mărunta vermină vegetală. Cu toţii aveau să sfâşie lăptucul în părţi vii până ce nimic nu va mai rămâne din el. Iar dacă, între timp, se întâmpla să întâlnească şi un om... ei bine, atunci despre el nu se mai putea spune decât că: „aşa a fost să fie”. Deşi adunat în grabă, grupul dispăru repede după perdeaua verde.

Lily-yo era nemulţumită. Ea îi vârâse în această încurcătură. Fusese luată prin surprindere. Dacă ar fi fost mai atentă, un lăptuc cu mişcările lui lente n-ar fi putut s-o prindă niciodată. Mintea îi era obosită de gândurile conducerii sale proaste. Pentru că ea cauzase două drumuri periculoase spre Vârfuri în loc de unul singur. Dacă ar fi luat grupul cu ea când înmormântase sufletul lui Clat, ar fi evitat această a doua ascensiune care se profila acum în faţa lor. Ce se-ntâmplase cu mintea ei încât nu văzuse acest lucru mai înainte?

Bătu din palme. Se oprise la adăpostul unei frunze gigantice şi acum îşi aduna grupul în jurul ei. Şaisprezece perechi de ochi o priveau încrezători, aşteptându-i cuvintele. În schimb ea era furioasă să-i vadă cu câtă încredere o privesc.

— Noi adulţii am îmbătrânit, începu ea, şi am devenit mai proşti. Eu una am devenit mai proastă pentru că am permis unui lăptuc încet să mă prindă. Nu mai sunt în stare să vă mai conduc. A venit vremea ca adulţii să se înalţe şi să se întoarcă la zeii care ne-au făcut. Atunci copiii se vor conduce singuri. Ei vor forma un nou grup. Toy va conduce grupul. Până când vei fi sigură pe grupul tău, Gren şi apoi Veggy vor fi suficient de mari pentru a vă dărui copii. Aveţi grijă de copiii bărbaţi. Păziţi-i să nu cadă pradă verdelui pentru că astfel grupul moare. Mai bine te sacrifici tu decât să moară grupul.

Lily-yo nu ţinuse, iar ceilalţi nu auziseră, vreodată un discurs aşa de lung. Unii dintre ei nici nu-l înţelegeau. Ce însemna toată vorbăria asta despre a cădea pradă

verdelui? Or cazi, or nu, şi atunci nu mai e nimic de spus. Orice s-ar fi întâmplat „aşa era să fie” şi nicio vorbă nu mai avea vreo influenţă.

May, un copil fetiţă remarcă obraznic:

— Când o să fim singuri o să ne permitem multe plăceri.

Flor se întinse şi o plesni peste ureche.

— Mai întâi va trebui să-ţi permiţi urcuşul greu până în Vârfuri, spuse ea.

— Aşa e. Acum să pornim, hotărî Lily-yo şi stabili cine să fie în faţă şi cine să urmeze. N-au mai fost discuţii între ei, nici alte neînţelegeri, doar o remarcă pe un ton surprins a lui Gren:

— Lily-yo vrea să ne pedepsească pe noi pentru greşelile ei!

Împrejurul lor pădurea palpita şi pe măsură ce lăptucul era devorat, creaturi verzi se repezeau şi foşneau prin verdeaţă.

— Urcuşul va fi greu. Să-l începem imediat, spuse Lily-yo privind neliniştită în jurul ei şi aruncându-i o privire încruntată lui Gren.

— De ce să urcăm? întrebă Gren revoltat. Cu umbelele am putea zbura uşor spre vârfuri, fără să ne mai chinuim.

Ar fi fost prea complicat să-i explice că un om purtat în aer era cu mult mai vulnerabil decât un om protejat de un trunchi şi de coaja lui rugoasă în ale cărei crăpături sau noduri să te poţi ascunde în caz de atac.

— Cât timp conduc eu, o să urcaţi, i-o reteză Lily-yo. Vorbeşti prea mult, cred că ai gărgăuni în capul ăla al tău. Nu-l putea lovi; era un copil bărbat şi era tabu.

Fiecare îşi luase sufletul din cabană. Nu se obişnuia să-şi ia rămas bun de la vechile locuinţe. Ţineau sufletele prinse la centură şi cuţitele – cei mai ascuţiţi şi mai duri ghimpi disponibili –, pregătite în mână, şi alergau de-a lungul ramurii după Lily-yo, cât mai departe de lăptucul în dezintegrare, cât mai departe de propriul lor trecut.

Încetinită din pricina copiilor mai mici, călătoria spre Vârfuri li se părea foarte lungă. Deşi reuşiseră să treacă

peste întâmplările neobişnuite, oboseala care se aduna încet, dar sigur, n-o puteau învinge. La jumătatea drumului spre Vârfuri, găsiră o ramură laterală pe care să se odihnească. Aici creştea o încâlceală în care se puteau adăposti.

Încâlceala era o ciupercă frumoasă şi foarte încurcată. Deşi semăna cu o urzică-muşchi mai mare, nu-i vătăma pe oameni. Atunci când dădea de ei, îşi retrăgea pistilele otrăvite, parcă în scârbă. Se deplasa foarte încet pe ramurile arborelui etern şi prefera numai hrana vegetală. Grupul se ghemui în mijlocul ei şi adormi. Erau în siguranţă faţă de aproape toate formele de atacatori, de la viridianul unduitor până la lujerul galben. Dintre adulţi, Flor şi Lily-yo dormeau cel mai profund, fiind obosite de călătoria precedentă. Haris, bărbatul, a fost primul care s-a trezit, dându-şi seama că ceva nu era în regulă. În timp ce se ridica într-un cot, o împunse pe Jury cu băţul. Lui îi era lene şi, pe deasupra, era de datoria ei să-l apere de pericole. Jury sări în picioare, lansă un ţipăt ascuţit de alarmă şi se năpusti în ajutorul copiilor.

Patru fiinţe înaripate invadaseră încâlceala. Puseseră mâna pe Veggy, copilul bărbat, şi pe Bain, cel mai micuţ copil fată, le puseseră căluşi în gură şi îi legaseră fedeleş înainte ca aceştia să se dezmeticească de-a binelea.

La strigătul lui Jury, înaripaţii priviră în jur.

Erau oamenii zburători!

În anumite privinţe, semănau oamenilor. Cu alte cuvinte aveau un cap, două braţe lungi, vânjoase, picioare scurte şi degetele puternice la mâini şi picioare. Dar în loc de piele netedă şi verde, erau acoperiţi de o substanţă cornoasă şi strălucitoare, ici neagră colo roz. Iar aripile mari şi solzoase, crescute între piept şi coate, semănau cu ale păsării-vegetale. Feţele lor erau ascuţite şi inteligente şi ochii le scânteiau.

Văzând că oamenii se trezesc, zburătorii apucară cei doi copii captivi şi, năpustindu-se prin încâlceală – nici lor nu le făcea niciun rău – se îndreptară în fugă spre marginea ramurii, cu intenţia de a sări.

Zburătorii erau duşmani iscusiţi, rareori văzuţi, dar foarte temuţi de oameni. Se ocupau cu furtul. Deşi nu ucideau decât dacă erau forţaţi, furau în schimb copii – ceea ce se considera o crimă şi mai mare. Era greu să fie prinşi. De fapt, nu zburau cu adevărat, ci planau cu iuţeală prin cădere, dar şi aşa scăpau cu uşurinţă de represaliile oamenilor.

Jury alerga din toate puterile şi Ivin o urma îndeaproape. Ea prinse genunchiul unuia dintre zburători, înainte ca acesta să se poată lansa, apucând zdravăn tendonul din piele al aripii, acolo unde acesta se unea cu piciorul. Zburătorul se clătină, incomodat de greutatea prăzii, se întoarse să se apere şi slăbi strânsoarea asupra lui Veggy. Tovarăşul său, preluând acum greutatea întreagă a copilului bărbat, se opri şi îşi scoase cuţitul pentru apărare.

Ivin se năpusti cu sălbăticie asupra lui. Ea îl născuse pe Veggy, nu i-l puteau răpi. Lama zburătorului îi ieşi în întâmpinare. Se înfipse în ea spintecându-i stomacul până la măruntaiele maronii. Căzu de pe ramură fără niciun sunet, determinând vânzoleala obişnuită în frunzişul de jos unde dinţii-capcană îşi disputau noua pradă.

Îmbrâncit pe spate de avântul lui Ivin, zburătorul scăpă corpul legat al lui Veggy şi îşi părăsi prietenul ce încă se mai lupta cu Jury. Îşi întinse aripile şi se avântă greoi pe urmele celorlalţi doi, care o duceau pe Bain între ei, în desişul verde.

Întregul grup se trezise acum. Lily-yo îl dezlega în tăcere pe Veggy care nu plângea pentru că era şi el un copil-bărbat. Între timp Haris îngenunchease lângă Jury şi oponentul ei înaripat ce se zbătea tăcut să scape. Haris ridică cuţitul pentru a pune capăt disputei.

— Nu mă omorî, am să plec! strigă zburătorul. Avea vocea stridentă, cuvintele se înţelegeau cu greu. Ciudăţenia aceasta spori şi mai mult furia lui Haris, crispându-i buzele şi încordându-i limba.

Îşi înfipse cuţitul adânc printre coastele zburătorului de patru ori la rând, până ce sângele îi năclăi degetele-i încleştate.

Jury se ridică, respirând din greu, şi se sprijini de Flor.

— Am îmbătrânit, spuse ea. Pe vremuri nu era nicio problemă să ucid un zburător.

Îl privi apoi pe bărbatul Haris cu recunoştinţă. Se dovedise atât de folositor.

Împinse cadavrul spre marginea ramurii cu vârful piciorului. Corpul se rostogoli anevoie, apoi căzu pradă verdelui.

Capitolul patru

Aşteptau printre frunzele ascuţite ale unui scaiete-şuierător, buimăciţi de soarele strălucitor, dar atenţi la pericole. Ascensiunea se încheiase. Acum cei nouă copii vedeau Vârfurile pentru prima oară şi priveliştea îi lăsase fără grai.

Încă o dată Lily-yo şi Flor asaltară o plantă crematoriu, umbrind-o cu o frunză. De acum le ajuta şi Daphe. Şi în timp ce planta se ofilea înfrântă, Daphe reteză şase din uriaşele sale urne transparente, care urmau să le fie coşciuge. Hy o ajută să le pună la adăpost, după care, Lily-yo şi Flor aruncară frunzele şi se refugiară şi ele în adăpostul oferit de scaietele-şuierător.

Un nor de aripi-hârtioase îşi făcu apariţia; culorile lor străluceau puternic în ochii obişnuiţi numai cu verdele straturilor mijlocii. Cerul era albastru şi galben şi argintiu şi o viridiană iriza ca o apă.

Una dintre aripile-hârtioase descinse palpitândă, în apropierea lor, pe un smoc de frunze de culoarea smaraldului. Frunzişul era, de fapt, un colector. Aproape instantaneu aripa-hârtioasă deveni cenuşie, pe măsură ce puţinul său conţinut nutritiv era supt. Apoi se dezintegră ca un scrum.

Ridicându-se cu precauţie, Lily-yo conduse grupul spre cel mai apropiat cablu din gigantica plasă a traversatoarelor. Fiecare adult îşi căra propria urnă.

Traversatoarele, cele mai mari creaturi dintre toate fiinţele vegetale sau animale, nu puteau pătrunde în pădure. Îşi fabricau cablul şi îl legau de ramurile din vârf apoi îl asigurau prinzându-l de altele.

Găsind un cablu potrivit, pe care nu se afla nicio traversatoare, Lily-yo se întoarse şi le făcu semn să aşeze urnele jos. Apoi le vorbi. Lui Toy, Gren şi celorlalţi şapte copii.

— Acum ajutaţi-ne să intrăm fiecare în urna lui. Vedeţi să le închideţi bine. Apoi căraţi-le până la cablu şi lipiţi-le de el.

Iar apoi luaţi-vă adio. Noi ne Înălţăm şi lăsăm grupul în mâinile voastre. Voi sunteţi viii acum!

Toy ezita. Era o fată subţirică cu sâni ca două perişoare.

— Nu pleca Lily-yo, spuse ea. Avem încă nevoie de tine, şi tu ştii că avem nevoie de tine.

— Aşa a fost să fie, îi răspunse ferm Lily-yo.

Forţând una din faţetele urnei, se strecură în „coşciugul” ei. Ajutaţi de copii, ceilalţi adulţi îi urmară exemplu. Din obişnuinţă, Lily-yo aruncă o privire împrejur pentru a se convinge că Haris, bărbatul, era în siguranţă.

În fine, se aflau toţi în coşciugele lor transparente. Pe chipurile lor se aşternuse un calm şi o linişte surprinzătoare.

Copiii cărau coşciugele între ei şi priveau neliniştiţi cerul. Erau înspăimântaţi. Se simţeau fără apărare. Numai îndrăzneţul copil-bărbat Gren se purta ca şi cum s-ar fi bucurat de noua lor stare de independenţă. Mai mult chiar decât Toy, îi dirija pe ceilalţi în plasarea urnei pe cablul traversatoarei.

Lily-yo sesiză un miros curios în urnă. Şi pe măsură ce-i pătrundea în plămâni, simţurile o părăseau. Afară peisajul se înnoura şi se micşora. Se văzu suspendată deasupra vârfurilor, pe cablul traversatoarei, alături de urnele lui Flor, Haris, Daphe, Hy şi Jury. Văzu apoi copiii, noul grup, alergând spre un adăpost. Fără să privească înapoi, se afundară în desişul de frunze de pe platformă şi dispărură.

Traversatoarele sălăşluiau foarte sus deasupra Vârfurilor, la adăpost de duşmani. În jurul lor spaţiul era indigo, iar invizibilele raze ale lui le îmbăiau, hrănindu-le. Şi cu toate acestea, traversatoarele erau încă dependente de hrana Pământului. După multe ore de visuri vegetale, se trezeau şi începeau coborâşul pe cablu.

Alte traversatoare atârnau nemişcate în apropiere. Din când în când eliminau un bol de oxigen sau îşi scuturau câte un picior pentru a scăpa de vreun parazit mai incomod. Trăiau o viaţă liniştită, niciodată atinsă mai înainte. Timpul nu curgea pentru ele; soarele era al lor şi urma să le hrănească până când, devenind instabil, avea să se transforme într-o novă, arzându-se pe sine şi pe ele.

Traversatoarea cobora abia atingând cablul şi miile de picioare ondulau regulat. Cădea direct spre pădure, spre catedrala de frunze a pădurii. Aici trăiau duşmanii ei, duşmani cu mult mai mici, cu mult mai vicleni, cu mult mai fragili. Erau prada preferată a uneia din ultimele familii de insecte, viespile. Numai viespile, prin metodele lor insidioase şi imbatabile, puteau ucide traversatoarele.

De-a lungul leneşilor eoni, pe măsură ce sporise radiaţia solară, vegetalele evoluaseră spre o supremaţie indisputabilă. Ţinând pasul cu noile desfăşurări, se adaptaseră şi viespile, îşi sporiseră numărul şi mărimea pe măsură ce regnul animal era eclipsat tot mai mult de valul crescător al verdelui. Cu timpul, deveniseră principalii duşmani ai traversatoarei. Atacând în roiuri, îi paralizau centrii nervoşi primitivi, părăsind-o apoi ca să-şi contemple, imobilă, propriul sfârşit. Viespile îşi lăsau ouăle în tunele săpate în corpul duşmanului paralizat, iar când ieşeau din ouă, larvele se hrăneau cu plăcere din pulpa vie.

Cu multe milenii în urmă, această ameninţare, mai mult decât altele, împinsese traversatoarele departe, cât mai departe în spaţiu. Şi în această regiune, aparent inospitalieră, atinseseră ele monstruoasa lor desăvârşire.

Radiaţiile puternice deveniseră o necesitate pentru ele. Adevăraţi astronauţi ai naturii, schimbaseră înfăţişarea firmamentului. Cu mult după ce omul îşi luase catrafusele şi se retrăsese în pădurea din care provenise cândva, traversatoarele cuceriseră locul rămas liber. Cu mult după ce inteligenţa coborâse piscurile dominaţiei, traversatoarele legaseră globul verde şi alb cu anticul simbol al neglijenţei şi decrepitudinii: o pânză de păianjen.

Traversatoarea se strecură prin frunzişul Vârfurilor, ridicându-şi părul pe spate. El îi asigura, aşa cum era tărcat în verde şi negru, un camuflaj natural. Pe drumul de coborâre colectase câteva creaturi, prinse de cablul lipicios, şi acum le sugea liniştită. După ce isprăvi cu suptul se pregăti pentru siestă.

O treziră din moţăială zumzăituri furioase. Benzi galbene şi negre îi bâzâiau prin dreptul ochilor primitivi. O pereche de viespi o descoperiseră.

Traversatoarea se puse rapid în mişcare. Masa ei uriaşă, acum contractată din cauza atmosferei, depăşea un kilometru în lungime, dar se mişca tot atât de uşor ca un fir de polen atunci când ţâşni de-a lungul cablului, spre siguranţa vidului.

Pe măsură ce se retrăgea îşi peria cablul cu picioarele şi ridica tot felul de spori, bureţi şi alte creaturi mărunte ce aderaseră acolo. Aşa ridică şi şase urne ce conţineau fiecare câte un om inconştient şi care se legănau acum fără să le pese de mişcarea ondulatorie a picioarelor.

Câţiva kilometri mai sus traversatoarea se opri. Revenindu-şi din fugă, scuipă un glob de oxigen şi-l ataşă uşor de cablu. Antenele îi fremătau. Apoi se îndreptă spre spaţiul profund, extinzându-se pe măsură ce presiunea scădea.

Viteza îi creştea neîncetat. Adunându-şi picioarele, traversatoarea începu să ejecteze un fir nou, prin filiera de sub abdomen. Astfel se propulsa vegetala semi-sensibilă şi se rotea uşor pentru a-şi stabiliza temperatura.

Radiaţiile puternice o îmbăiau. Se lăfăia în ele. Era în elementul ei.

Daphe se trezi prima. Deschise ochii şi privi tâmp. Ceea ce vedea nu avea niciun sens. Ştia doar că se Înălţase. Era deci vorba de o nouă existenţă şi nu se aştepta să aibă vreun înţeles.

O parte din urna sa era eclipsată de smocuri gălbui ce puteau fi din păr sau paie. În rest totul părea nesigur, lucrurile fiind inundate fie de o lumină orbitoare, fie acoperite de o umbră profundă. Iar lumina şi întunericul se învârteau.

Aici era ţinutul zeilor.

Daphe nu simţea nimic. O ciudată amorţeală o ţinea nemişcată şi fără dorinţa de a se mişca. Mirosul în urnă era straniu. Totodată aerul părea foarte dens. Totul era ca un

vis de coşmar. Daphe deschise gura. Fălcile, ca încleiate, răspunseră cu greu. Ţipă. Nu se auzi niciun sunet. O cuprinseră durerile. Mai ales junghiurile din părţile laterale.

Şi chiar după ce închise din nou ochii, gura îi rămase deschisă.

Precum un uriaş balon păros, traversatoarea cobora încet către Lună.

Cu greu s-ar fi putut ghici că gândeşte, dar undeva în străfundurile ei apăruse ideea că această călătorie delicioasă era pe sfârşite şi că s-ar fi putut să existe şi alte direcţii în care să navigheze. Oricum, detestatele viespi deveniseră acum mult mai numeroase şi mai stingheritoare, atât pe Lună cât şi pe Pământ. Poate în altă parte ar putea fi găsit un loc paşnic, o altă jumătate din chestiile astea rotunde cu materie verde, în mijlocul unor raze calde şi delicioase.

Poate că odată şi odată va fi bine să navigheze, cu burta plină, spre o nouă direcţie.

Deasupra Lunii atârnau numeroase traversatoare. Reţeaua lor era răspândită pretutindeni. Aici era baza lor preferată. Mai iubită decât Pământul, unde aerul era dens şi membrele deveneau grele. Acesta era locul pe care-l descoperiseră primele, dacă facem abstracţie de nişte creaturi ciudate ce fuseseră aici cu mult mai înainte. Ele erau acum ultimele culmi ale creaţiei. Gigantice şi maiestuoase, savurau din plin această lungă şi trândavă după-amiază a supremaţiei.

Traversatoarea încetini şi încetă eliminarea cablului. Domol, se agăţă de reţea şi se îndreptă spre palida vegetaţie a Lunii.

Aici erau condiţii foarte diferite de cele de pe planeta grea. Banianul cu mii de trunchiuri nu câştigase supremaţia. În aerul rarefiat şi greutatea redusă crescuse lacom şi, depăşindu-şi rezistenţa, se prăbuşise. În locul lui se dezvoltaseră monstruoase tufişuri de ţelină şi pătrunjel, şi într-un pat format de aceste vegetale, se aşeză

traversatoarea. Fâsâind din pricina efortului, elimină un nor de oxigen şi se linişti.

Pe măsură ce-şi făcea loc în patul de frunze, corpul său uriaş se freca de tulpini. Picioarele se afundară în frunziş. De pe ele şi de pe corp fu dislocată o ploaie de resturi uşoare – bureţi, seminţe, nisip, nuci şi frunze, prinse pe reţeaua lipicioasă acolo, pe îndepărtatul Pământ. Printre ele se aflau şase carcase ale seminţelor pentru crematoriu. Se rostogoliră pe sol şi în cele din urmă se opriră locului.

Haris, bărbatul, a fost primul care s-a trezit. Gemând din cauza unui junghi neaşteptat din spate, încercă să se ridice. Lovitura din frunte îi aminti unde se afla. Adunându-şi genunchii cu braţele, împinse în peretele coşciugului.

Pentru o vreme acesta rezistă. Apoi întreaga urnă se sfărâmă în bucăţele, răsturnându-l. Rigorile vidului îi distruseseră forţele de coeziune.

Incapabil să se ridice, Haris rămase acolo întins. O durere îi pulsa în cap, plămânii îi erau plini de un miros neplăcut. Nerăbdător inspiră aer proaspăt. La început păru rece şi rarefiat, dar îl inhală satisfăcut.

După o vreme se întremase suficient pentru a lua seama în jurul lui.

Tentacule lungi şi galbene, apărute dintr-un boschet, îşi croiau drum spre ei. Alarmat privi după vreo femeie care să-l apere. Nu era niciuna. Cu greu, braţele îi erau atât de înţepenite, îşi scoase cuţitul de la centură, se rostogoli pe o parte şi începu să ciopârţească filamentele, pe măsură ce acestea se apropiau de el. Nu se dovedise un duşman prea dificil.

Acum îşi văzu pentru prima oară carnea. Trase un chiot şi sări drept în picioare, profund dezgustat de sine. Era plin de zgaibe. Mai rău, dat fiind faptul că îmbrăcămintea atârna acum în zdrenţe pe el, putea vedea o masă de falduri de piele care-i crescuseră din braţe, coate şi picioare. Iar atunci când ridică braţele, masa de piele se desfăşură asemenea unor aripi. Era mutilat, corpul său frumos era ruinat.

Un zgomot îl determină să se întoarcă şi pentru prima oară îşi aminti de tovarăşii lui. Lily-yo se lupta cu ce mai rămăsese din urna sa. Ea ridică o mână în semn de salut.

Stupefiat, Haris observă că şi ea era la fel de desfigurată. De fapt, la început, abia dacă o recunoscuse. Semăna atât de mult cu acei oameni zburători atât de detestaţi. Haris se trânti pe jos şi începu să plângă. Sufletul îi era chinuit de teamă şi scârbă.

Lily-yo nu era făcută să plângă. Fără să ia în seamă propriile diformităţi dureroase şi respirând din greu, privi grijulie printre picioarele traversatoarei în căutarea celorlalte coşciuge.

Pe Flor a găsit-o prima, îngropată aproape pe jumătate. Ciocnirea cu o piatră îi pulverizase urna. Lily-yo îşi ridică prietena, la fel de hidos transformată ca şi ea, şi în scurt timp Flor îşi reveni. Inspirând aerul straniu şi aspru, se ridică şi ea. Lily-yo o părăsi pentru a-i căuta pe ceilalţi. Chiar şi în starea aceea de buimăceală era mulţumită. Deşi membrele o dureau, îşi simţea capul foarte uşor.

Daphe era moartă. Zăcea ţeapănă şi îmbujorată în coşciugul său. Cu toate astea Lily-yo îi zdrobi urna şi o strigă din răsputeri. Daphe nu mişca. Limba foarte umflată îi ieşea înspăimântător din gură. Daphe era moartă. Daphe cea care fusese vie, Daphe cea care fusese scumpa lor cântăreaţă.

Hy era şi ea moartă, o masă informă închisă în coşciugul ce crăpase în timpul dificilei călătorii dintre cele două lumi. Când coşciugul se sfărâmă, sub lovitura lui Lily-yo, Hy se împrăştie ca o pulbere. Hy era moartă. Hy care dăduse naştere unui copil-bărbat, Hy care întotdeauna fusese atât de iute de picior.

Urna lui Jury era ultima. Ea se trezise atunci când femeia-conducător ajunsese la ea şi înlăturase buretele de pe urna transparentă. O clipă mai târziu era şi ea în picioare şi îşi privea diformităţile cu un dezgust stoic. Inspiră aerul tare. Trăia.

Haris se înfăţişă în faţa femeilor. În mână îşi ţinea sufletul.

— Patru dintre noi! exclamă el. Am fost sau n-am fost primiţi de zei?

— Ne pare rău, dar noi trăim, spuse Lily-yo amărâtă. Daphe şi Hy au căzut pradă verdelui.

Acrit, Haris îşi trânti sufletul de pământ şi îl călcă în picioare.

— Priveşte-ne! Mai bine am fi murit! spuse el.

— Înainte de a hotărî acest lucru, va trebui să mâncăm, hotărî Lily-yo.

Se retraseră anevoie în boschet, atenţi în permanenţă la pericole, Flor, Lily-yo, Jury, Haris. Se sprijineau unii pe alţii şi într-un fel ideea de tabu fusese dată uitării.

Capitolul cinci

Nu cresc arbori adevăraţi pe aici, constată Flor în vreme ce-şi făcea loc printre giganticele frunze de ţelină ale căror vârfuri ondulau sus, deasupra capetelor lor.

— Atenţie! strigă Lily-yo şi o împinse pe Flor în spate. Ceva zornăi şi trosni ca un laţ şi scăpă piciorul lui Flor cu numai câteva degete.

Colţii-capcană, care-şi rataseră prada, îşi deschideau acum din nou şi cu încetineală fălcile, dezvelindu-şi dinţii verzui. Acesta era doar o umbră palidă a teribilului corespondent ce infestase jungla Pământului. Fălcile îi erau mai slabe, mişcările cu mult mai limitate. În lipsa adăpostului oferit de uriaşul banian colţii-capcană erau ca şi dezmoşteniţi.

Acelaşi lucru îl resimţeau şi oamenii. Ei şi strămoşii lor, de generaţii fără număr, trăiseră la înălţime, în copaci. Siguranţa devenise pentru ei sinonimă cu arborele. Erau şi pe aici arbori, dar numai de ţelină şi pătrunjel şi ei nu ofereau nici rezistenţa, nici numărul infinit de ramuri ale uriaşului copac.

O porniseră aşadar, nervoşi, dezorientaţi, cu dureri în tot trupul, neştiind nici unde se aflau, nici de ce se aflau acolo.

Au fost atacaţi de liane-săritoare şi ghimpi-ferăstrău, dar i-au doborât. Ocoliseră o pădurice de muşchi urzică, mai înaltă şi mai întinsă decât cele de pe Pământ. Aceleaşi condiţii ce defavorizau un grup vegetal, favorizau alte vegetale. Urcară o pantă şi ajunseră la un lac alimentat de un pârâu. Deasupra lacului atârnau diferite bobiţe şi fructe, dulci la gust şi bune de mâncat.

— Nu e prea rău pe aici, constată Haris. Poate că vom reuşi să rămânem în viaţă.

Lily-yo îi zâmbi. Era el neastâmpărat şi leneş, dar era bucuroasă că supravieţuise. Când se îmbăiară în lac îl privise din nou. În ciuda plăgilor ciudate care-l acopereau şi a celor două aripi cărnoase şi înguste ce-i atârnau din părţi, încă era plăcut de privit. Şi asta numai pentru că era Haris.

Spera ca şi ea să fi rămas atrăgătoare. Îşi pieptănă părul pe spate cu o bucată de calcar şi numai puţine fire îi rămaseră agăţate pe piatră.

După ce s-au scăldat, au mâncat. Haris s-a apucat apoi să adune cuţite noi din tufişurile de muri. Nu erau la fel de dure ca cele de pe Pământ, dar trebuiau să aibă ceva cu ei. Apoi se odihniră cu toţii în soarele blând.

Modul lor de viaţă era acum complet distrus. Supravieţuiau mai mult datorită instinctului decât prin inteligenţă. Fără întregul grup, fără pădure, fără Pământ, nicio obişnuinţă nu le mai era de folos. Devenise neclară care era, sau care nu era calea de urmat. Aşa că rămaseră acolo să se odihnească în voie.

Lily-yo stătea întinsă şi inima îi bătea abia auzită. Privea în jur. Totul părea straniu.

Deşi soarele strălucea mai puternic ca oricând, cerul rămânea la fel de închis şi de albastru ca şi fructele barborului. Iar jumătatea de bolovan rotund şi scânteietor era brăzdată cu verde, albastru şi alb, şi Lily-yo nu mai ştia dacă mai trăise şi altundeva. O împresurau linii argintii şi fantomatice. Pânzele traversatoarelor străluceau ca o reţea de vinişoare ce acoperea întregul firmament. Trupurile lor greoaie se deplasau pe ele ca nişte nori.

Totul în jur era imperiul lor, creaţia lor. La prima călătorie aici, cu multe milenii în urmă, traversatoarele sădiseră seminţele acestei lumi. Atunci, la început, se veştejeau şi mureau cu miile, în praful inospitalier. Dar chiar şi prin moarte îşi aduceau obolul de oxigen şi alte substanţe hrănitoare.

Spori şi seminţe încolţeau pe cadavre fertile. Sub greutatea zecilor de secole, plantele câştigaseră un fel de platformă.

Creşteau. Pipernicite şi bolnăvicioase, la început. Creşteau cu tenacitate vegetală. Exhalau. Se răspândeau. Înfloreau. Prosperau. Treptat, întinderile bolovănoase ale Lunii s-au înverzit. În cratere au început să înflorească lianele. Pe colinele accidentate se îngrămădeau tufele de pătrunjel. Şi pe măsură ce atmosfera devenea mai densă,

minunea vieţii se înfiripa, ritmurile se înteţeau, tempoul creştea. Mult mai temeinic decât o făcuse demult o altă specie dominantă, traversatoarele colonizaseră Luna.

Lily-yo nu bănuia nimic din toate acestea, şi de fapt nici nu-i păsa de ele. Îşi coborî privirea de pe cer.

Flor se târâse peste bărbatul Haris. Stătea în braţele lui, aproape ascunsă sub faldurile de piele nouă, şi se mişca ritmic.

Lily-yo se ridică furioasă. O izbi cu piciorul apoi se aruncă peste ea şi îşi utiliză unghiile şi dinţii s-o dea la o parte. Jury alergase şi ea în ajutor.

— N-a venit vremea împerecherii, ţipă Lily-yo. Cum îndrăzneşti să te atingi de bărbatul Haris?

— Lăsaţi-mă în pace! Lăsaţi-mă în pace! le răspunse ţipând Flor. Haris m-a atins primul.

Surprins, Haris sări şi el în sus. Îşi întinse braţele şi începu să gesticuleze. Fără efort se pomeni ridicat în aer.

— Priviţi, strigă el, alarmat, dar şi plăcut surprins. Priviţi ce pot să fac!

Descrise un cerc periculos pe deasupra capetelor lor. Apoi îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi cu capul în jos şi gura căscată de spaimă. Atinse suprafaţa apei şi se scufundă imediat.

Cu veneraţie şi dragoste, trei femei se repeziră, în acelaşi timp, să-l salveze.

În timp ce se uscau la soare, auziră zgomote în pădure. Brusc deveniră preocupaţi, ca odinioară pe Pământ. Îşi scoaseră cuţitele şi priviră încordaţi tufişul.

Când lăptucul îşi făcu apariţia îşi dădură seama că nu seamănă deloc cu rudele de pe Pământ. Nu se mai ridica ca un hocus-pocus, ci îşi căuta drumul ezitant ca o omidă.

Oamenii îi văzură ochii distorsionaţi ivindu-se dintre tulpinile de pătrunjel şi o rupseră la fugă.

Pericolul fusese lăsat de mult în urmă, dar ei se deplasau încă în ritm alert, fără niciun scop precis. Au mai dormit o dată, au mâncat şi s-au avântat din nou în vegetaţia nesfârşită şi în ziua nesfârşită, până acolo unde jungla părea că se întrerupe.

În faţa lor totul părea că se termină pentru a reîncepe apoi din nou.

Precauţi, se apropiară să vadă ce se întâmplă. Solul de sub picioarele lor devenise accidentat. Apoi se prăbuşea într-o crevasă nesfârşită, dincolo de care creştea din nou vegetaţia.

Cum puteau trece prăpastia? Toţi patru se opriseră neliniştiţi, acolo unde sfârşeau ferigile, şi priveau dincolo.

Haris, bărbatul, îşi încreţise fruntea pentru a arăta că are o idee nemaipomenită în cap.

— Păi ce-am făcut şi mai înainte când m-am ridicat în aer, începu el nesigur. Dacă o facem din nou cu toţii, putem trece dincolo prin aer.

— Nu! interveni energic Lily-yo. Ai văzut ce-ai păţit când te-ai ridicat în aer. O să cazi pradă verdelui!

— Am să mă străduiesc mai bine decât data trecută. Cred că acum pot stăpâni acest meşteşug.

— Ba nu! insistă Lily-yo. N-ai să încerci. Nu eşti în siguranţă.

— Lasă-l să-ncerce, fu de părere Flor. E convins că poate stăpâni meşteşugul.

Cele două femei se priviră încruntate. Profitând de ocazie, Haris îşi ridică braţele şi începu să dea din ele. Se ridică uşor de la sol, apoi începu să-şi utilizeze şi picioarele. Când i se puse cârcelul, se afla deasupra crevasei. În timp ce se prăbuşea, sub imboldul instinctului, Flor şi Lily-yo plonjară după el în prăpastie. Planau spre el şi strigau. Jury rămase în urmă şi ţipă furioasă la ei de la marginea prăpastiei.

Recâştigându-şi un pic echilibrul, Haris ateriză cu greu pe un promontoriu. Cele două femei coborâră şi ele, bombănind şi gâlcevindu-se, alături de el. Priviră în sus şi se lipiră protector de mal. Două buze tivite cu ferigă sugeau un segment îngust şi purpuriu din cerul de deasupra capetelor lor. Jury nu se vedea, deşi strigătele ei ajungeau până la ei. La rândul lor, se apucară s-o strige.

În spatele teşiturii pe care stăteau se deschidea un tunel. De altfel întreaga suprafaţă a povârnişului era presărată cu

găuri de tunel similare, încât părea un burete. Din tunel îşi făcură apariţia trei oameni zburători, doi bărbaţi şi o femeie, cu frânghii şi suliţe în mâini.

Flor şi Lily-yo se arcuiră protector peste Haris. Înainte de a se dezmetici erau imobilizaţi şi legaţi fedeleş. Alţi zburători se lansau din celelalte găuri şi soseau în zbor planat în ajutor. Zborul lor părea mult mai sigur şi mai graţios decât pe Pământ. Poate şi din cauză că oamenii se simţeau mai uşori aici.

— Aduceţi-i înăuntru, se îndemnau zburătorii. Figurile lor dârze şi inteligente se precipitară nerăbdătoare. Îşi ridicară captivii şi se afundară în semiîntunericul tunelului.

În zbaterea lor, Lily-yo, Flor şi Haris, uitaseră de Jury, care rămăsese ghemuită pe marginea crevasei. De atunci n-au mai văzut-o niciodată.

Tunelul cobora într-o pantă domoală. La un moment dat se curbă şi dădu în altul, orizontal şi drept. Acesta, la rândul lui, dădea într-o imensă cavernă cu pereţii şi plafonul cizelaţi. Mohorâtă, lumina zilei pătrundea pe una din părţi, pentru că această cavernă se găsea undeva la marginea crevasei.

Cei trei captivi au fost duşi până la mijlocul cavernei. Aici li s-au luat cuţitele şi au fost dezlegaţi. Şi în timp ce se ridicau speriaţi şi îşi frecau încheieturile, unul dintre zburători, ce rămăsese în faţa lor, le vorbi.

— N-o să vă facem niciun rău, dacă nu ne forţaţi, spuse el. Aţi venit de pe Lumea Grea cu o traversatoare. Sunteţi de curând aici. Când o să vă deprindeţi cu felul nostru de a fi, o să vă alăturaţi nouă.

— Eu sunt Lily-yo, spuse mândră aceasta. Trebuie să ne daţi drumul. Noi trei suntem oameni iar voi sunteţi zburători.

— Aşa e, voi sunteţi oameni, iar noi zburători. Dar şi noi suntem oameni şi voi zburători, pentru că toţi suntem la fel. Acum voi nu ştiţi mai nimic. Curând, când vă veţi întâlni cu Captivii, veţi cunoaşte mai mult. Ei vă vor spune multe lucruri.

— Eu sunt Lily-yo. Eu ştiu multe lucruri.

— Captivii vă vor spune mult mai multe lucruri, insistă zburătorul.

— Dacă ar fi mult mai multe lucruri, atunci ar fi trebuit să le ştiu, pentru că eu sunt Lily-yo.

— Iar eu sunt Band Appa Bondi şi vă spun să veniţi să-i vedeţi pe Captivi. Spusele tale sunt vorbărie prostească din Lumea Grea, Lily-yo.

Mai mulţi zburători îi priveau ameninţători, aşa că Haris îi dădu un cot lui Lily-yo şi murmură:

— Hai să facem ce ne cer, să nu dăm de bucluc.

Arţăgoasă, Lily-yo se lăsă totuşi condusă, împreună cu tovarăşii ei, într-o altă încăpere. Aceasta era parţial ruinată şi puţea. În partea cea mai din spate a încăperii, un maldăr de rocă prăfuită marca locul unde se prăbuşise tavanul. O rază de soare insistentă se strecurase până pe planşeu şi provoca în jur o adevărată perdea de lumină aurie. Alături de această perdea de lumină se găseau Captivii.

— Să nu vă fie teamă, spuse Band Appa Bondi în timp ce-i conducea într-acolo.

Aveau nevoie de o asemenea încurajare pentru că aceşti Captivi nu lăsau deloc o impresie prea bună.

Toţi opt, opt captivi, erau ţinuţi în opt urne uriaşe, suficient de mari spre a le servi drept celule strâmte. Celulele erau grupate într-un semicerc. Band Appa Bondi îi conduse în mijlocul acestui semicerc de unde puteau vedea şi puteau fi văzuţi în voie.

Era îngrozitor să-i priveşti pe captivi. Fiecare avea câte un fel de diformitate. Unul nu avea picioare. Altul nu avea carne pe maxilarul inferior. Unul avea drept braţe patru cioturi noduroase. Altul avea aripioare scurte de carne care legau lobii urechilor de degete în aşa fel încât era nevoit să trăiască în permanenţă cu mâinile ridicate în dreptul feţei. Unul avea ambele braţe şi un picior moi, bălăngănindu-se pe lângă corp. Altul avea nişte aripi monstruoase care-l înveleau ca un covor. Altul îşi ascundea figura desfigurată de boală în spatele unui ecran format din propriile excremente împrăştiate pe pereţii transparenţi ai celulei. Iar unul avea un al doilea cap, o chestie mică şi zbârcită

care creştea din primul şi o fixa pe Lily-yo cu un ochi răutăcios. Acest din urmă Captiv, ce părea că este şeful celorlalţi, vorbea acum utilizând gura capului principal.

— Eu sunt Captivul Şef. Vă salut copii şi vă invit să vă cunoaşteţi pe voi înşivă. Voi sunteţi de pe Lumea Grea; noi suntem de pe Lumea Adevărată. Acum v-aţi alăturat nouă pentru că sunteţi la noi. Deşi aripile şi plăgile voastre sunt noi, sunteţi bineveniţi printre noi.

— Eu sunt Lily-yo. Noi trei suntem oameni în timp ce voi sunteţi doar zburători. N-o să ne alăturăm vouă.

— Întotdeauna aceeaşi vorbărie din partea voastră, locuitori ai Lumii Grele! Înţelegeţi că de acum v-aţi alăturat nouă, devenind ca şi noi. Voi sunteţi zburători, noi suntem oameni. Voi ştiţi puţine, noi ştim multe.

— Dar noi...

— Sfârşeşte odată cu vorbăria asta prostească, femeie!

— Noi suntem...

— Taci din gură femeie, şi ascultă, interveni şi Band Appa Bondi.

— Noi ştim multe, repetă Captivul Şef. Unele lucruri vi le vom spune acum pentru a vă face să înţelegeţi. Toţi cei care fac călătoria de la Lumea Grea se schimbă. Unii mor. Majoritatea trăiesc şi le cresc aripi. Între lumi există multe raze puternice ce nu se pot vedea sau simţi şi care ne schimbă corpurile. Când veniţi aici, când ajungeţi în Lumea Adevărată, deveniţi oameni cu adevărat. Larva viespilor nu este o viespe adevărată decât după ce se schimbă. Aşa se schimbă şi oamenii devenind ceea ce voi numiţi Zburători.

— Nu înţeleg despre ce vorbeşte, spuse cu îndărătnicie Haris şi se lăsă pe jos. Dar Lily-yo şi Flor ascultau cu atenţie.

— În această Lume Adevărată, cum o numeşti tu, noi am venit să murim, spuse, puţin încurcată, Lily-yo.

— Larva crede şi ea că moare atunci când se transformă în viespe, interveni Captivul cu maxilarul dezvelit.

— Sunteţi încă tineri, continuă Captivul Şef. Aţi intrat într-o viaţă nouă. Unde vă sunt sufletele?

Lily-yo şi Flor se priviră încurcate. În fuga lor din faţa lăptucului îşi pierduseră, lucru de neiertat, sufletele. Iar Haris călcase pe al lui. Era de negândit!

— Vedeţi, nu mai aveţi nevoie de suflete. Sunteţi încă tineri şi poate că aţi putea să aveţi copii. Unii dintre aceşti copii s-ar putea naşte cu aripi.

— Unii s-ar putea naşte cu defecte, ca noi. Unii s-ar putea naşte cum trebuie, adăugă Captivul cu braţele moi.

— Sunteţi prea sluţi ca să trăiţi! Cum de n-aţi fost omorâţi pentru aceste forme oribile?

— Pentru că noi cunoaştem toate lucrurile, spuse Captivul Şef. Cel de-al doilea cap al său se însufleţise şi el şi declarase cu o voce răguşită: „A avea o formă normală nu este totul în viaţă. A şti este cu mult mai important. Deoarece nu ne putem deplasa prea bine, putem gândi. Acest trib din Lumea Adevărată este bun şi înţelege valoarea gândirii în orice formă ar sălăşlui şi ne lasă să-i conducem”.

Flor şi Lily-yo murmurară surprinse.

— Vrei să spui că voi, nişte Captivi nenorociţi, conduceţi Lumea Adevărată? se hotărî Lily-yo să întrebe.

— Întocmai.

— Atunci de ce sunteţi captivi?

Zburătorul cu lobii urechilor lipiţi de degete şi care părea că protestează într-una, vorbi pentru prima oară cu o voce sugrumată.

— A conduce înseamnă a servi, femeie. Cei ce deţin puterea sunt sclavii ei. Numai un făr-de-trib este liber. Deoarece noi suntem Captivi avem timp să vorbim, să plănuim, să cunoaştem. Cei ce ştiu comandă cuţitele celorlalţi. Noi suntem puterea, deşi conducem fără putere.

— Nu vi se va face niciun rău Lily-yo, adăugă Band Appa Bondi. Veţi trăi printre noi şi vă veţi bucura de viaţa voastră liberă de orice constrângere.

— Nu! spuse Captivul Şef cu amândouă gurile. Înainte de a se bucura, Lily-yo şi tovarăşa ei Flor – pentru că această creatură bărbat este cu totul inutilă –, pot ajuta marele plan.

— Adică va trebui să le spunem despre invazie? întrebă Bondi.

— De ce nu? Flor şi Lily-yo aţi picat aici la timp. Amintirile despre Lumea Grea şi viaţa ei sălbatică sunt încă vii în voi. Iar noi avem nevoie de asemenea amintiri. Aşa că vă cerem să vă alăturaţi nouă la planul măreţ pe care-l avem.

— Să ne alăturăm? bâigui Flor.

— Întocmai. Plănuim să atacăm Lumea Grea. Voi trebuie să ne ajutaţi, să ne conduceţi forţele.

Capitolul şase

Lunga după-amiază a eternităţii se scurgea lent pe drumul aurit al zilei ce avea să se preschimbe inexorabil într-o noapte perpetuă.

Existau schimbări, dar schimbări insesizabile – exceptând poate acele evenimente fără importanţă ce par atât de importante creaturilor implicate în ele.

Pentru Lily-yo, Flor şi Haris au fost multe astfel de evenimente. Dar cel mai important dintre toate a fost acela că au învăţat să zboare cum trebuie.

Durerile asociate cu aripile au dispărut treptat, pe măsură ce minunatele tendoane şi carnea nouă se întăreau. Zborul în gravitaţia redusă devenise o plăcere – caraghioasele mişcări dezordonate ale zburătorilor pe Lumea Grea nu-şi aveau locul aici.

Învăţaseră să zboare în grup şi să vâneze în grup. Erau astfel, în timp, antrenaţi să îndeplinească planul Captivilor.

Seria accidentelor ce aduseseră în această lume primii oameni închişi în urne fusese norocoasă şi devenise şi mai norocoasă, pe măsură ce se rostogoleau mileniile. Treptat, oamenii se adaptau din ce în ce mai bine. Factorul lor de supravieţuire devenise mai mare, puterea lor mai sigură. Şi toate acestea în timp ce pe Lumea Grea, pentru toate creaturile, cu excepţia vegetalelor, condiţiile deveneau din ce în ce mai dificile.

Lily-yo remarcase destul de repede cât de uşoară era viaţa în aceste condiţii noi. Stătea cu Flor şi alţi o duzină şi mestecau tulpini de tutun, aşteptând ordinul Captivilor să o pornească spre Lumea Grea.

Îi era greu să explice tot ce simţea.

— Aici suntem în siguranţă, spuse ea indicând solul înverzit ce năduşea sub reţeaua argintie a plasei traversatoarelor.

— În afara viespilor, aprobă Flor.

Se odihneau pe o stâncă golaşă unde aerul era diafan şi unde nici chiar uriaşele liane nu se căţăraseră. Verdele

turbulent se întindea până în depărtări ca şi cum ar fi fost pe Pământ, deşi aici era continuu zdrenţuit de formaţii circulare de rocă.

— Lumea asta e mai mică, spuse Lily-yo, încercând din nou s-o facă pe Flor să-nţeleagă ce era în capul ei. Aici noi suntem mari. Nu trebuie să ne zbatem prea mult.

— În curând va trebui totuşi s-o facem.

— Atunci n-o să mai putem să venim înapoi. Aici e un loc bun, cu puţini duşmani, şi niciunul atât de sălbatic. Aici grupurile pot trăi fără a se teme prea mult. Lui Veggy şi Toy, lui May şi Gren şi celorlalţi micuţi le-ar fi plăcut aici.

— Ar fi dus dorul copacilor.

— Curând nici noi n-o să le mai ducem dorul. Avem, în schimb, aripi. Totul este o chestie de obişnuinţă.

Această discuţie gratuită avea loc la umbra imobilă a unei stânci. Deasupra, bobiţe argintii profilate pe cerul purpuriu, traversatoarele se deplasau pe reţeaua lor şi uneori coborau în tufişurile de la marginea orizontului. Pe măsură ce Lily-yo privea aceste creaturi, gândul îi zbura la marele plan pe care-l clociseră Captivii şi revedea totul într-o serie de imagini vii.

Într-adevăr, Captivii ştiau. Puteau privi înainte aşa cum ea nu era în stare. Ea şi cei din jurul ei trăiseră ca nişte plante, făcând ce le venise lor la-ndemână. Captivii nu erau plante. Din celulele lor ei vedeau mai bine decât cei de afară.

Şi o văzuseră Captivii. Puţinii oameni care ajungeau în Lumea Adevărată aveau puţini copii, pentru că erau bătrâni sau pentru că aceleaşi raze care făcuseră să le crească aripi le omorâseră sămânţa. Era bine aici, dar ar fi fost şi mai bine dacă ar fi fost şi mai mulţi oameni. Şi singura cale de a fi mai mulţi oameni aici era să aducă copii şi tineri de pe Lumea Grea.

Procedau astfel din vremuri imemoriale. Zburători curajoşi călătoreau înapoi spre această cealaltă lume şi furau copii. Zburătorii care atacaseră odată grupul lui Lily-yo, pe când urcau spre Vârfuri, fuseseră trimişi şi ei într-o

asemenea misiune. O luaseră pe Bain cu ei în Lumea Adevărată şi de atunci nu mai auziseră de ea.

Multe pericole şi neşanse îi aşteptau în aceste călătorii duble. Puţini se mai întorceau dintre cei ce plecau.

Acum Captivii se gândiseră la o stratagemă mult mai îndrăzneaţă şi mai bună.

— Iată că vine o traversatoare, spuse Band Appa Bondi, trezind-o pe Lily-yo din reverie. Să ne pregătim de plecare.

El mergea în fruntea grupului de doisprezece Zburători ce formau aleşii pentru această încercare. El era conducătorul lor. Lily-yo, Flor şi Haris, împreună cu alţi opt – trei bărbaţi şi cinci femei –, erau ajutoarele lui. Numai unul dintre ei, Band Appa Bondi însuşi, fusese adus pe Lumea Adevărată ca băiat; restul sosiseră aici în acelaşi fel ca şi Lily-yo.

Încet, grupul se ridică în picioare şi îşi întinseră aripile. Sosise momentul marii lor aventuri. Dar simţeau un pic de teamă; nu puteau vedea înainte aşa cum vedeau Captivii, cu excepţia poate a lui Band Appa Bondi şi a lui Lily-yo. Ea îşi întări voinţa şi spuse: „Aşa este să fie”. Apoi îşi luă zborul grăbindu-se să întâlnească traversatoarea. Traversatoarea tocmai terminase de mâncat. Prinsese în reţea unul dintre cei mai gustoşi inamici, o viespe, şi o supsese până nu mai rămăsese decât carcasa din ea. Acum cobora într-un pat de arbuşti ce trosneau striviţi sub greutatea corpului său uriaş.

Încetinel, începu să înmugurească. Urma să se îndrepte apoi spre marele gol întunecat, chemată de căldură şi radiaţii. Se născuse pe această lume. Era tânără şi încă nu făcuse niciodată această înspăimântătoare, şi totuşi dorită călătorie în lumea cealaltă.

Mugurii izbucneau în partea din spate, atârnau o vreme, pocneau înfundat, cădeau pe sol şi se grăbeau să se îngroape în resturi şi praf, pentru a-şi începe în linişte perioada de încolţire de zece mii de ani.

Deşi foarte tânără, traversatoarea era bolnavă. Dar ea nu ştia. O vizitaseră duşmanii săi, viespile, dar nici acest lucru nu-l ştia. Prin masa ei uriaşă, senzaţiile traversau mult prea greu.

Cei doisprezece oameni planară, apoi aterizară în partea din spate a traversatoarei, foarte jos pe abdomen, într-o poziţie ascunsă de roiul de ochi ai creaturii. Se cufundară până la umeri printre fibrele rigide ale părului său şi priviră în jur. O aripă-zburătoare plană pentru o clipă pe deasupra lor. Apoi un trio de buruieni-săltăreţe se pierdu şi el printre fibrele din apropiere. Era atâta linişte de parcă s-ar fi aflat pe o mică movilă deşertică. Se răspândiră în şir câte unul cu capetele plecate şi ochii scormonitori; Band Appa Bondi deschidea calea, iar Lily-yo încheia şirul. Corpul uriaş era striat de şanţuri, plin de cicatrice şi înaintarea se dovedea dificilă. Fibrele creşteau după un model de culori succesive, verde, galben, negru, ce brăzdau corpul traversatoarei şi îi serveau drept camuflaj natural. Pretutindeni, plante parazite rigide prinseseră rădăcini şi îşi extrăgeau hrana în întregime din corpul gazdă; dar majoritatea lor urmau să moară atunci când traversatoarea avea să se lanseze în spaţiul dintre lumi.

Oamenii depuneau eforturi susţinute. Odată, când traversatoarea îşi schimbase poziţia, fuseseră trântiţi pe jos. Pe măsură ce panta pe care urcau devenea mai pronunţată, înaintarea devenea tot mai înceată.

— Aici! strigă Y Coyin, una dintre femei.

În sfârşit, găsiseră ceea ce căutau, ceea ce Captivii îi învăţaseră să caute.

Îngrămădiţi în jurul lui Y Coyin şi având cuţitele pregătite în mâini, grupul privea în jos spre o zonă în care fibrele fuseseră rase de la rădăcină, lăsând un loc la fel de larg cât înălţimea unui om. Zona era acoperită cu o coajă. Lily-yo se aplecă să o pipăie. Se dovedea deosebit de tare.

Lo Jint îşi puse urechea pe ea. Linişte.

Se uitau unii la alţii.

Nu era nevoie de niciun semnal şi niciunul nu fusese dat.

Îngenunchează cu toţii şi începură să scormonească ajutaţi de cuţite. Traversatoarea se mişcă din nou, şi toţi se trântiră pe burtă. Un mugure izbucni în apropiere, pocni înfundat, se rostogoli pe pantă şi căzu spre solul îndepărtat.

Imediat ce ajunse jos fu devorat de un spin. Oamenii însă continuau să forţeze intrarea.

Coaja începu să se mişte. O dădură la o parte. În faţa lor se deschidea un tunel întunecat şi ceţos.

— Eu merg primul, hotărî Band Appa Bondi.

Coborî neajutat în gaură. Ceilalţi îl urmau. Deasupra celor doisprezece oameni ce intrau în tunel se vedea cerul ca o pată rotundă şi întunecată. Apoi coaja a fost pusă din nou la locul ei. Şi pe măsură ce se vindeca din nou pe poziţie, emitea un susur abia perceptibil.

Ghemuiţi, fiecare pe unde apucase şi pentru multă vreme într-o cavitate care pulsa uşor, stăteau chirciţi cu aripile adunate în jurul lor, cuţitele la-ndemână şi inimile lor de oameni bătând să le spargă pieptul.

Se găseau pe un teritoriu ostil din mai multe puncte de vedere. Mai întâi, traversatoarele erau doar aliaţi întâmplători; puteau devora oameni tot atât de bine ca orice altceva. Apoi, această vizuină era opera acelui distrugător brăzdat cu galben şi negru, viespea. Una dintre puţinele insecte adevărate care supravieţuiseră, rezistente şi ingenioase, îşi transformaseră, din instinct, una dintre cele mai invincibile făpturi, în victimă.

Viespea femelă aterizează şi forează tunelul în corpul traversatoarei. După ce-şi sapă vizuina, îşi izolează această cameră natală de restul traversatoarei, prin impregnarea pereţilor cu ajutorul acului, pentru a preveni vindecarea zonei. Acolo îşi depune setul de ouă, după care iese la suprafaţă. Când ouăle ajung la termen, larvele au la dispoziţie hrană vie şi proaspătă.

După un timp Band Appa Bondi dădu semnalul şi grupul începu să înainteze, urcând din greu spre interiorul tunelului. O slabă luminiscenţă le ghida privirile. Simţeau în piepturi un aer greu şi verde. Se mişcau încet, precauţi – în faţă auziseră foşneli.

Brusc, zgomotul foşnelilor se amplifică.

— Atenţie! strigă Band Appa Bondi.

Din teribilul întuneric ceva se lansase asupra lor.

Pe neaşteptate, tunelul se curbase şi se amplificase într-o cameră natală. Ouăle de viespe ajunseseră la termen şi un număr imens de larve, cu fălci la fel de mari ca încheieturile mâinilor lor, se întorseseră împotriva invadatorilor şi încercau să apuce cu furie şi frică.

Chiar dacă Band Appa Bondi reteză primul atacator, altul apăru în locul lui. Se prăbuşi în timp ce tovarăşii lui se lansau peste el în întuneric, presând înapoi, cu hotărâre, acele fălci fremătânde.

În spatele capetelor lor tari, larvele erau moi şi umflate. O lovitură de sabie era suficientă pentru a le sparge şi eviscera. Luptau, dar nu ştiau cum să lupte.

Dezlănţuiţi, oamenii înjunghiau, se fereau şi iar înjunghiau. Nu mai murise nimeni. Cu spatele la perete, tăiau şi respingeau, zdrobeau fălci, risipeau intestine filamentoase. Ucideau fără-ncetare, fără ură sau milă, iar resturile păstoase ale cadavrelor le ajunseseră la genunchi. Larvele încercau să apuce, se zvârcoleau lovite şi mureau. Slobozind un grohăit de satisfacţie, Haris ucise şi ultima larvă.

Traversatoarea tresări în patul ei din tufişuri. Impulsuri vagi îi străbăteau corpul. Făcuse ceva şi mai avea de făcut altceva. Ceea ce făcuse era făcut deja, ceea ce mai avea de făcut rămăsese încă nefăcut. Eliberând o bulă de oxigen, se puse lent în mişcare.

Alene, se agăţă de cablu şi urcă până la reţea, acolo unde aerul se rarefia. Întotdeauna, întotdeauna mai înainte, în această amiază eternă, se oprise acolo. Acum se părea că nu are niciun motiv să se oprească. Nu conta lipsa aerului, căldura era totul, căldura care băşică şi înţeapă, care irită şi ademeneşte tot mai mult şi mai mult pe măsură ce te ridici.

Descărcă brusc un jet de cablu dintr-una din filiere. Câştiga viteză, dar şi hotărârea de a-şi propulsa imensul corp vegetal departe de locul unde bântuiau viespile. În faţă, la o distanţă de negândit, plutea un corn de lumină, alb albastru şi verde, ceva folositor spre care merita să te îndrepţi.

Acum se afla într-un loc singuratic pentru o tânără traversatoare, un loc teribil de pustiu, un loc al luminii şi întunericului. Doar dacă te roteşti, pe măsură ce înaintezi, te poţi încălzi uniform. În rest nimic nu te mai stinghereşte.

...Cu excepţia faptului că, adânc în corpul tău, un mic grup de oameni te utilizează ca pe o arcă în propriul lor interes. Fără să ştii îi duci înapoi spre o lume care odinioară – demult, foarte demult – aparţinuse rasei lor.

Capitolul şapte

Aproape peste tot în pădure domnea tăcerea. Liniştea părea la fel de grea ca şi acea imensă masă de frunze ce acoperea în întregime partea luminată a planetei. Era o linişte clădită în milioane şi milioane de ani şi care sporea pe măsură ce Soarele, ajuns în primele stadii ale declinului, pompa din ce în ce mai multă energie. Oricum, tăcerea nu însemna şi absenţa vieţii. Iar viaţa era pretutindeni, o viaţă la o scară formidabilă. Sporirea radiaţiei solare, ce cauzase extincţia aproape totală a regnului animal, determinase, în schimb, triumful vieţii vegetale. Pretutindeni, în mii de forme şi înfăţişări, plantele dominau. Iar vegetalele nu aveau glasuri.

Noul grup condus de Toy hoinărea de-a lungul ramurilor nesfârşite, fără să afecteze în vreun fel această tăcere profundă. Se îndreptau spre Vârfuri şi forme de lumini şi umbre jucau pe corpurile lor verzi. Se grăbeau cu cea mai multă discreţie, în permanenţă atenţi la pericole. Teama le dăruise parcă un anumit ţel, deşi, în fapt, nu aveau nicio destinaţie. Călătoria le oferea iluzia necesară a siguranţei. Şi atunci călătoreau.

O limbă albă îi determină să se oprească.

Limba cobora precaut, lateral faţă de ei, ţinându-se cât mai aproape de adăpostul oferit de un trunchi. Cobora tăcută dinspre Vârfurile unde sălăşluia, spre solul îndepărtat; o chestie cilindrică şi fibroasă ca un şarpe, rigidă şi goală la interior. Grupul o privi cum coboară, cum vârful ei dispare în frunzişul întunecat de la baza pădurii urmat de porţiunea vizibilă a corpului.

— Este un drajon! îi lămuri Toy. Deşi autoritatea sa era încă nesigură, majoritatea celorlalţi copii – cu excepţia lui Gren – se adunaseră în jurul ei şi priveau neliniştiţi, când la ea când la limba ce cobora.

— Ne face vreun rău? întrebă Fay. Avea cinci ani, şi cu un an, era cea mai mică dintre toţi.

— Îi venim noi de hac, spuse Veggy, copilul-bărbat. Ţopăia pe ramură în sus şi-n jos şi sufletul i se zbătea de şold. Ştiu eu cum să-i vin de hac, am să-l ucid eu!

— Ba eu am să-l ucid, interveni Toy, revendicându-şi cu fermitate şefia. Şi în timp ce se apropia de drajon, descolăcea de la piept o bucată de frânghie vegetală.

Ceilalţi priveau alarmaţi, neavând încă încredere în abilitatea ei. Majoritatea erau deja tineri adulţi, cu umeri laţi, braţe robuste, degete puternice. Trei dintre ei – o fericită proporţie – erau copii-bărbaţi: isteţul Gren, prezumţiosul Veggy şi tăcutul Poas. Gren, mai în vârstă decât toţi trei, se apropia şi el.

— Şi eu ştiu cum să prind un drajon, i se adresă lui Toy, indicând cu privirea prelungul tub alb care continua să coboare spre adâncurile pădurii. Vreau să te apăr Toy, ai nevoie de ajutor.

Toy se întoarse spre el; zâmbi pentru că era frumos şi pentru că într-o zi avea să se împreune cu ea, apoi se încruntă pentru că ea era conducătorul.

— Gren, eşti bărbat acum, şi în afara perioadei de împerechere îmi este interzis să te ating. Eu am să prind lăstarul. Apoi vom urca cu toţii în Vârfuri să-l ucidem şi să-l mâncăm. Va fi o mare petrecere pentru noi şi vom cinsti faptul că eu conduc acum grupul.

Privirile lor se întâlniră provocator. Deşi ea nu-şi asumase pe deplin rolul conducătorului, cu atât mai mult nu dorea el să-şi asume rolul rebelului. Nu era de acord cu ideile ei şi încă încerca să-i ascundă acest lucru. Se retrase, deci, pipăindu-şi sufletul ce se balansa la şold, acea micuţă figurină din lemn, numai a sa, şi care-i reda întotdeauna încrederea.

— Fă cum vrei, spuse el într-un târziu, dar Toy îi întorsese deja spatele.

Drajonul atârna de pe ramurile cele mai înalte ale pădurii. Ca orice vegetală, avea un sistem nervos rudimentar, şi foarte puţină inteligenţă. Dar ceea ce-i lipsea în aceste privinţe era compensat prin mărime şi vitalitate.

Avea forma unei seminţe cu două aripioare rigide, dar capabile de mişcări limitate. Deschiderea mare a lor – aproape două sute de metri –, precum şi fibrele flexibile şi sensibile care le acopereau, transformaseră drajonii în adevăraţii stăpâni ai blândelor adieri stârnite în această lume. Erau gigantice păsări-vegetale.

Între timp, incredibila limbă depliată din buzunarul drajonului se apropia de hrana din obscurele profunzimi ale pădurii. Mugurul delicat din vârf atinse solul.

Precaut şi încet, explora solul cu antenele sale sensibile, gata să se retragă la cel mai neînsemnat pericol. Abil, ocoli mucegaiurile uriaşe şi ciupercile, până ce descoperi un petec de pământ gol, îmbibat cu apă şi substanţe hrănitoare. Îl perforă şi începu să sugă.

— Bun! exclamă Toy când fu gata. Simţea freamătul celorlalţi în spatele ei. Nimeni nu făcea niciun zgomot.

Înnodă frânghia de cuţit, se aplecă în faţă şi, trecând capătul liber al frânghiei pe după tubul alb, îl prinse cu un laţ. Înfipse apoi lama cuţitului în trunchiul copacului pentru a asigura aranjamentul. Pe măsură ce solul era supt spre stomacul drajonului, limba se umfla tot mai mult şi se prindea tot mai bine în laţ. Deşi nu-şi putea da seama, drajonul era acum prizonier şi nu mai putea scăpa din capcană.

— Bine lucrat! exclamă Poyly admirativ. Era prietena cea mai apropiată a lui Toy şi o încuraja de fiecare dată.

— Repede, în Vârfuri! strigă Toy. Abia acum, când nu mai poate scăpa putem să-l omorâm.

Îşi reîncepură urcuşul folosind cel mai apropiat trunchi. Toţi în afară de Gren. Şi asta nu dintr-o nesupunere încăpăţânată, ci pentru că ştia că există şi alt mijloc, mult mai uşor, pentru a ajunge acolo. Aşa cum învăţase să facă de la unii dintre adulţii grupului, de la Lily-yo şi bărbatul Haris, începu să fluiere din colţul buzelor.

— Haide Gren! strigă întorcând capul după el, Poas. Dar când acesta refuză printr-o mişcare semnificativă a capului, Poas ridică, la rândul său, din umeri şi îl lăsă în pace.

La comanda lui Gren îşi făcu apariţia, plutind şi rotindu-se uşor printre frunze, o umbelă. Aripioarele îi erau larg deschise şi la capătul fiecărei spiţe a pălăriei sale aşteptau seminţe cu înfăţişări ciudate.

Gren se căţără pe umbelă, se prinse strâns de tulpină, apoi îşi fluieră instrucţiunile. Docilă şi apatică, umbela îl duse spre Vârfuri unde ajunse odihnit şi fără probleme, cu puţin în urma celorlalţi, ce gâfâiau epuizaţi.

— Nu trebuia să faci asta, îl admonestă cu asprime Toy. Ai fost în pericol.

— Nu m-a mâncat nimeni, replică Gren. Dar aproape imediat simţi cum îl străpunge un fior de gheaţă pentru că Toy avea dreptate. Căţăratul pe un trunchi era obositor, dar sigur. Plutirea printre frunze, de unde creaturi oribile te puteau doborî în orice clipă în profunzimile verzi, era pe cât de uşoară pe atât de teribil de periculoasă. Acum însă era în siguranţă şi trebuiau să recunoască cu toţii cât de deştept era.

Limba cilindrică şi albă a drajonului încă mai pulsa alături de ei. Drajonul însuşi era ghemuit chiar deasupra lor şi imenşii lui ochi primitivi se roteau permanent în căutarea duşmanului. N-avea cap. Între aripile abia deschise atârna un corp ca un sac presărat cu protuberanţele cornoase ale ochilor şi mugurilor în formare; iar printre aceştia din urmă, atârna punga din care se extinsese limba.

Desfăşurându-şi forţele, Toy aranjase ca întregul grup să atace această creatură monstruoasă din mai multe părţi deodată.

— Acum! strigă Toy. Săriţi! Repede, copiii mei! Omorâţi-l!

Tăbărâseră pe drajonul ce se lăfăia pe ramurile superioare, într-o zarvă de nedescris care, cu siguranţă, ar fi înfuriat-o pe Lily-yo.

Corpul drajonului se ridică greoi şi aripile îi fâlfâiră ca într-o parodie vegetală a zborului. Opt oameni, toţi în afară de Gren, se aruncă în frunzişul înfoiat, ce-i creştea pe spate ca un penaj, înjunghiind adânc în epicarp în încercarea de a-i atinge rudimentarul sistem nervos. Dar în acest frunziş

pândeau alte pericole. Trezită din somn, o viespe ţâşni din ultimul strat de frunze şi Poas se trezi faţă-n faţă cu ea.

Confruntat cu duşmanul galben dungat cu negru, aproape la fel de mare ca şi el, copilul bărbat căzu pe spate ţipând.

În aceste zile de pe urmă ale Pământului, ce-şi dormita ultima după-amiază a existenţei sale, numai câteva familii din vechile ordine de hymenoptera şi diptera supravieţuiseră, deşi în forme mutante. Iar cea mai teribilă dintre ele era viespea.

Veggy sări imediat în ajutorul prietenului său. Prea târziu! Poas zăcea acum întins pe spate, cu viespea deasupra sa, şi pe măsură ce platoşele inelare ale corpului acesteia se arcuiau, vârful ascuţit al acului se afunda în stomacul lipsit de apărare al copilului. Îşi prinse apoi pe rând picioarele de corpul victimei şi cu un vâjâit rapid al aripilor se îndepărtă cu prada paralizată. În zadar îşi aruncase Veggy cuţitul după ea.

Nu aveau timp de pierdut cu deplângerea accidentului, pentru că, pe măsură ce resimţea tot mai mult echivalentul senzaţiei de durere, drajonul se zbătea tot mai violent. Numai legătura lui Toy îl mai ţinea, şi aceasta putea să cedeze dintr-o clipă într-alta.

Încă ghemuit sub burta creaturii, Gren auzise ţipătul lui Poas, şi îşi dăduse seama că ceva rău se întâmplase. Vedea corpul păros al drajonului ridicându-se greoi şi încercarea aripilor de a bate aerul. Ramurile alunecau pe lângă el, rămurelele trosneau, frunzele zburau în toate părţile, ciotul de care stătea agăţat vibra.

Mintea lui Gren fu cuprinsă de panică. Tot ce înţelegea acum era faptul că drajonul putea scăpa şi asta i-ar fi adus moartea foarte curând. Fără să ştie prea bine ce face, se năpusti orbeşte asupra limbii drajonului, care acum lovea trunchiul copacului într-o încercare disperată de a se elibera.

Înfipse cuţitul de nenumărate ori. În tubul alb şi viu apăru o spărtură. Pământul şi noroiul supt de la Bază, ţâşni

prin spărtură acoperindu-l cu murdărie. Drajonul se ridică convulsiv şi spărtura se lărgi şi mai mult.

În ciuda terorii care-l stăpânea, Gren îşi dădu seama ce urma să se întâmple. Sări în sus, se prinse bine cu mâinile sale lungi de una din protuberanţele înmugurite ale drajonului şi se lipi de ea tremurând. Orice ar fi mai bine, decât să rămână singur în labirintul pădurii – unde putea rătăci poate o jumătate de viaţă până să întâlnească un alt grup de oameni.

Drajonul se zbătea să se elibereze şi în zbaterea sa îşi lărgea tot mai mult spărtura pe care Gren i-o făcuse. În sfârşit eliberat, rămase plutind în aer.

Înspăimântat de moarte, agăţându-se de fibre şi frunze, Gren se târî pe spinarea lui mare acolo unde se ghemuiseră alţi şapte oameni şi mai înspăimântaţi. Li se alătură fără niciun cuvânt.

Drajonul se avântă în sus spre cerul orbitor. Acolo strălucea un soare ce se apropia încet de ziua când, transformându-se în novă, avea să se ardă pe sine şi planetele ce-l înconjurau. Iar sub drajonul ce se rotea acum ca o sămânţă de Sycomore se întindea o vegetaţie nesfârşită ce se ridica, la fel de implacabil precum laptele ce fierbe, spre sursa dătătoare de viaţă.

Toy striga ceva.

— Omorâţi pasărea, le strigă ea. Se ridicase în genunchi şi îşi flutura cuţitul. Omorâţi-o imediat! Ciopârţiţi-o în bucăţele. Ucideţi-o pentru că altfel nu ne vom mai întoarce niciodată în junglă.

Arăta minunat, aşa cum se reflecta soarele pe corpul său verde. La îndemnurile ei, Gren începu să izbească. Veggy şi May lucrau împreună, scobind o gaură tot mai mare prin scoarţa rezistentă a păsării vegetale. Şi pe măsură ce aruncau bucăţile rezultate, erau prinse de prădători chiar înainte de a atinge pădurea.

Multă vreme drajonul plană imperturbabil. Oamenii obosiseră înaintea lui. Dar, oricum, aveau şi semi-simţitoarele limitele lor de rezistenţă, iar când drajonul

pierdu suficientă sevă din numeroasele răni căpătate, aripile îşi încetiniră ondulaţia ritmică. Începu să coboare.

— Toy! Toy! Umbre vii, uite spre ce ne îndreptăm! strigă Driff. Arăta în faţă un luminiş spre care cădeau.

Niciunul dintre ei nu văzuse marea, dar intuiţia şi cunoaşterea esenţei profunde a riscurilor ce dominau planeta lor le spuneau că sunt târâţi spre pericole grave.

O geană de ţărm le răsări în cale – şi aici, unde fiinţele uscatului întâlneau fiinţele oceanului, se dădeau cele mai sălbatice bătălii pentru supravieţuire.

Agăţându-se de frunzişul drajonului, Gren îşi croi drum spre locul unde zăceau Toy şi Poyly. Îşi dădea seama că nu ajuta la nimic s-o acuze pentru situaţia în care se găseau. De aceea încercă să-i fie de ajutor.

— Putem să chemăm umbele şi să zburăm spre un loc sigur cu ele, spuse el. Ele ne-ar putea duce în siguranţă acasă.

— E o idee grozavă Gren, izbucni Poyly încurajator. Toy însă îl privi neutru.

— Încearcă tu să chemi o umbelă, spuse ea.

Gren îşi ascuţi buzele într-un fluierat ascuţit. Aerul care se scurgea pe lângă ei, purtă sunetul departe. Oricum călătoreau mult prea sus pentru seminţele ciulinului-şuierător. Îmbufnat, Gren se dădu bătut şi se retrase să observe mai bine încotro se îndreptau.

— M-aş fi gândit şi eu la ideea asta dacă ar fi fost bună la ceva, îi spuse Toy lui Poyly. „E o proastă”, gândi Gren şi nu-i mai dădu nicio atenţie.

Drajonul nu mai pierdea înălţime. Găsise un curent ascendent de aer cald şi acum plutea ajutat de el. Eforturile sale zadarnice şi tardive de a se întoarce din nou spre uscat reuşiseră doar să-l menţină paralel cu ţărmul, astfel încât oamenii se bucurau acum de îndoielnicul privilegiu de a vedea ce-i aşteaptă.

O distrugere bine organizată era în curs aici, o bătălie fără generali care dăinuia de milenii. Sau poate că una dintre părţi îşi avea generalul, de vreme ce uscatul produsese acest arbore interminabil ce crescuse, se

răspândise, se aşezase şi înghiţise orice de la un ţărm la altul. Înfometase vecinii, acoperise duşmanii. Cucerise întregul continent până la terminatorul ce despărţea partea luminată de cea neluminată a Pământului; aproape cucerise şi timpul, de vreme ce nenumăratele-i trunchiuri îi acordau o durată de viaţă al cărui sfârşit nu putea fi prevăzut. Dar marea n-o putuse cuceri. La ţărmul ei puternicul copac se oprise şi bătuse în retragere.

În această zonă, printre stâncile, nisipurile şi mlaştinile ţărmului, speciile de copaci înfrânte de banian organizaseră ultima redută. Iar ţărmurile deveniseră căminul lor inospitalier. Palide, deformate, tenace, creşteau cum puteau. Iar aceste locuri, unde erau asediate din ambele părţi de duşmani, se numeau Nomansland.

În partea dinspre uscat li se opunea forţa tăcută a uriaşului copac. De cealaltă parte trebuiau să facă faţă algelor marine otrăvitoare sau altor duşmani ce le agresau în permanenţă.

Şi peste toate strălucea vinovatul indiferent al tuturor acestor măceluri, Soarele.

Acum căderea drajonului se accentuase şi oamenii puteau auzi plescăiturile algelor marine dedesubt. Se adunaseră cu toţii la un loc şi aşteptau să vadă ce avea să li se-ntâmple. Pasărea vegetală cobora planând într-o parte, virând pe deasupra mării a cărei margine era tivită de vegetaţia ce creştea în apa fără valuri. Cu un efort teribil se îndreptă spre o peninsulă îngustă şi pietroasă care îi venea în întâmpinare.

— Priviţi! E un castel sub noi! strigă Toy.

La capătul peninsulei se ridica, înalt, suplu şi cenuşiu, un castel ce se apleca într-un mod ciudat, pe măsură ce drajonul se apropia de el. Se prăbuşeau. Foarte curând urmau să se izbească de el. Evident creatura muribundă observase spaţiul deschis de la baza castelului, îl luase drept singurul loc apropiat de salvare şi se îndrepta spre el.

Aripile obosite, precum vechile pânze ferfeniţite de furtună, nu-i mai puteau oferi însă niciun control. Corpul uriaş se prăvălea spre pământ. Nomanslandul şi marea se

amestecară, venindu-le în întâmpinare; castelul şi peninsula se apropiau vertiginos.

— Ţineţi-vă bine! urlă Veggy.

În clipa următoare se prăbuşeau peste unul din turnurile castelului şi impactul îi azvârli pe toţi înainte. Cu o aripă sfâşiată şi alta smulsă, drajonul atârna imobil, agăţat în vârful turnului.

Toy înţelese imediat ce urma să se întâmple; drajonul putea cădea dintr-o clipă-ntr-alta, antrenându-i odată cu el. Agilă ca o pisică sări într-o adâncitură formată între vârfurile neregulate a două turnuri şi corpul principal al castelului. Apoi îi chemă şi pe ceilalţi să i se alăture.

Unul câte unul săreau pe platforma îngustă, erau prinşi şi opriţi locului. May fu ultima la rând. Încleştându-şi mâinile pe sufletul ei de lemn, sări hotărâtă la locul sigur.

Neajutorat, drajonul întoarse spre ei un ochi striat. Toy avu timp să observe că impactul violent de adineauri îl spărsese în două. Încet, încet, începu să alunece spre baza castelului.

Aripile sfârtecate alunecau de-a lungul pereţilor. Strânsoarea slăbi. Cădea.

Se aplecaseră peste balustrada naturală şi îl priveau cum se duce.

Drajonul se izbi de solul sterp de la baza castelului şi se rostogoli spre ţărm. Cu tenacitatea caracteristică vieţii de acest tip, era departe de a fi murit. Se ridică pe aripile frânte şi se îndepărtă de pilonii cenuşii cu o mişcare nesigură.

Una din aripi alunecase peste marginea pietroasă a ţărmului şi vârful ei se reflecta acum clar în apa liniştită a mării.

Oglinda apei se sparse brusc şi din ea îşi făcu apariţia o fâşie ca o curea de alge marine. De-a lungul ei, fâşia era punctată cu o serie de excrescenţe ca nişte lame prelungi. Ezitant, începură să biciuiască în aripa drajonului.

Deoarece primele crestături nu se dovediră mortale, tempoul spori. Pe o distanţă de aproape o jumătate de kilometru, apa mării se acoperise de alge marine biciuitoare

ce colcăiau în apă dominate de o ură stupidă împotriva oricărei alte forme de viaţă.

Atins, drajonul încercă să se retragă mai la o parte. Odată intrat însă sub puternica baterie de izbituri, nu mai avea nicio şansă.

Unele din excrescenţele sub formă de lamă, ce biciuiau fiinţa nefericită, izbiseră atât de tare încât plesniseră. Un lichid de culoarea iodului se împrăştiase din ele şi forma în contact cu aerul un fel de spumă. Iar acolo unde această otravă atingea drajonul, producea un abur dens şi maroniu.

Drajonul nu-şi putea urla durerile provocate. O porni de-a lungul peninsulei într-un fel de zbor amestecat cu ţopăială, căutând să se ridice în aer pentru a scăpa de algele marine. Aripile îi ardeau mocnit.

Mai multe feluri de alge marine populau aceste ţărmuri. Frenetica biciuială încetase şi algele cu lame se retrăseseră sub nivelul mării, rolul lor fiind temporar epuizat.

În schimb ieşiseră din mare alge cu dinţi lungi ce înconjurau peninsula cu o barieră de spini. Mai multe fragmente din corpul drajonului fuseseră desprinse de bicele algelor cu lame care-şi lăsaseră treaba neterminată.

Algele cu dinţi o desăvârşeau acum. Din ce în ce mai multe aruncau braţe şerpuitoare ce se prindeau de aripile drajonului. Acum, acesta abia mai putea să mai ţopăie. Se răsuci şi se prăvăli în apa fremătătoare. Întreaga mare parcă deschisese guri să-l întâmpine.

Opt oameni înspăimântaţi priveau toate acestea din vârful castelului.

— N-o să ne mai întoarcem niciodată la adăpostul pădurii, scânci Fay. Era cea mai mică şi începuse să plângă.

Algele marine câştigaseră, dar încă nu învinseseră; plantele Nomanslandului simţiseră şi ele prada. Aşa cum rămăseseră sechestrate între junglă şi mare, unele dintre ele, asemănătoare mangrovelor, atacaseră curajos şi de multă vreme marea. Altele, mai parazite din fire, creşteau pe seama vecinilor şi trimiteau mari protuberanţe mărăcinoase ce atârnau deasupra apei ca nişte undiţe. Aceste două specii la care se adăugaseră rapid şi altele,

ridicau pretenţii asupra victimei şi încercau să o smulgă duşmanilor marini. Îşi desfăşurară, deci, pe sub apă rădăcinile noduroase, asemănătoare braţelor unei vechi caracatiţe, apucară drajonul şi lupta fu angajată.

Brusc întregul ţărm se trezi din nou la viaţă. O recuzită înspăimântătoare de bice şi cârlige intră în acţiune. Totul colcăia în delir. Stropi fini de apă desăvârşeau decorul oribil, ascunzând privirii unele porţiuni ale scenei. Creaturi zburătoare, panglici, aripi-zburătoare, se năpustiră de deasupra pădurii pentru a lua parte la festin.

În carnajul nebunesc, drajonul fusese pulverizat şi dat uitării.

Toy se ridică hotărâtă.

— Trebuie să plecăm acum, spuse ea. Asta este şansa noastră să ajungem pe ţărm.

Şapte figuri îngrozite o priveau ca şi cum ar fi fost nebună.

— Vom muri acolo jos, spuse Poyly.

— Nu, răspunse ferm Toy. Acum nu vom muri. Fiinţele acelea se bat între ele şi vor fi prea ocupate pentru a ne face vreun rău. Mai târziu s-ar putea să fie prea târziu.

Autoritatea lui Toy nu era absolută. Grupul nu era unit. Văzându-i că se codesc, Toy se înfurie şi lovi cu pumnul peste urechile lui Fay şi Shree. Dar oponenţii ei principali erau Veggy şi May.

— Putem fi omorâţi acolo oricând, spuse Veggy. Nu avem cum ajunge la adăpost. N-ai văzut ce i s-a întâmplat drajonului care era atât de puternic?

— Nu putem rămâne aici să murim, insistă Toy furioasă.

— Am putea aştepta până ce se va întâmpla ceva, fu de părere May. Te rog, hai să rămânem!

— Nu se va-ntâmpla nimic, interveni Poyly în apărarea prieteniei sale. Numai lucruri rele. Aşa este să fie. Noi trebuie să ne purtăm singuri de grijă.

— Vom fi ucişi, repetă Veggy cu încăpăţânare.

Disperată, Toy se întoarse spre Gren, cel mai mare copil-bărbat.

— Tu ce părere ai? întrebă ea.

Gren urmărise întregul măcel cu o privire rece. Şi nu şi-o schimbă nici acum când se întoarse spre Toy să-i răspundă.

— Tu conduci grupul, Toy. Cei care pot să ţi se supună trebuie s-o facă. Asta e legea.

Toy se ridică în picioare.

— Poyly, Veggy, May şi ceilalţi, urmaţi-mă! Trebuie să plecăm acum cât timp creaturile sunt prea ocupate să ne vadă. Trebuie să ne întoarcem înapoi în pădure.

Fără să ezite, trecu un picior peste parapetul avariat şi începu să coboare hotărâtă. Pe ceilalţi îi cuprinse brusc teama că vor fi lăsaţi în urmă şi se luară după Toy. Păşiră peste parapet şi coborâră alunecând după ea.

Jos, micşoraţi de înălţimea castelului cenuşiu, rămaseră o vreme liniştiţi. O teamă amestecată cu respect îi oprise acolo.

Lumea familiară lor îmbrăcase acum un aspect de o irealitate desăvârşită. Deoarece uriaşul disc al soarelui strălucea exact deasupra capetelor, umbrele li se profilau pe mizeria indiferentă a solului direct sub tălpi. Pretutindeni se întâlnea aceeaşi lipsă de umbre ce conferea peisajului aspectul său plat, o atmosferă fără viaţă ca într-o pictură stângace.

Bătălia de pe ţărm creştea ca o febră. Rămăsese în această epocă numai natura (într-un fel, întotdeauna fusese la fel). Deşi stăpâna supremă a tot şi a toate, se părea că dezlănţuise un curs împotriva propriei sale creaţii.

Stăpânindu-şi teama Toy porni mai departe.

Pe măsură ce alergau în spatele ei, departe de acest castel misterios, picioarele li se dezmorţeau. Pietrele pe care călcau erau pătate cu otravă maronie, dar în bătaia soarelui se uscase repede şi devenise inofensivă.

Zgomotul luptei îi asurzea, spuma îi udase leoarcă, dar luptătorii nu le dădeau nicio atenţie, într-atât erau de absorbiţi de antagonismul lor orb. Explozii frecvente brăzdau acum suprafaţa mării. Câţiva din arborii Nomanslandului, asediaţi secole de-a rândul în fâşia îngustă a teritoriului lor, îşi înfipseseră adânc rădăcinile în nisipurile sărăcăcioase pentru a-şi căuta nu numai hrana, dar şi o

cale de a se apăra împotriva duşmanilor lor. Descoperiseră acolo mangal, extrăseseră sulf şi nitrat de potasiu; în măruntaiele lor noduroase le rafinaseră şi le amestecaseră.

Praful de puşcă astfel rezultat fusese cărat odată cu seva spre carcasele sub formă de nuci aflate în partea cea mai de sus a ramurilor. Aceşti copaci îşi aruncau acum armele lor explozive în algele marine. Până atunci calmă, marea se zvârcolea sub bombardament.

Planul lui Toy nu fusese bun; reuşise mai mult datorită norocului. Pe una din laturile peninsulei o masă uriaşă de alge marine se aventurase destul de departe de apă şi acoperiseră un arbore-praf-de-puşcă. Numai prin simpla lor greutate doborâseră arborele şi o luptă pe viaţă şi pe moarte se dezlănţuise aici. Micuţii umani au ţâşnit pe lângă zonă şi s-au afundat la adăpostul unor ierburi înalte.

Abia atunci au observat că Gren nu era cu ei.

Capitolul opt

Gren încă mai lenevea în soarele fierbinte, ascuns după balustrada castelului.

Teama fusese motivul principal, dar nu şi singurul, pentru rămânerea lui în urmă. Instinctiv înţelegea, aşa cum de altfel îi spusese şi lui Toy, importanţa supunerii. Dar prin felul său de a fi se supunea cu greu, aşa cum se întâmpla şi acum când planul oferit de Toy oferea şanse atât de mici de supravieţuire. Deşi avusese o idee a lui, îi fusese imposibil s-o exprime.

„Ah, ce înseamnă să vorbeşti!” îşi spuse în sinea lui. „Există atât de puţine cuvinte. Probabil odinioară trebuie să fi existat cu mult mai multe.”

Ideea sa avea în vedere castelul.

Ceilalţi din grup erau cu mult mai puţin sensibili decât Gren şi de îndată ce aterizaseră pe castel îşi îndreptaseră atenţia în altă parte. Gren nu; el înţelesese că nu este vorba de o stâncă. Fusese construit cu inteligenţă şi numai o specie putea să-l construiască, iar acea specie trebuia să aibă un drum sigur de la castel până la ţărm.

La puţin timp după ce Gren îşi pierdu din vedere tovarăşii, ce coborâseră pe cărarea stâncoasă, ciocăni cu mânerul cuţitului în perete.

La început bătaia lui rămase fără răspuns. Apoi, brusc, o porţiune din turnul din spatele lui se dădu la o parte cu un sunet surd. Gren se întoarse tocmai la timp pentru a observa cele opt termite ce ieşeau din întuneric.

Duşmani declaraţi odinioară, oamenii şi termitele se găseau acum într-un fel de armistiţiu, ca şi cum mileniile de schimbări fasonaseră o anumită legătură între ei. Mai degrabă proscrişi decât moştenitori ai Pământului, oamenii se întâlneau acum cu insectele pe picior de egalitate.

Termitele îl înconjurară şi îl inspectară cu mandibulele lor fremătătoare şi în timp ce corpurile lor albicioase se frecau de el, rămase nemişcat. Erau cu puţin mai mari decât el şi le putea simţi mirosul specific, înţepător, dar nu neplăcut.

Când se convinseră că este inofensiv, termitele se apropiară de parapet. Gren nu-şi putea da seama, dar bănuia că auzeau destul de bine zgomotul bătăliei.

Să le testeze, Gren se îndreptă spre deschizătura din turn. Un miros straniu şi rece se scurgea afară din ea.

Imediat două termite se întoarseră şi îi barară drumul; fălcile mandibulelor lor i se opriseră în dreptul gâtului.

— Vreau să cobor, le spuse. N-am să vă pricinuiesc niciun rău. Lăsaţi-mă şi pe mine înăuntru.

Una din creaturi dispăru prin deschizătură şi într-o clipă fu înapoi însoţită de o altă termită. Impresionat, Gren se dădu înapoi. Noua termită avea pe cap o excrescenţă colosală.

De culoare maronie, leproasă, excrescenţa forma o textură spongioasă asemănătoare fagurelui de albine. Se întinsese în falduri peste craniul termitei, jur-împrejurul gâtului. În ciuda acestei poveri fioroase, termita părea destul de activă şi atunci când înaintă celelalte îi făcură loc respectuoase. O clipă păru că-l priveşte, apoi se întoarse.

Zgâriind în praful de sub picioare începu să deseneze, rudimentar, dar clar, un turn şi o linie şi le legă între ele printr-o bandă formată din alte două linii paralele. Evident linia simplă se intenţiona să reprezinte ţărmul, iar banda, peninsula.

Gren rămăsese complet surprins. Nu mai auzise până atunci de asemenea abilităţi artistice la insecte. Dădu ocol desenului observându-l cu atenţie.

Termita se retrase puţin şi părea că-l priveşte din nou. Evident aştepta ceva de la el. Concentrându-se, adăugă cu o mână şovăitoare pe desen o linie din vârful turnului, prin mijlocul lui, în jos, prin mijlocul benzii până la ţărm. Apoi se arătă cu degetul.

Cu greu se putea spune dacă creaturile înţeleseseră sau nu. Pur şi simplu se precipitară înapoi în turn. Conştient că nu mai are ce face se luă după ele. De data aceasta nimeni nu-l mai opri; evident cererea îi fusese înţeleasă şi acceptată.

Mirosul acela straniu îl învălui.

Un fior de teamă îl cuprinse pentru o clipă, atunci când intrarea se închise deasupra sa. Faţă de lumea inundată în lumina strălucitoare de afară, totul aici părea negru ca smoala.

Coborârea turnului se dovedea uşoară pentru cineva cu agilitatea lui Gren pentru că semăna foarte bine cu coborârea printr-un horn natural prevăzut cu o mulţime de ieşituri de care să te poţi agăţa. Coborau aşadar în ritm vioi şi cu încredere sporită.

Pe măsură ce ochii se adaptau cu întunericul, Gren remarcă un fel de luminiscenţe palide agăţate de corpurile termitelor şi care le conferea o înfăţişare fantomatică. Erau multe prezenţe în turn şi extrem de tăcute. Întocmai fantomelor, păreau că se mişcă în toate direcţiile; un şir tăcut se rostogolea spre întunericul de deasupra, alt şir tăcut se scurgea în jos. Dar nu-şi dădea seama cu ce erau atât de ocupate.

În cele din urmă ajunse cu ghizii săi în partea de jos a castelului. Potrivit estimărilor sale trebuiau să se găsească sub nivelul mării. Aerul era umed, încărcat.

Numai termita cu excrescenţă îl mai însoţea acum. Celelalte se retrăseseră în formaţie fără să privească înapoi. Gren remarcă o ciudată lumină verde, formată în parte din umbre în parte prin iluminare, şi la început nu-i putu detecta sursa. Se ţinea destul de greu după călăuza sa. Coridorul pe care-l traversară era accidentat şi aglomerat. Pretutindeni foşneau termite spre treburile lor. Singure sau în grupuri, mânau cirezi de creaturi mai mici.

— Nu aşa repede, protestă Gren, dar călăuza îşi păstră mersul alert fără să-i dea vreo atenţie.

Lumina verde devenise acum mai puternică. Zăcea ceţoasă de o parte şi de alta a drumului lor. Gren remarcă cum se filtrează prin bucăţi neregulate de mică aşezate acolo de geniul creator al acestor insecte tuneliste. Bucăţile de mică formau un fel de ferestre ce dădeau afară în mare şi prin ele puteau fi observate activităţile ameninţătoare ale algelor marine.

Îl uluiau aglomeraţia acestei lumi subterane, mai ales aceşti locuitori atât de preocupaţi şi indiferenţi. Niciunul nu se oprise să-i inspecteze mai de aproape: doar una din creaturile ce convieţuiau cu termitele se apropie de ei. Păroasă, creatura avea patru picioare, coadă, şi ochi galbeni luminoşi, şi era aproape la fel de înaltă ca şi Gren. Observându-l prin pupilele ei strălucitoare, creatura ţipă „miau” şi încearcă să se frece de el. Mustăţile îi atinseră braţul. Înfiorat se feri şi se grăbi în urma călăuzei.

Creatura păroasă întoarse după el o privire plină de regret. Apoi continuă să urmărească grupul de termite care acum o tolerau şi o hrăneau. Câteva clipe mai târziu Gren remarcă şi alte asemenea creaturi miorlăitoare, unele din ele infectate şi aproape acoperite de excrescenţele ciupercilor.

Gren şi călăuza sa ajunseră în cele din urmă acolo unde tunelul îngust se împărţea în altele şi mai mici. Fără ezitare călăuza alese unul ce urca uşor în întuneric. Dar întunericul dispăru brusc atunci când termita împinse un bolovan plat, ce astupa gura tunelului, şi ieşiră la lumina zilei.

— Ai fost foarte bună cu mine, spuse Gren după ce ţâşni şi el afară. Păstra o distanţă cât mai mare faţă de excrescenţa maronie.

Termita se strecură din nou înapoi în tunel şi aşeză bolovanul la loc fără să privească înapoi.

Nu avea nevoie să-i spună cineva că acum se afla în Nomansland.

Putea simţi mirosul mării posomorâte. Putea auzi larma bătăliei dintre algele marine şi plantele uscatului, deşi acum, pe măsură ce ambele tabere obosiseră, zgomotul devenise intermitent. Putea simţi tensiunea din jur, o încordare ce nu exista în blândele straturi de mijloc ale pădurii în care sălăşluiau grupurile umane. Dar mai ales putea vedea soarele strălucind prin frunzele mătuite de deasupra capului său.

Sub picioare pământul era ocru şi lipicios, un amestec de noroi, nisip şi bolovăniş. Un sol steril reflectat cu prisosinţă

în arborii ce creşteau pe el. Aveau trunchiurile distorsionate, frunzişul sărăcăcios. Câţiva se uniseră, în încercarea de a se susţine unii pe alţii, dar acolo unde această stratagemă eşuase, zăceau răspândiţi pe sol, groaznic mutilaţi. Alţii îşi dezvoltaseră, de-a lungul timpului, bizare metode de apărare şi nici nu mai semănau cu arborii.

Gren decise că cea mai bună cale de urmat ar fi fost să se furişeze până la capătul peninsulei şi de acolo să încerce să dea de urma lui Toy şi a celorlalţi. De vreme ce se găsea într-o zonă deschisă, nu i-ar fi fost greu să vadă pădurea.

Privind şirul de arbori torsionaţi, nu mai avea niciun dubiu asupra limitei dinspre mare a Nomanslandului.

Marele banian îşi stabilise perimetrul exterior de-a lungul unei linii ce marca sfârşitul solului fertil. Rămăsese neclintit, deşi ramurile sale erau marcate de nenumăratele atacuri cu ghimpi şi gheare. Iar pentru a-l asista, pentru a-l ajuta să respingă exilatele specii ale Nomanslandului, se adunaseră creaturile care-l foloseau drept adăpost. Colţii-capcană, biciuitorii, plasele de vâsc şi alţii stăteau gata să ţâşnească, la cea mai mică mişcare, de-a lungul perimetrului.

Păstrând mereu în spate această barieră formidabilă, Gren avansa precaut.

Progresul era mic. Tresărea la cel mai neînsemnat zgomot. Se aruncă brusc la pământ deoarece un nor de ace lungi, mortale, fu lansat spre el din direcţia unui tufiş. Ridică la timp capul pentru a observa cum tremură un cactus şi cum îşi rearanjează apărarea. Nu mai văzuse până atunci o asemenea plantă şi o crampă îi prinse stomacul la gândul tuturor pericolelor necunoscute din jurul său.

Puţin mai târziu întâlni ceva şi mai ciudat.

Tocmai trecea printr-un fel de cerc format de trunchiul contorsionat al unui arbore căzut când, brusc, acesta începu să se strângă. Scăpă din strânsoare cu preţul unor julituri pe picioare. În timp ce zăcea gâfâind de efort, un animal alunecă pe lângă el aproape atingându-l.

Era o reptilă lungă şi împlătoşată al cărei rânjet fioros dădea la iveală numeroşi dinţi ascuţiţi. Odinioară, (în vremurile apuse când oamenii aveau un nume pentru orice)

se numea aligator. Îl privi pe Gren cu ochi căpreşti apoi se adăposti sub un buştean.

Aproape toate animalele dispăruseră cu milenii în urmă.

De vreme ce soarele favoriza acum lucrurile verzi, irezistibila dezvoltare a vegetalelor le împuţinase, pentru ca apoi să le elimine cu totul. Dar pe măsură ce ultimii dintre arborii vechi fuseseră împinşi spre mlaştini şi ţărmurile oceanului, câteva animale se retrăseseră împreună cu ele. Aici în Nomansland îşi prelungiseră existenţa, bucurându-se de căldura şi savoarea vieţii atât cât mai era.

De data aceasta mult mai precaut, Gren îşi continuă drumul. De acum zarva dinspre mare încetase complet şi înainta într-o tăcere deplină. Totul era tăcut ca şi cum ar fi pândit în aşteptare, ca şi cum ar fi fost sub puterea unui blestem.

Solul cobora în pantă spre apă. Prundişul îi scârţâia sub picioare. Arborii, până atunci răzleţi, se adunaseră acum spre a respinge eventualele atacuri dinspre mare.

Gren se opri. Spaima îi rodea sufletul. Tânjea să fie din nou împreună cu ceilalţi. Dar, în acelaşi timp, simţea că nu procedase greşit atunci când se încăpăţânase să rămână la castelul termitelor şi mai degrabă ei se purtaseră prosteşte neacceptând să-i conducă el.

Privind precaut împrejur slobozi un fluierat. Nu veni niciun răspuns. Se aşternu din nou o linişte deplină ca şi cum ar fi ascultat şi acele creaturi fără auz.

Îl cuprinse panica.

— Toy! strigă el. Veggy! Poyly! Unde sunteţi?

În timp ce striga aşa, dintre frunzele de deasupra lui coborî o cuşcă şi îl fixă de pământ.

La adăpostul ierbii înalte Toy şi cei şase tovarăşi ai săi ţineau ochii închişi pentru a-şi mai reveni din spaimele prin care trecuseră. Corpul lor era acoperit de spuma bătăliei vegetalelor.

În cele din urmă se hotărâră să discute lipsa lui Gren. De vreme ce era un copil-bărbat, era valoros şi, deşi nu se puteau întoarce după el, puteau cel puţin să-l aştepte. Aşa

că nu le rămânea decât să găsească un loc unde să poată aştepta în relativă siguranţă.

— Nu trebuie să-l aşteptăm, spuse Veggy. Gren nu trebuia să rămână în urmă. Să-l părăsim şi să-l dăm uitării.

— Avem nevoie de el pentru împerechere, spuse simplu Toy.

— Am să mă împerechez eu cu tine, spuse Veggy. Sunt şi eu un copil-bărbat şi am o chestie mare pe care s-o înfig în tine. Uite, n-o să poţi da gata aşa ceva. Am să mă împerechez cu voi toate înainte de a se coace din nou smochinele! Sunt mai copt decât ele.

În euforia lui se ridică şi începu să danseze şi să-şi arate corpul fetelor care nu protestară în niciun fel. Nu era el acum singurul lor copil-bărbat şi în consecinţă foarte dorit?

May sări să danseze cu el. Veggy se apropie de ea. Unduindu-se mlădios se feri din calea lui. Veggy o urmări ţopăind. Ea râdea. El ţipa.

— Veniţi înapoi, strigară furioase şi într-un glas Toy şi Poyly.

Fără a le lua în seamă, May şi Veggy o zbughiră din iarba înaltă pe colina de nisip şi pietriş. Aproape instantaneu un braţ uriaş se ridică din nisip şi cuprinse încheietura piciorului lui May. Şi în timp ce aceasta ţipa, un alt braţ, apoi altul o fixau. May căzu cu faţa în jos cuprinsă de panică. Veggy se repezi să-i dea ajutor şi îşi scoase cuţitul din mers. Alte braţe îşi făcură apariţia din nisip prinzându-l şi pe el.

Când viaţa vegetală cucerise Pământul, cele mai puţin afectate fuseseră animalele din mări şi oceane. Mediul lor era cu mult mai puţin susceptibil la schimbări. Dar alterarea dimensiunilor şi distribuţiei algelor marine forţase multe din ele să-şi schimbe obiceiurile şi habitatul.

Alga marină, noul monstru, se dovedise un expert în prinderea crabilor. Îi înfăşura într-o reţea verde atunci când mergeau pe fundul mării, sau îi fixa de stânci în momentul cel mai vulnerabil, când crabilor le creşteau noile carapace. Astfel, în câteva milioane de ani, brahiopodele dispăruseră complet.

Concomitent şi caracatiţele avuseseră de suferit din pricina algelor marine, pentru că extincţia crabilor le lipseau de elementul esenţial al dietei lor. Acest fapt, dar şi alţi factori, le determinase să adopte un nou mod de viaţă. Nevoite să evite algele marine, dar să-şi şi caute hrana, părăsiseră oceanele. Deveniseră locuitori ai nisipurilor şi evoluaseră într-o nouă specie: caracatiţa-nisipurilor.

Toy şi ceilalţi alergară în ajutorul lui Veggy, terorizaţi de pericolul care ameninţa singurul copil-bărbat care le mai rămăsese. Nisipul era răscolit de agitaţia lor. Dar caracatiţa-nisipurilor avea suficiente braţe pentru toţi şapte. Fără să-şi ridice capul de unde era ascunsă, îi prinse pe toţi în tentacule, în ciuda împotrivirii lor disperate.

Cuţitele le erau de prea puţin ajutor împotriva acestei îmbrăţişări elastice. Unul câte unul au fost presaţi cu faţa de nisipul alunecos şi strigătele lor astfel, înăbuşite.

În ciuda triumfului final, vegetalele reuşiseră, mai degrabă, prin număr decât prin inventivitate. Şi nu de puţine ori reuşiseră, pur şi simplu, imitând unele invenţii utilizate de multă vreme – poate pe o scară mai redusă – în lumea animală, aşa cum traversatoarele, cele mai puternice dintre toate creaturile vegetale, prosperaseră prin adoptarea modului de viaţă ales în Carbonifer de umilul păianjen.

În Nomansland, unde lupta pentru supravieţuire se dovedise mai crâncenă, acest proces de imitaţie era deosebit de pregnant. Iar sălciile constituiau un exemplu concludent în acest sens. Copiind caracatiţele-nisipurilor, deveniseră cele mai fioroase creaturi ale acestui ţărm înspăimântător.

Sălciile-ucigaşe trăiau afundate în nisipul şi pietrişul ţărmurilor şi numai întâmplător li se zărea frunzişul. Rădăcinile lor dobândiseră flexibilitatea oţelului, devenind adevărate tentacule. Or tocmai unuia dintre aceste tentacule îşi datora grupul viaţa.

Caracatiţa-nisipurilor era obligată să-şi înăbuşe cât mai repede prada. O luptă prelungită i-ar fi atras rivalii: sălciile-ucigaşe. Imitatoarele deveniseră, în acelaşi timp, şi

inamicul lor cel mai teribil. Acum două sălcii-ucigaşe se îndreptau spre ei pe sub nisipuri şi arătau la suprafaţă doar smocuri de frunziş ca nişte tufişuri inofensive şi dâre de nisip răvăşit.

Atacară direct, fără ezitare.

Rădăcinile lor erau lungi, viguroase şi teribil de rezistente. Una pe o parte şi alta pe cealaltă, prinseră tentaculele caracatiţei într-o strânsoare puternică. Caracatiţa-nisipurilor recunoscu strânsoarea scârboasă şi mortală. Eliberă oamenii şi se pregăti să lupte pentru propria viaţă.

Printr-o ridicare rapidă, ce împrăştie grupul în toate părţile, îşi făcu apariţia din nisip cu ciocul căscat şi ochi tulburi, dilataţi de teroare. Întorcându-se brusc una din sălciile-ucigaşe îşi coborî şi ramurile. Caracatiţa se retrase încercând să-şi elibereze toate tentaculele. Nu reuşi cu unul şi, furioasă, îl izbi cu sălbăticie ca şi cum ar fi fost al duşmanului.

În apropiere se afla marea cenuşie. Intenţia ei era să se retragă, la nevoie, aici. Dar chiar în momentul când îşi începu turbata retragere, rădăcinile tentaculare ale sălciilor-ucigaşe începură să bâjbâie oarbe în jur, căutând-o. O găsiră. Caracatiţa aruncă o perdea de pietriş şi nisip furioasă de a-şi vedea şi această manevră blocată.

Sălciile-ucigaşe o dominau net pentru că împreună comandau aproape treizeci şi cinci de membre noduroase.

Uitând de ei, oamenii priveau fascinaţi la acest duel inegal. Un braţ orb şfichiui în direcţia lor.

— Fugiţi! strigă Toy ferindu-se de nisipul ce izbucnise alături de ea.

— A prins-o pe Fay! ţipă Driff.

Cea mai mică din grup fusese prinsă. În căutarea unui punct de sprijin, una dintre acele rădăcini tentaculare, albicioase şi subţiri se înfăşurase în jurul pieptului lui Fay. Aceasta nici nu mai avusese timp să ţipe. Faţa şi braţele se împurpuraseră. În clipa următoare era ridicată şi azvârlită violent în trunchiul unui arbore din apropiere. Îi văzură

corpul retezat pe jumătate rostogolindu-se însângerat pe nisip.

— Aşa a fost să fie, spuse Poyly cu voce stinsă. Să plecăm de aici!

Alergară până la cel mai apropiat desiş şi se lungiră acolo respirând din greu. Şi în timp ce jeleau pierderea celui mai tânăr tovarăş al lor auzeau înfundat cum caracatiţa-nisipurilor este făcută bucăţele.

Capitolul nouă

Multă vreme după ce încetaseră acele zgomote oribile, cei şase membri ai grupului rămaseră tăcuţi. În cele din urmă Toy se ridică şi le spuse:

— Vedeţi ce s-a-ntâmplat pentru că nu m-aţi lăsat să vă conduc? Gren este pierdut. Acum Fay este moartă. În curând vom muri cu toţii şi sufletele noastre vor putrezi.

— Trebuie să părăsim Nomanslandul, spuse Veggy ursuz. Asta este numai din cauza drajonului, continuă el, deşi era conştient de faptul că fusese singurul vinovat de incidentul cu caracatiţa-nisipurilor.

— Ba n-o să mai mergem nicăieri se zborşi Toy, până n-o să-mi daţi ascultare. Vreţi să muriţi ca să-nţelegeţi, în sfârşit, şi voi lucrul ăsta? De acum încolo o să faceţi numai ce vă spun eu. Ai înţeles Veggy?

— Da.

— May?

— Da.

— Şi voi Driff şi Shree?

— Da, răspunseră ele, iar Shree adăugă:

— Mi-e foame!

— Atunci repede, după mine, spuse Toy şi îşi înfipse cât mai bine sufletul la cingătoare.

Îi conducea precaută şi atentă la fiecare pas.

De acum zarva bătăliei trecuse. Câţiva arbori fuseseră târâţi în apă. În acelaşi timp, foarte multe alge marine fuseseră pescuite şi erau acum împărţite lacom de arborii victorioşi, preocupaţi tot timpul de hrană în aceste ţinuturi inospitaliere.

În timp ce grupul se strecura printre ierburi, o creatură cu blană moale şi patru picioare trecu în viteză pe lângă ei.

— Puteam s-o mâncăm, spuse Shree ţâfnoasă. Degeaba ne-a promis Toy c-o să mâncăm drajonul.

Abia dispăruse creatura că se şi iscase o încăierare în direcţia în care o luase; un guiţat, un sunet gutural precipitat, apoi tăcerea.

— L-a mâncat altcineva, şopti Toy. Răspândiţi-vă şi ţineţi-vă cuţitele la-ndemână.

Se răspândiră în evantai strecurându-se prin iarba înaltă, bucuroşi să se angajeze din nou într-o activitate. Această parte din afacerea vieţii o înţelegeau perfect.

Se putea localiza uşor sursa acelui sunet precipitat şi gutural pentru că devenise captivă şi nu se mai putea mişca din loc.

Dintr-un copac, deosebit de noduros, atârna o prăjină; ataşată de partea de sus a prăjinii se găsea o cuşcă rudimentară formată dintr-o duzină de tije de lemn decojit. Tijele erau înfipte în sol şi într-o asemenea cuşcă fusese prins un tânăr aligator. Botul îi ieşea printr-o parte a cuştii, iar coada prin cealaltă. Câteva bucăţi de blană îi rămăseseră între fălci, rămăşiţe din creatura păroasă pe care grupul o văzuse în viaţă puţin mai devreme.

Aligatorul privea speriat la oamenii care se iveau din iarba înaltă, iar ei îi luau seama cu atenţie.

— Îl putem omorî, nu se mai poate mişca, spuse May.

— Îl putem mânca, adăugă Shree. Până şi sufletului meu îi e foame.

Din cauza armurii sale, aligatorul se dovedi greu de omorât.

Chiar de la începutul atacului o trimise, învârtindu-se, cu o lovitură a cozii, pe Driff, într-o grămadă de pietriş unde-şi tăie foarte rău faţa. Lovit însă din toate părţile şi orbit, fu în cele din urmă suficient de obosit pentru ca Toy să-şi poată strecura curajoasă braţul înăuntru şi să-i taie beregata.

Pe măsură ce reptila se zbătea în agonia morţii, se întâmplă un lucru curios. Barele cuştii începură să se ridice. Vârfurile lor ca nişte cârlige ieşiră din sol şi drăcovenia se strânse ca o mână. Prăjina de deasupra ei se răsuci de câteva ori şi cuşca dispăru în frunzişul verde al copacului.

În exclamaţii de uimire, apucară aligatorul şi o rupseră la fugă.

Strecurându-se prin desişul de trunchiuri, ajunseră în cele din urmă într-o zonă pietroasă şi stearpă. Părea un refugiu sigur mai ales prin faptul ca era delimitat de

înspăimântătoarea variantă locală a scaietelui. Se ghemuiră pe o stâncă şi începură să mănânce fără prea mare tragere de inimă. Chiar şi Driff li se alătură, deşi faţa ei încă mai sângera acolo unde fusese rănită de prundiş.

Abia dacă mestecară de câteva ori că îl auziră pe Gren chemându-i în ajutor de undeva din apropiere.

— Aşteptaţi aici şi aveţi grijă de mâncare, comandă Toy. Poyly vine cu mine să-l găsim pe Gren şi să-l aducem înapoi.

Ordinul ei era cât se poate de înţelept. Călătoria împreună cu hrana nu era recomandabilă; aşa, călătorind singure, înfruntau mai uşor numeroasele pericole.

Depăşiseră scaieţii când auziră din nou strigătul lui Gren, ghidându-le. Ocoliră un tufiş de cactuşi mov şi abia atunci îl văzură. Zăcea întins cu faţa în jos sub un copac similar cu cel de sub care omorâseră aligatorul. Era prins într-o cuşcă similară.

— Vai, Gren! strigă Poyly. Cât de mult ne-ai lipsit!

Chiar în clipa când se repezeau în ajutorul lui, o liană târâtoare ţâşni de pe ramura unui copac din apropiere, vizând capul lui Gren. Liana se termina cu o gură umedă şi roşie şi strălucea ca o floare. Părea la fel de otrăvitoare ca o limbă picurătoare.

Sentimentele lui Poyly pentru Gren erau deosebit de profunde şi, fără să se gândească, se aruncă în întâmpinarea lianei. O prinse cât mai de sus posibil, pentru a se feri de buzele ei cărnoase. Scoţându-şi cuţitul reteză lujerul ce pulsa în strânsoarea degetelor ei. Apoi sări din nou pe pământ. Acum îi era uşor să evite gura ce se zvârcolea pe jos închizându-se şi deschizându-se în zadar.

— Atenţie deasupra ta Poyly, strigă Toy şi înaintă şi ea. Parazitul, alertat acum de pericol, cobora aproape o duzină de guri târâtoare. Implacabil toate se îndreptau spre capul lui Poyly. Dar Toy ajunsese deja alături de ea. Exersară experte până ce seva izbucni din rănile lianei şi gurile căzură neputincioase la picioarele lor. Timpul de reacţie al vegetalelor nu era din cale afară de rapid, mai ales că rareori se baza pe durere.

Respirând din greu cele două fete îşi îndreptară atenţia spre Gren, rămas imobilizat sub cuşcă.

— Puteţi să mă scoateţi de aici? întrebă el în timp ce le privea descurajat.

— Eu sunt conducătorul. Desigur că te pot scoate, spuse Toy. Bazându-se pe ceea ce învăţase din lupta cu aligatorul, continuă: cuşca asta e o parte a copacului. O să-l facem să-ţi dea drumul.

Îngenunche şi începu să ferăstruiască una dintre bare cu ajutorul cuţitului.

Acolo unde banianul acoperise totul cu reţeaua lui verde, esenţa reacţiei la împuţinarea hranei se dovedise a fi propagarea propriei specii, iar adaptarea unor plante precum scaieţii-şuierători, ce dăduseră naştere ciudatelor umbele, sau a crematoriilor ce-şi transformaseră carcasele seminţelor în arme, dovedea multă ingeniozitate.

Nu mai puţin ingenioase se dovedeau şi soluţiile găsite de flora Nomanslandului la problemele lor specifice. Iar aici problema esenţială nu ţinea atât de propagarea propriei specii cât mai ales de supravieţuire; în asta consta diferenţa radicală dintre aceşti proscrişi ai ţărmurilor şi verii lor de pe continent.

Unii arbori, precum manglierul, intrau în apă să pescuiască mortalele alge marine pentru a le folosi apoi drept îngrăşământ. Alţii, precum sălciile-ucigaşe, adoptaseră obiceiurile animalelor vânând în maniera carnivorelor şi hrănindu-se cu carne descompusă. Tot astfel, după milioane de ani în bătaia soarelui, stejarul îşi modelase unele dintre extremităţi în cuşti. Prindeau animale vii şi îşi hrăneau rădăcinile flămânde cu excrementele lor, iar atunci când în cele din urmă aceste animale mureau de foame, corpurile lor putrezite formau un îngrăşământ ideal care să hrănească copacul.

Desigur Toy nu ştia nimic din toate acestea. Ştia doar că acele cuşti se pot retrage aşa cum făcuse şi cea care prinsese aligatorul. Ajutată de Poyly atacară, cu înverşunare şi pe rând, cele douăsprezece bare. Probabil stejarul presupusese că daunele ar putea fi mai mari pentru

că-şi retrase brusc barele din sol şi întreaga invenţie dispăru în rămurişul de deasupra.

Nesocotind tabuul, fetele îl apucară zdravăn pe Gren şi alergară cu el înapoi la restul grupului.

Odată reuniţi, devorară hămesiţi carnea aligatorului, dar atenţi la orice pericol.

Gren le povesti, nu fără o anumită fanfaronadă, ce văzuse în interiorul cuibului de termite. Dar ei rămaseră neîncrezători.

— Termitele n-au suficientă minte să facă tot ce pretinzi tu, spuse Veggy.

— În pădure termitele nu par a avea atâta minte, spuse şi May susţinându-l ca de obicei pe Veggy.

— Aici nu mai este pădurea, replică Gren. Multe chestii se întâmplă aici, chestii îngrozitoare.

— Se-ntâmplă numai în capul tău, o şicană May. Ne povesteşti despre lucrurile astea ciudate numai aşa ca să uităm că ai greşit neascultând-o pe Toy. Cum ar putea exista ferestre sub pământ care să privească în mare?

— V-am spus numai ce-am văzut, răspunse Gren furios. În Nomansland lucrurile sunt altfel. Aşa e să fie. Multe termite poartă, de asemenea, o excrescenţă sub forma unei ciuperci urâte, ceva ce nu mai văzusem până atunci. Apoi am mai văzut ciuperci din astea. Arătau urât.

— Şi unde le-ai mai văzut? se interesă Shree.

Gren scoase o bucată de sticlă ciudată şi privi prin ea. Se oprise din povestit, poate pentru a crea suspans, poate din cauză că nu era bucuros să-şi amintească spaima prin care abia trecuse.

— Când am fost prins de arborele capcană. Acolo, printre frunze, am văzut un lucru îngrozitor. Nu mi-am putut da seama ce era până când frunzele nu s-au mişcat. Atunci am văzut una din excrescenţele care creşteau pe termite strălucind ca un ochi ce creştea pe copac.

— Prea multe lucruri aducătoare de moarte pe aici, spuse Toy. Ar trebui să ne-ntoarcem în pădure unde vom putea trăi fericiţi. Hai să mergem.

— Lasă-mă să termin osul ăsta, se tângui Shree.

— Lăsaţi-l pe Gren să-şi termine povestea, interveni şi Veggy.

— Scularea, toată lumea. Prindeţi-vă sufletele în centuri şi faceţi ce vă poruncesc eu.

Gren îşi vârî sticla lui curioasă în centură şi sări primul pentru a arăta cât de hotărât era acum să se supună. În timp ce se ridicau şi ceilalţi, o umbră le trecu pe deasupra capului; erau două aripi zburătoare încleştate în luptă.

Deasupra disputatei fâşii, numită Nomansland, planau multe feluri de păsări-vegetale, atât din cele ce se hrăneau din mare cât şi din cele ce se hrăneau pe uscat. Planau fără să coboare vreodată presimţind pericolele care pândeau acolo. Umbrele lor împestriţau cu pete mişcătoare nefericitele plante de dedesubt.

Cele două aripi zburătoare erau atât de mortal angajate încât nu-şi dăduseră seama unde ajung. Cu o trosnitură formidabilă se prăbuşiră peste ramurile superioare, în apropierea lor.

Încă o dată, Nomanslandul se trezea la viaţă.

Înfometaţii arbori îşi desfăcură ramurile. Rugii cu dinţi se descolăceau. Urzici gigantice îşi clătinau capetele bărboase. Cactuşii mobili îşi lansau săgeţile din mers. Plantele căţărătoare îşi aruncau în duşmani capsulele lipicioase şi pline de seminţe. Creaturi asemănătoare pisicilor, din cele pe care Gren le văzuse în cuibul termitelor, se adunaseră în jurul copacilor, gata de atac. Tot ce se putea deplasa se pusese în mişcare împinse de foame. Din acea clipă Nomanslandul se transformase într-o adevărată maşină de război.

Acele plante ce nu posedau niciun fel de mobilitate se pregăteau pentru a doua lovitură. Tufişul de scaieţi-şuierători alături de care se oprise înspăimântat grupul îşi vibra ţepii în aşteptare. Suficient de inofensivi în habitatul lor natural, aici nevoia de a-şi hrăni rădăcinile îi împinsese spre un rol mult mai ofensiv. Dacă ar fi putut s-ar fi înfipt în oricine ar fi trecut prin apropiere. La fel cu sute de alte plante, mici, staţionare şi înarmate, pregătite să ignore

aripile zburătoare condamnate, dar să se hrănească pe seama celor care, întorcându-se de la ospăţ, ar face greşeli.

Apăruse şi o salcie-ucigaşă, fluturându-şi ameninţător tentaculele-rădăcini. Pe măsură ce ieşea la suprafaţă, nisipul şi pietrişul se scurgeau peste vârful său retezat. Curând se agăţă de nefericitele aripi-zburătoare, de arborele capcană şi aproape de orice lucru viu a cărei existenţă o deranja.

Scena era un adevărat haos, iar aripile nu mai aveau nicio şansă.

— Priviţi, sunt şi ciuperci! exclamă Gren şi arătă cu degetul.

Printre ramurile scurte ca nişte şerpi, ce formau creasta sălciei-ucigaşe, creştea ciuperca mortală. Nu era pentru prima oară, de când căzuseră aripile-zburătoare, că Gren le vedea. Mai multe plante, ce se târâseră pe lângă ei, erau şi ele marcate. Zărind-o, Gren tresări, dar ceilalţi rămaseră impasibili. Moartea avea multe înfăţişări şi toţi ştiau acest lucru; aşa era să fie.

Din zona luptei cădeau spre ei rămurele rupte. Aripile-zburătoare fuseseră de mult sfârtecate şi lupta continua acum între agresori.

— Suntem prea aproape de locul luptei, spuse Poyly. Hai s-o întindem.

— Tocmai mă pregăteam şi eu să comand asta, spuse grăbit Toy.

Se strecurau cum puteau mai bine printre ierburile înalte. Toţi erau înarmaţi acum cu beţe lungi pe care le înfigeau în solul din faţă pentru a-i sonda pericolele. Teribila neîndurare a sălciilor-ucigaşe le băgase frica în oase.

Ocoliră o vreme obstacol după obstacol şi moartea destul de des. În cele din urmă au fost răpuşi de somn.

Găsiră un trunchi dintr-un copac prăbuşit, ce era gol pe dinăuntru. Au alungat otrăvitoarele creaturi frunzoase ce locuiau acolo şi adormiră strânşi unul într-altul pentru că astfel se simţeau în siguranţă. Când se treziră erau prizonieri. Ambele capete ale trunchiului se închiseseră.

Driff se trezise prima şi, descoperind nenorocirea, lansase un urlet care-i determinase pe toţi ceilalţi să-i verifice bănuiala. Nu exista niciun dubiu, erau închişi ermetic şi predispuşi la sufocare. Pereţii copacului, care nu cu mult mai înainte păruseră uscaţi şi putrezi, deveniseră acum lipicioşi şi aruncau pe ei un sirop dulceag. De fapt erau pe cale de a fi digeraţi.

Trunchiul prăbuşit nu era altceva decât un abdomen în care intraseră fără să se gândească.

Eon după Eon, ulmul îşi abandonase cu totul zadarnicele încercări de a-şi extrage hrana din ţărmurile inospitaliere ale Nomanslandului. Retractându-şi orice formă de rădăcină, adoptase prezentul mod de viaţă orizontal şi se camuflase într-un trunchi putrezit. Sistemul de ramuri şi frunze se detaşase cu timpul de el evoluând în simbioză ca o creatură frunzoasă aparte pe care grupul o dăduse afară. O creatură simbiotică ce acţiona, în acelaşi timp, ca un decor util menit să înşele alte fiinţe şi să le ademenească să intre în stomacul deschis al partenerului.

Deşi, în mod normal, ulmul-burtă atrăgea în burduhanul său mai mult creaturi vegetale, şi carnea îi satisfăcea cerinţele nutritive. Iar şapte creaturi umane erau cât se poate de binevenite.

Ajutaţi de cuţite cele şapte creaturi umane luptau sălbatic, alunecau prin bezna murdară. Dar nimic din ceea ce făceau nu avea vreun efect, şi pe măsură ce stomacului îi creştea apetitul, ploaia de sirop se înteţea.

— În zadar, spuse gâfâind Toy. Odihniţi-vă puţin şi încercaţi să vă gândiţi la ce putem face.

Se adunaseră pe vine unul în altul. Ruşinaţi, speriaţi, zăpăciţi de întuneric, doar scânceau.

Gren încerca să facă loc în minte unei imagini folositoare. Se concentră, ignorând situaţia în care se afla.

Încercă să-şi amintească cum arătase trunchiul pe dinafară... Căutau un loc de dormit când dăduseră de el. Urcaseră o colină ocolind o porţiune suspicioasă de nisip gol şi găsiseră ulmul-burtă zăcând într-o iarbă scurtă în vârful colinei. Pe afară arăta neted...

— Ha! exclamă el în întuneric.

— Ce este? întrebă Veggy. De ce hă-hă-ieşti? Era supărat pe toată lumea; nu era el copil-bărbat şi n-ar fi trebuit protejat de acest pericol şi ofensă?

— Trebuie să ne aruncăm cu toţii, şi deodată, în acest perete, spuse Gren. În felul ăsta vom putea rostogoli buşteanul.

Veggy pufni în întuneric.

— Şi la ce ne poate ajuta asta?

— Fă ce ţi se spune, vierme mărunt! Vocea lui Toy părea sălbatică. Se ridicară cu toţii pregătiţi. La fel de mult ca şi Veggy nici ea nu înţelegea ce avea de gând Gren, dar trebuia să-şi menţină autoritatea.

— Toată lumea împinge în acest perete, repede.

În terciul clisos se adunară din nou, pipăindu-se unul pe altul pentru a descoperi dacă erau bine poziţionaţi.

— Gata? întrebă Toy. Împingeţi! Din nou! Împingeţi.

Degetele alunecau în seva clisoasă, dar continuau să împingă. Iar Toy îi încuraja.

Ulmul-burtă începu să se rostogolească.

Surescitarea îi cuprinse pe toţi. Erau fericiţi şi se îndemnau la unison. Iar ulmul-burtă se rostogoli din nou. Şi din nou. Apoi în mod continuu.

Curând nu mai fu nevoie de împins. Aşa cum spusese Gren, trunchiul începuse să se rostogolească singur pe pantă în jos şi şapte oameni se rostogoleau împreună cu el cu viteză crescândă.

— Fiţi gata să fugiţi imediat ce se iveşte prilejul, strigă Gren. Dacă se iveşte vreunul. Trunchiul ar trebui să plesnească la poalele culmii.

Când ajunse pe nisip ulmul-burtă îşi încetini rostogolirea, şi cum panta se domolise, se opri. Partenerul său, creatura frunzoasă, îl urmărise îndeaproape şi acum îl ajunsese din urmă. Dintr-un salt se căţără pe el şi îşi înfipse hotărât apendicul inferior printre crăpăturile scoarţei; dar n-avu timp să pătrundă.

Ceva se mişca sub nisip.

Întâi apăru o rădăcină albă ca un tentacul. Apoi alta. Ele pipăiră orbeşte şi înşfăcară ulmul-burtă aproape de mijloc. În timp ce creatura frunzoasă îşi punea la adăpost viaţa, salcia-ucigaşă îşi făcu apariţia din nisip. Deşi captivi în interiorul trunchiului, oamenii auzeau trosniturile ulmului-burtă.

— Fiţi gata să fugiţi, şopti Gren.

Puţine lucruri puteau rezista strângerii sălciilor-ucigaşe, iar victima de faţă era dintre cele mai neajutorate. Sub strânsoarea tentaculelor ca nişte odgoane, crăpă cu un zgomot ca de năsturel-pocnitor. Apoi se rupse ca o cracă.

Lumina zilei îi izbi brusc şi grupul ţâşni după adăpost.

Numai Driff rămăsese locului. Era prinsă într-unul din capetele trunchiului rupt în două. Se zbătea şi ţipa frenetic, deşi în zadar, pentru că nu putea ieşi. Odată ajunşi în iarba înaltă, ceilalţi se opriră să privească înapoi.

Toy şi Poyly se priviră o clipă apoi o zbughiră în ajutor.

— Înapoi nebunelor! strigă Gren. O să vă prindă şi pe voi!

Alergau spre Driff, peste petecul de nisip, fără să-l ia în seamă. Panicat, Gren se avântă după ele.

— Înapoi, strigă el din nou.

La câţiva paşi mai încolo se ridica corpul uriaş al sălciei-ucigaşe. În vârful ei strălucea ciuperca, ciuperca încreţită şi neagră, pe care o mai văzuse înainte. Era groaznic s-o priveşti şi Gren nu înţelegea cum ceilalţi îndrăzneau să nu-i dea importanţă. Începu s-o îmbrâncească pe Toy, s-o lovească şi să ţipe la ea să se întoarcă înapoi şi să-şi salveze sufletul.

Toy nu-l luă în seamă. Se lupta împreună cu Poyly s-o elibereze pe Driff din strânsoare. Picioarele acesteia fuseseră prinse într-o crăpătură a trunchiului. În sfârşit, strânsoarea mai slăbi un pic şi reuşiră s-o smulgă afară. O luară pe sus şi o zbughiră înapoi spre iarba înaltă unde-i aşteptau ceilalţi. Gren le urmărea îndeaproape.

Minute în şir zăcură gâfâind. Erau mânjiţi de vâscozitate şi murdărie şi aproape că nu se mai recunoşteau.

Toy fu prima care se ridică. Se întoarse spre Gren şi spuse cu o voce rece şi furioasă:

— Gren, te elimin din grup. De acum încolo eşti un proscris.

Gren sări şi el în picioare. Avea lacrimi în ochi pentru că-i înţelesese privirea. Surghiunirea era cea mai teribilă pedeapsă dată cuiva. Rareori folosită împotriva femeilor; aproape că nu se auzise să fie folosită împotriva bărbaţilor.

— Nu poţi să-mi faci asta! strigă el. De ce-mi faci una ca asta? N-ai niciun motiv.

— M-ai lovit, spuse Toy. Eu îţi sunt conducător iar tu m-ai lovit. Ai încercat să împiedici salvarea lui Driff; ai fi lăsat-o să moară. Şi întotdeauna ai părerile tale. Eu nu te pot conduce, aşa că trebuie să pleci.

Ceilalţi, în afară de Driff, se ridicară cu toţii îngrijoraţi peste măsură.

— Sunt minciuni, minciuni!

— Nu, este adevărul. Apoi se înmuie un pic şi se întoarse spre cele cinci figuri neliniştite care o priveau. Este adevărat?

Apucându-şi picioarele rănite Driff fu prima care o aprobă din inimă. Prietena ei Shree o aprobă şi ea. Veggy şi May se mulţumiră să dea numai din cap fără să vorbească; se simţeau vinovaţi pentru că nici ei nu alergaseră în ajutorul lui Driff şi compensau acum pentru asta dându-i dreptate lui Toy. Singura notă de opoziţie veni, pe neaşteptate, din partea celei mai apropiate prietene a lui Toy, Poyly.

— Nu contează dacă ceea ce spui e adevărat sau nu, declară Poyly. Dacă nu era Gren am fi fost acum morţi înăuntrul ulmului-burtă. El ne-a salvat de acolo şi pentru asta trebuie să-i fim recunoscători.

— Nu, ne-a salvat salcia-ucigaşă, spuse Toy.

— Dacă n-ar fi fost Gren…

— Lasă asta Poyly. L-ai văzut cum m-a lovit. Trebuie să plece din grup. Am hotărât că trebuie exclus.

Cele două femei se înfruntară furioase; ţineau mâinile pe cuţite şi obrajii li se împurpuraseră.

— Este bărbatul nostru. Nu-l putem lăsa să plece, spuse Poyly. Vorbeşti prostii, Toy.

— Îl avem pe Veggy, sau ai uitat?

— Veggy este doar un copil-bărbat, ştii mai bine decât mine.

Furios, interveni şi Veggy.

— Sunt destul de mare să ţi-o trag ţie, Poyly grăsano, strigă el dându-se la o parte şi dezvelindu-şi bărbăţia. Priviţi-mă, sunt la fel de bun ca şi Gren!

Dar ele nu-l luară în seamă şi îşi continuară cearta. Urmându-le exemplul, începură şi ceilalţi să se certe. Numai când Gren izbucni în lacrimi de furie tăcură cu toţii.

— Sunteţi nişte proşti, strigă el printre sughiţuri. Numai eu ştiu cum să ieşim din Nomansland. Ce-o să vă faceţi fără mine?

— Putem face orice fără tine, spuse Toy, dar adăugă imediat: Şi care mă rog e planul tău?

Gren râse ironic.

— Grozav conducător te crezi, Toy! Nici măcar nu ştii unde ne aflăm. Nici măcar nu-ţi dai seama că suntem la marginea Nomanslandului. Priveşte, de aici poţi vedea pădurea noastră, adăugă el şi indică locul cu mâna întinsă teatral.

Capitolul zece

Salvarea grăbită din ulmul-burtă nu le îngăduise să ia mai bine seama la împrejurimi. Acum nu mai aveau nicio îndoială că Gren avea dreptate. Aşa cum spusese el, se găseau la marginea Nomanslandului.

Dincolo de ei, arborii noduroşi şi piperniciţi ai ţinutului deveneau mai numeroşi, ca şi cum ar fi vrut să-şi strângă rândurile. Printre ei se găseau arbori ţepoşi, porumbari şi bambuşi, dar şi iarbă înaltă cu marginile suficient de ascuţite încât să poată reteza mâna unui om. Totul era împrejmuit cu o baricadă absolută de rugi. Un desiş imposibil de penetrat, un loc pentru sinucidere sigură. O armată care-şi înfruntă duşmanul.

Cât despre duşman, nici el nu lăsa o impresie mai paşnică.

Marele banian, întins până acolo unde îi permiseseră cerinţele nutritive, se profila negru şi înalt peste dezmoşteniţii Nomanslandului. Ramurile sale exterioare purtau o densitate anormal de mare de frunze ce se întinseseră cât putuseră mai mult deasupra inamicului, precum un val gata să se prăvălească, oprindu-le cât mai mult din lumina soarelui.

Celelalte creaturi care trăiau în etajele pădurii, colţii-capcană, lăptucii, biciuitorii, mortalele limbi picurătoare şi altele, erau de partea banianului. Ele patrulau perimetrul puternicului arbore ca nişte câini de pază credincioşi.

Atât de ocrotitoare altădată, pădurea îşi arăta acum numai colţii.

Gren le studia figurile în timp ce aceştia priveau cele două ziduri de vegetaţie ostilă. Nu se clintea nimic, briza ultrauşoară ce se ridica de pe mare abia dacă îndoia frunzele. Numai măruntaiele oamenilor fremătau de teamă.

— Vedeţi, spuse Gren. Lăsaţi-mă aici! Lăsaţi-mă să vă văd cum treceţi de barieră! Vreau să văd cum faceţi.

Avea iniţiativa acum şi se grozăvea cu ea.

Ei se uitară la el, apoi la barieră, apoi din nou la el.

— Nici tu nu ştii cum se trece, spuse Veggy neliniştit.

Gren pufni.

— Eu ştiu o cale, spuse el simplu.

— Crezi că te vor ajuta termitele? întrebă Poyly.

— Nu.

— Atunci cum?

Îi privea provocator. Apoi se îndreptă spre Toy.

— Am să vă arăt calea dacă mă urmaţi. Toy nu are minte. Eu am minte. Eu nu voi fi expulzat. Eu vă voi conduce în locul lui Toy. Faceţi-mă conducătorul vostru şi am să vă duc în siguranţă.

— Asta-i bună! copil-bărbat, interveni Toy. Vorbeşti prea mult. Te lauzi tot timpul. Dar în jurul ei ceilalţi murmurau.

— Femeile sunt conducători, nu bărbaţii, spuse Shree cu o voce puţin nesigură.

— Toy nu este un conducător bun, strigă Gren.

— Ba este, spuse Driff, şi e mai curajoasă ca tine. Chiar şi Poyly murmură a aprobare alături de ceilalţi. Deşi încrederea lor în Toy nu era fără margini, în Gren era foarte mică. Poyly se apropie de el şi spuse calm:

— Ştii legile şi obiceiurile oamenilor. Ei au dreptul să te gonească din rândul lor dacă nu le spui care este drumul cel bun spre siguranţă.

— Şi dacă am să vă spun? Brutalitatea poziţiei sale slăbea pentru că Poyly era frumoasă.

— Atunci o să poţi sta cu noi aşa cum este drept. Dar nu te poţi aştepta să conduci în locul lui Toy. Asta nu e drept.

— Eu vreau să hotărăsc ce este şi ce nu este drept.

— Nici asta nu e drept.

Gren se răsuci spre ea.

— Tu eşti o fată corectă, Poyly. Nu mă mai contrazice.

— Nu vreau să te văd expulzat. Sunt de partea ta.

— Atunci priviţi! şi Gren se întoarse spre restul grupului. Din centură scoase o bucată de sticlă ciudat fasonată pe care o mai scosese şi înainte. Acum o ţinea în palma deschisă.

— Asta am găsit-o când am fost prins de arborele-capcană, le spuse el. Se cheamă mică sau sticlă. Probabil

vine din mare. Poate este ceea ce termitele folosesc pentru ferestrele lor la mare.

Toy încercă s-o examineze mai îndeaproape, dar el îşi retrase braţul.

— Dacă o ţii în soare îţi va aduce un soare mic în spatele ei. Când eram prins mi-am ars mâna cu ea. Dacă n-aţi fi venit voi mi-aş fi făcut loc dând foc cu ea. Aşa că ne putem arde drumul spre pădure. Dacă aprindem câteva surcele şi iarba aici, flăcările se vor extinde. Briza uşoară le va conduce spre pădure. Nimănui nu-i place focul şi pe unde o să treacă el putem să ne întoarcem în siguranţă în pădure.

Toţi se priveau neîncrezători.

— Gren este foarte deştept, spuse Poyly. Ideea lui poate să ne salveze.

— Nu merge, spuse Toy cu îndărătnicie.

Cuprins de o furie bruscă, Gren azvârli lentila grosolană în ea.

— Fată proastă ce eşti. Capul tău e plin numai cu gunoaie. Tu ar trebui să fii exilată! Tu ar trebui să pleci!

Toy culese lentila şi se dădu înapoi.

— Gren, tu eşti nebun! ţipă ea. Nu-ţi dai seama ce spui. Pleacă înainte de a trebui să te omorâm.

Gren se întoarse răvăşit către Veggy.

— Vezi cum mă tratează, Veggy! N-o mai putem lăsa conducător. Ori plecăm noi doi, ori pleacă ea.

— Toy nu m-a atins niciodată, răspunse Veggy ursuz, dar preocupat să evite orice dispută. Nu vreau să fiu şi eu expulzat.

Toy înţelese rapid starea lor de spirit şi se hotărî s-o folosească pe loc.

— Nu trebuie să existe certuri în grup pentru că altfel moare. Aşa este să fie. Ori Gren ori eu trebuie să plece şi voi va trebui să decideţi cine. Arătaţi-vă părerea acum. Spuneţi dacă vrea cineva să plec eu în locul lui Gren.

— Nu e cinstit! strigă Poyly. Apoi se aşternu o linişte tensionată. Nimeni nu mai spuse nimic.

— Gren trebuie să plece, şopti Driff.

Gren îşi scoase cuţitul. Veggy sări imediat în picioare şi îl scoase şi el. May în spatele său îl imită. Curând toţi stăteau cu arma în mână împotriva lui Gren. Numai Poyly nu făcuse nicio mişcare.

Figura lui Gren se alungise de supărare.

— Dă-mi înapoi sticla, spuse el întinzând mâna către Toy.

— Este a noastră, spuse Toy. Putem să facem un soare mic şi fără ajutorul tău. Pleacă până nu te omorâm.

Pentru ultima oară le privi pe rând figurile. Apoi se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă tăcut.

Era orbit de înfrângere. Nu mai avea niciun viitor. De unul singur în pădure era cât se poate de periculos; însă aici pericolele se dublau. Cel puţin dacă ar fi ajuns înapoi în straturile mijlocii ale pădurii ar fi putut găsi alte grupuri de oameni, dar grupurile acestea erau rare şi bănuitoare. Şi chiar presupunând că-l acceptau, ideea de a se înţelege cu străinii nu-l atrăgea deloc.

Nomanslandul nu era locul cel mai potrivit în care să te plimbi orbit de înfrângere. La scurt timp după exil, căzu pradă unei creaturi ostile.

Solul de sub picioarele lui era accidentat şi cobora lin către un mic curs de apă secată de multă vreme. Bolovani mai înalţi decât Gren zăceau pretutindeni alături de pietriş şi nisip. Cu excepţia ierbii-brici, puţine plante creşteau aici.

În timp ce Gren hoinărea neatent, ceva căzu pe capul său, ceva uşor şi nedureros.

De multe ori Gren fusese speriat de ciuperca întunecată, de forma creierului ce se ataşase de alte creaturi. Această ciupercă din familia discomycetelor era de fapt un mutant de morelă[2] care, cu timpul, adoptase noi căi de hrănire şi înmulţire.

Pentru o vreme Gren rămase liniştit, tremurând uşor la atingerea lucrului. O dată îşi ridică mâna să pipăie, dar o coborî imediat. Îşi simţea capul rece, aproape paralizat.

În sfârşit, se aşeză lângă cel mai apropiat bolovan, cu spatele ferm lipit de el şi privi în direcţia din care venise. Se găsea în umbră profundă într-un loc umed şi rece; deasupra, pe malul cursului de apă secat, se întindea o

dungă de lumină iar în spatele ei o îngrămădire de frunze părea pictată cu tonuri albe şi verzi. Gren o privea apatic încercând să descopere un model în acest aranjament.

Foarte vag se gândea că frunzele acelea vor rămâne acolo şi după ce el va fi mort – ba chiar se vor îmbogăţi prin moartea sa, pe măsură ce fosfaţii corpului său vor fi asimilaţi de ele. I se părea cu totul improbabil că se va Înălţa în felul aprobat şi practicat de strămoşii săi. Nu avea pe nimeni care să se îngrijească şi de sufletul lui. Viaţa era scurtă; de fapt ce era viaţa? Nimic!

— Tu eşti om, spuse o voce. Era fantoma unei voci, o voce nerostită, o voce ce nu avea de-a face cu coardele vocale. Vibra într-un colţ uitat al creierului ca o harfă prăfuită.

În situaţia în care se afla, Gren nu fu surprins. Avea spatele lipit de stâncă, umbra îl acoperea cu totul, corpul său nu avea nimic special; de ce n-ar fi şi voci tăcute care să-i provoace gândurile?

— Cine a vorbit? întrebă el într-o doară.

— Spune-mi morelă. N-am să te părăsesc. Şi pot să te ajut.

Avea impresia clară că morela nu mai utilizase niciodată aceste cuvinte deoarece ele se închegau rar.

— Am nevoie de ajutor, recunoscu el. Sunt un proscris.

— Mi-am dat seama. M-am ataşat de tine să te ajut. Am să fiu întotdeauna cu tine.

Gren se simţea tare obosit, dar reuşi să întrebe:

— Cum o să mă ajuţi?

— Aşa cum am ajutat şi alte fiinţe, spuse morela. Odată ce sunt cu ele nu le mai părăsesc. Multe fiinţe n-au creier. Eu am. Eu colecţionez gânduri. Eu şi cei de felul meu acţionăm ca şi creierele, aşa încât creaturile de care ne ataşăm devin mult mai isteţe şi mai pricepute decât celelalte.

— Voi fi mai isteţ decât alţi oameni? Dunga de lumină de pe malul cursului de apă secat nu se schimbase. Totul se amesteca în mintea sa. Era ca şi cum ar fi vorbit cu zeii.

— Nu ne-am mai ataşat de oameni, spuse vocea. Acum îşi găsea cuvintele mult mai repede. Noi morelele trăim numai la marginea Nomanslandului. Voi trăiţi doar în pădure. Eşti pentru mine o descoperire grozavă. Am să te fac puternic. Vom putea merge împreună oriunde.

Gren nu mai răspunse şi rămase locului sprijinit de stânca rece. Era stors de energie şi indiferent la scurgerea timpului. După o vreme vocea răsună din nou.

— Acum ştiu multe despre oameni. Timpul a fost teribil de lung pe această lume şi pe lumile din spaţiu. Odată, într-o vreme foarte îndepărtată, înainte ca soarele să devină fierbinte, specia voastră cu două picioare stăpânea această lume. Erau fiinţe mari pe atunci, de cinci ori înălţimea de acum. V-aţi micşorat, adaptându-vă noilor condiţii, pentru a supravieţui cu orice preţ. În acele zile strămoşii mei erau mici, dar schimbarea lor începuse, deşi prea înceată pentru a fi observată. Acum voi sunteţi creaturile mici şi pipernicite în timp ce noi suntem în stare să vă devorăm.

După ce o ascultă şi se gândi puţin, Gren întrebă:

— Cum poţi să ştii tu toate astea, morelo, dacă n-ai mai întâlnit niciun om până acum?

— Explorându-ţi structura minţii. Memoria şi gândurile tale sunt moştenite din trecutul îndepărtat şi îngropate astfel încât nu poţi ajunge la ele. Eu însă pot. Din ele am citit istoria şi trecutul speciei tale. Specia mea ar putea deveni la fel de mare precum a fost specia ta...

— Deci aş putea fi şi eu mare?

— Probabil că aşa se va întâmpla...

Brusc îl învălui un val de somn. Somnul era de neînţeles şi plin de ciudăţenii – vise pe care nu putea să le înhaţe de cozile lor fulgerătoare.

Se trezi la fel de brusc. Ceva se mişca prin apropiere.

Sus, pe mal, acolo unde soarele fierbinte avea să strălucească o veşnicie, stătea Poyly.

— Gren, scumpul meu! spuse ea observând că mişcarea ei uşoară îl trezise. I-am părăsit pe ceilalţi pentru a fi cu tine, pentru a fi perechea ta.

Creierul îi era limpede acum, clar şi limpede ca o apă de primăvară. Multe lucruri, obscure mai înainte, îi erau acum foarte clare. Sări în picioare.

Poyly privea în jos spre el, în umbră. Îngrozită remarcă excrescenţa întunecată crescută pe el aşa cum o văzuse pe arborele capcană sau pe salcia-ucigaşă. Îi pătrundea prin păr şi forma o coamă în dreptul cefei, aranjată ca un guler plisat pe jumătatea din spate a gâtului. Reţeaua sa complicată strălucea închis.

— Gren, ciuperca! strigă ea îngrozită şi se dădu înapoi. Este peste tine!

Gren urcă în grabă la ea şi o prinse de mână.

— Totul e-n regulă Poyly, nu e niciun motiv să te alarmezi. Ciuperca se numeşte morelă. Nu ne va face niciun rău. Poate să ne ajute.

La început Poyly nu răspunse. Ştia prea bine cum stau lucrurile în pădure şi Nomansland. Fiecare se îngrijea de sine nu de alţii. Bănuia că adevăratul scop al morelei era să se hrănească pe seama altora şi să se înmulţească cât mai mult posibil şi în felul ăsta ar fi trebuit să fie suficient de inteligentă să nu-şi ucidă gazda prea devreme.

— Ciuperca e rea, Gren, spuse ea. Cum poate fi ceva altcumva decât rău?

Gren căzu în genunchi şi o trase şi pe ea odată cu el în timp ce-i şoptea vorbe încurajatoare.

Îi mângâia părul cafeniu.

— Morela ne poate învăţa multe lucruri, spuse el. Putem deveni mult mai buni. Suntem nişte creaturi sărmane, crezi c-ar fi rău dacă am deveni nişte creaturi mai bune?

— Cum ne poate face ciuperca mai buni?

În capul lui Gren morela interveni:

— „Să n-aibă grijă că n-o să moară din asta. Iar două capete sunt mai bune decât unul singur. Trebuie să deschideţi bine ochii. Veţi fi ca nişte zei!"

Gren îi repetă lui Poyly, aproape cuvânt cu cuvânt, ce-i spusese morela.

— Poate că tu ştii mai bine Gren, spuse ea şovăielnic. Tu ai fost întotdeauna atât de isteţ.

— Şi tu poţi fi isteaţă, şopti el.

Şovăitoare, se întinse pe spate şi se ghemui în braţele lui.

O bucată de ciupercă îi coborî, de pe gâtul lui, pe frunte. Ea se zbătu speriată apoi închise ochii. Când îi deschise din nou erau foarte limpezi.

Precum o nouă Evă, îl trase pe Gren peste ea. Au făcut dragoste în lumina caldă a soarelui fără să le pese de sufletele căzute din centurile desfăcute.

În cele din urmă se ridicară, zâmbindu-şi reciproc.

Gren îşi coborî privirea.

— Ne-au scăpat sufletele, spuse el.

Ea făcu un gest a nepăsare.

— Lasă-le, Gren. Sunt doar o povară. Nu mai avem nevoie de ele.

Se sărutară din nou şi o porniră gândindu-se la alte lucruri, de acum obişnuiţi cu coroana de ciuperci de pe capetele lor.

— Nu trebuie să ne pese de Toy şi ceilalţi, spuse Poyly. Priveşte, ne-au lăsat o cale deschisă spre pădure.

Îl conduse după un arbore înalt. Un perete de fum se îndrepta alene spre interiorul continentului, iar pe unde trecuseră flăcările se deschisese o cale spre banian.

Mână în mână părăseau Nomanslandul şi se îndreptau spre primejdiosul lor Eden.

PARTEA A DOUA

Capitolul unsprezece

Fiinţe mărunte, tăcute şi stupide se agită în jurul drumului, apărând şi dispărând în verdele întunecat care le împresoară.

Două coji de fructe se mişcă de-a lungul drumului. De sub ele două perechi de ochi privesc bănuitori la fiinţele tăcute şi se furişează întocmai lor, ocolind pericolele.

Drumul este unul vertical şi ochii bănuitori nu-i pot vedea nici începutul nici sfârşitul. Din când în când din drumul principal se bifurcă ramuri orizontale, dar ele sunt ignorate în înaintarea înceată şi continuă. Suprafaţa drumului este rugoasă şi prevăzută cu adâncituri potrivite pentru mâinile şi picioarele care ies din cojile de fructe. În plus este rotundă pentru că drumul este de fapt unul din trunchiurile bătrânului banian.

Cele două coji se deplasează din stratul mijlociu spre partea de jos. Frunzişul opreşte din ce în ce mai mult lumina soarelui astfel încât par a se mişca dintr-o ceaţă verde într-un tunel negru.

În fine coaja fructului conducător ezită, apoi o porneşte pe una din ramurile orizontale în urmărirea unei urme abia vizibile. Cealaltă coajă îl urmează. Se opresc şi se sprijină cu spatele de drumul principal.

— Mi-e frică să coborâm spre Bază, spune Poyly de sub coaja ei.

— Trebuie să mergem unde ne îndreaptă morela, îi răspunde Gren imediat şi îi explică încă o dată: Ea este mai înţeleaptă decât noi. Tocmai acum când suntem pe urmele unui grup ar fi o prostie să n-o ascultăm. Cum am putea trăi în pădure de unii singuri?

Ştia că morela de pe capul ei îi şoptea aceleaşi argumente. Era neliniştită chiar de când părăsiseră Nomanslandul, cu câteva somnuri în urmă. Autoexilul pe care şi-l impusese o deranja mai mult decât îşi închipuise.

— Ar fi trebuit să facem un efort mai mare şi să dăm de urma lui Toy şi a prietenilor noştri, spuse ea. Dacă n-am fi aşteptat până se stingea focul, poate că-i puteam găsi.

— A trebuit să aşteptăm pentru că erai speriată să nu te arzi, spuse Gren. În plus ştii şi tu că Toy nu ne-ar fi reprimit. Ea n-ar fi avut milă sau înţelegere nici măcar pentru tine, prietena ei.

Poyly se mulţumi să mormăie ceva şi liniştea se aşternu din nou peste ei. Apoi Poyly reîncepu:

— Chiar trebuie să mergem mai departe? întrebă ea cu o voce stinsă şi îl apucă pe Gren de piept.

Aşteptă răbdătoare şi timorată ca cealaltă voce pe care o ştiau să le răspundă.

— „Da, va trebui să mergeţi mai departe, Poyly şi Gren pentru că eu vă sfătuiesc să mergeţi şi eu sunt mai puternică decât voi.” Vocea le devenise familiară amândurora. O voce formată fără buze şi auzită fără urechi, o voce care se năştea şi murea în capetele lor ca într-o cutie cu surprize, o voce cu tonalitatea unei harfe prăfuite.

„V-am dus până acum şi atât de departe, în siguranţă”, continuă morela, „şi am să vă duc şi mai departe în siguranţă. V-am sfătuit să purtaţi cojile de fructe pentru camuflaj şi iată am mers mult timp fără nicio neplăcere. Mergeţi un pic mai departe şi veţi izbuti”.

— Avem nevoie de odihnă, morelo, spuse Gren.

— „Atunci odihniţi-vă şi vom continua după aceea. Am găsit urmele altui trib de oameni – şi nu e cazul să vă fie teamă. Trebuie să găsim acest trib.”

Supunându-se vocii, cei doi oameni se întinseră să se odihnească. Coaja incomodă scoasă de pe fructul de edem şi în care practicaseră găuri rudimentare pentru picioare şi braţe îi împiedica să se întindă ca lumea. S-au aşezat şi ei cum au putut mai bine, cu braţele şi picioarele întinse lateral, ca şi cum ar fi fost striviţi de greutatea frunzişului de deasupra.

Ca un zgomot de fond sâcâitor, gândurile morelei se scurgeau undeva dincolo de controlul lor. În această epocă a vegetalelor, în care plantele se specializaseră doar ca

formă, dar rămăseseră fără creier, ciupercile de tipul morelei îşi specializaseră inteligenţa – o inteligenţă ascuţită a junglei. Pentru a-şi putea continua propagarea, fuseseră nevoite să paraziteze alte specii şi să combine astfel puterea lor deductivă cu mobilitatea acestora. Indivizii cu care se intersectase şi pe care pusese stăpânire acum, Poyly şi Gren, îi furnizau însă o surpriză continuă pentru că descoperea în centrii lor nervoşi ceva ce nu întâlnise la alte creaturi – o memorie a speciei ascunsă până şi de posesorii ei.

Deşi morela nu înţelegea multe fraze de tipul: „În ţara orbilor chiorul e rege”, rămăsese în aceeaşi poziţie de dominare. Formele de viaţă ale giganticei lumi seră îşi trăiau zilele în ferocitatea luptelor, în urmăriri şi momente de linişte, pentru a cădea în cele din urmă pradă verdelui şi a forma compostul pentru noua generaţie. Pentru ele nu exista nici trecut nici viitor. Erau ca nişte figuri ţesute într-o tapiserie fără relief. Citind în memoria omului, morela se diferenţiase, căpătase perspectivă.

Era prima creatură într-un miliard de ani, capabilă să privească în sus şi-n jos pe culoarele timpului. Perspectivele o speriau, o ameţeau şi aproape reduceau la tăcere cadenţa ca de harfă a vocii sale.

— Cum ne poate proteja morela de teroarea de la Bază? întrebă Poyly după o vreme. Cum ne poate proteja de un lăptuc sau o limbă picurătoare?

— Ştie multe lucruri, spuse simplu Gren. Ne-a sfătuit să ne punem cojile astea de fructe pentru a ne ascunde de duşmani. Ele ne-au ajutat, iar când vom găsi celălalt trib vom fi şi mai în siguranţă.

— Coaja asta a mea îmi freacă coapsele, spuse Poyly cu darul acela al femeilor pentru remarcile fără legătură pe care nici eonii nu reuşiseră să-l stingă.

Aşa cum zăcea acolo întinsă, simţi mâna bărbatului mângâindu-i tandru coapsele. Dar ochii ei rămaseră aţintiţi pe stufărişul de deasupra, alertă la orice pericol.

O chestie vegetală strălucitoare ca un papagal fâlfâi în jos şi se aşeză pe o ramură deasupra lor. Aproape în

aceeaşi clipă un strâmbaci coborî din ascunzătoarea lui şi îşi lăsă saliva pe zburătoare. Un lichid nesuferit se împrăştie peste tot. Rănită, zburătoarea vegetală dispăru printre frunze şi numai un miros de suc verde mai pluti o vreme în locul ei.

— Gren! Un strâmbaci. Trebuie să fugim înainte de a cădea pe noi.

Şi morela urmărise desfăşurarea luptei.

— Trebuie să plecăm oamenilor, dacă sunteţi gata, spuse ea. Orice pretext de plecare era bine venit; ca parazit, morela nu avea nevoie de odihnă.

Nu păreau prea încântaţi să-şi părăsească acel confort temporar, chiar şi sub ameninţarea unui strâmbaci şi morela trebui să-i îmboldească. Dar se purta destul de blând cu ei pentru că nu voia să provoace complicaţii când îşi impunea voinţa şi pentru că avea nevoie de cooperarea lor. Ţelul suprem îi apărea destul de vag, dar în acelaşi timp orgolios şi splendid. Se vedea multiplicându-se iar şi iar până când ciupercile se vor întinde peste întregul Pământ, acoperind munţi şi văi cu circumvoluţiunile lor.

Un astfel de ţel nu putea fi atins fără ajutorul oamenilor. Ei trebuiau să-i servească drept mijloc. Acum, hotărâtă, dar fără să se grăbească, avea nevoie de cât mai mulţi oameni sub puterea ei. Aşa că doar îi îmboldi, iar Gren şi Poyly se supuseră.

Reluându-şi înaintarea, coborau din nou pe acelaşi trunchi care le servise drept drum principal.

Şi alte specii utilizaseră acelaşi drum, unele inofensive precum frunzarul ce-şi plimba nesfârşitul caravanserai de frunze din profunzimile junglei până în zonele ei cele mai înalte, altele, din contră, numai dinţi şi gheare verzi. Dar numai o singură specie putea lăsa pe trunchi semne atât de clare: o zgârietură aici, o pată dincolo. Pentru un ochi antrenat însemnau că undeva prin apropiere se aflau oameni şi asemenea semne urmăreau cei doi oameni acum.

În giganticul arbore, nenumăratele sale „umbre” se furişau şi îşi vedea de ale lor în tăcere. Tot astfel se

strecurau printre ele Gren şi Poyly. Când semnele pe care le urmăreau continuau de-a lungul unei ramuri laterale, se abăteau după ele, fără să se mai sfătuiască.

Continuară astfel pe orizontală şi verticală până când Poyly sesiză o mişcare. Se potrivea cu forma unei fiinţe umane ce se strecoară printre frunze. Forma plonjă, pentru mai multă siguranţă, într-un pâlc de încâlceală, sporind astfel şi mai mult misterul. Apoi se lăsă din nou liniştea.

Zărise doar fulgerarea unui umăr şi ocheada unei figuri speriate sub un păr răvăşit, dar avu un efect electrizant pentru Poyly.

— Ne scapă dacă n-o prindem acum, îi spuse lui Gren. Lasă-mă să încerc s-o prind eu! Tu ai grijă în caz că tovarăşii ei sunt prin apropiere.

— Ba mă duc.

— Nu, eu am s-o prind. Fă un zgomot care să-i distragă atenţia atunci când socoţi că sunt gata să acţionez.

Îşi aranjă coaja şi se târî pe burtă de-a lungul ramurii până ajunse exact deasupra ei. De cum începu să se târască, preocupată de propria siguranţă într-o astfel de poziţie expusă, morela îi invadă mintea. Percepţia îi deveni extraordinar de ascuţită, vederea mai clară, pielea mai sensibilă.

— „Sări prin spatele ei; prinde-o, dar n-o omori pentru că ne va conduce spre restul tribului”, foşni vocea în mintea ei.

— Ssst, că ne aude, şopti Poyly.

— „Numai tu şi Gren mă puteţi auzi, Poyly; voi sunteţi acum regatul meu”.

Fără să mişte vreo frunză şi fără să coboare de pe ramura pe care se afla, Poyly se târî în spatele pâlcului de încâlceală. Apoi se strecură în el.

Deasupra mugurilor catifelaţi ca nişte acadele ale pâlcului de încâlceală, iscodea capul prăzii. O tânără femeie frumoasă privea îngrijorată împrejur: ochi întunecaţi şi umezi sub mâna făcută streaşină şi claia de păr.

— „Nu te-a recunoscut drept om în coaja asta şi de aia s-a ascuns de tine”.

— Asta e o prostie, gândi la rândul ei Poyly. Chiar dacă ne-ar fi recunoscut, tot s-ar fi ascuns de nişte străini. Citindu-i gândurile, morela înţelese de ce raţionamentul ei fusese fals şi de ce, deşi învăţase multe, fiinţa umană îi rămânea încă necunoscută.

Plină de tact se retrase din mintea ei şi o lăsă liberă să abordeze străina în felul ei.

Poyly se apropie cu un pas apoi cu încă unul. Ţinea capul aplecat şi aştepta semnalul lui Gren, aşa cum se înţeleseseră.

De cealaltă parte a pâlcului de încâlceală Gren rupse cu zgomot o rămurică. Femeia străină privi în direcţia zgomotului. Avea gura deschisă şi limba îi umezea buzele. Înainte să-şi scoată cuţitul de la centură, Poyly sărise asupra ei, pe la spate.

Se luptau printre fibrele moi; străina o prinsese pe Poyly de gât. În schimb, Poyly o strângea de umăr. Gren năvăli şi el, o apucă pe străină de păr şi îi întoarse capul pe spate. Fata se zbătea din răsputeri, dar în zadar. Curând fu legată şi întinsă cu spatele pe ramură de unde îi privea speriată.

— „Aţi lucrat bine! Acum ne va conduce...” începu morela.

— Linişte! se răsti Gren şi ciuperca se supuse imediat.

Ceva se mişcă cu repeziciune în straturile superioare ale copacului.

Gren cunoştea pădurea. Ştia cum sunt atraşi prădătorii de zgomotul unei lupte. Abia apucase să-şi termine gândul că îşi făcu apariţia un spin. Cobora în spirală, ca un arc, pe lângă trunchiul cel mai apropiat, şi se lansă asupra lor. Gren însă îl aştepta.

Împotriva spinilor, săbiile nu foloseau la nimic. Aşa că îl primi cu o lovitură de băţ care-l trimise înapoi, rotindu-se. Înainte de a ataca din nou se agăţă pentru o clipă în coada lui de arc, suficient însă pentru o aripă zburătoare să plonjeze printre frunzele de deasupra să hăpăie şi să-l înghită.

Poyly şi Gren se trântiseră şi ei alături de captiva lor şi aşteptau. Teribila tăcere a pădurii se înstăpâni din nou jur-împrejurul lor, ca un val. Scăpaseră din nou.

Capitolul doisprezece

Captiva lor parcă nu avea grai. Îşi sucise capul în toate felurile fără să răspundă la întrebările lui Poyly. Smulseseră de la ea numai faptul că se numea Yattmur. Cu siguranţă era alarmată de gulerul dantelat din jurul gâturilor lor şi de umflăturile strălucitoare de pe capete.

— Morelo, e prea speriată să vorbească, spuse Gren mişcat de frumuseţea fetei ce stătea legată la picioarele lor. E speriată mai ales din pricina ta. Hai s-o lăsăm în pace! Găsim noi alţi oameni.

— „Loviţi-o, atunci. S-ar putea să vorbească”, sâsâi vocea tăcută a morelei.

— Dar asta o s-o înspăimânte şi mai mult.

— „O să-i dezlege limba. Loveşte-o peste obrazul pe care începi să-l admiri...”

— Cum aşa, fără să-mi facă nimic?

— „Of, creatură stupidă ce eşti. La ce-ţi foloseşte creierul ăsta? Nu-ţi dai seama că ne face un rău foarte mare întârziindu-ne.”

— Cred că ai dreptate. Nu m-am gândit la asta. Trebuie să admit că tu, morelo, gândeşti mult mai profund.

— „Atunci loveşte-o cum ţi-am spus.”

Gren îşi ridică mâna ezitant. Morela îi cuplă nervii muşchilor. Mâna se abătu violent peste obrazul lui Yattmur, zdruncinându-i capul. Poyly tresări şi îşi privi mirată partenerul.

— Creatură stupidă! Tribul meu o să te ucidă, ameninţă Yattmur arătându-şi dinţii.

Gren ridică din nou mâna; ochii îi străluceau.

— Mai vrei una? Spune-mi unde trăiţi.

Fata dădu din umeri nepăsătoare.

— Eu sunt doar o păstoriţă. Greşiţi dacă-mi faceţi vreun rău şi sunteţi din neamul nostru. Ce rău v-am făcut? Adunam şi eu fructe.

— Vreau să răspunzi la întrebări. N-o să-ţi facem niciun rău, dacă ne răspunzi la întrebări. Din nou mâna se abătu peste obrazul ei şi de data asta fata cedă.

— Sunt o păstoriţă şi am grijă de săltăreţi. Nu e treaba mea să lupt sau să nu răspund la întrebări. Pot să vă duc la tribul meu dacă vreţi.

— Spune-ne unde trăieşte tribul tău.

— Se află pe Malul de la Gura Neagră, nu departe de aici. Suntem oameni paşnici. Nu sărim de sus peste alţi oameni.

— Malul de la Gura Neagră? Vrei să ne conduci acolo?

— Vreţi să ne faceţi vreun rău?

— Nu vrem răul nimănui. În plus vezi şi tu că noi suntem numai doi. De ce ar trebui să vă fie teamă?

Yattmur luă o figură supărată, ca şi cum i-ar fi pus la îndoială vorbele.

— Atunci ar trebui să mă ridicaţi şi să-mi eliberaţi mâinile. Ai mei nu trebuie să mă vadă cu mâinile legate. N-am să fug de lângă voi.

— Iar eu am să te străpung cu sabia pe la spate dacă o s-o faci, spuse Gren.

— „Înveţi repede”, şopti morela încurajator.

Poyly îi tăie legăturile. Fata îşi aranjă părul, îşi frecă încheieturile şi o porni în sus printre frunzele tăcute, urmată îndeaproape de cei doi. Nu mai schimbară nicio vorbă, dar treptat în inima lui Poyly încolţea îndoiala, mai ales atunci când văzu că nesfârşita monotonie a banianului este întreruptă.

Urmând-o pe Yattmur, coborau pe arbore. O masă uriaşă de stânci prăbuşite, acoperite de muşchi-urzică şi brobonele, îşi făcuse apariţia lateral, apoi alta. Deşi coborau, lumina creştea în jurul lor, ceea ce însemna că pe aici banianul nu atinsese nici pe departe înălţimea obişnuită. Ramurile deveniră mai subţiri şi mai strâmbe; suliţa unei raze de soare ajunse până la ei. Vârfurile aproape că atingeau solul. Ce putea însemna asta?

Poyly îşi formulă întrebarea în minte şi morela îi răspunse.

— „Pădurea trebuie să mai aibă şi goluri pe undeva. Am ajuns într-un ţinut accidentat unde nu poate creşte. Nu fiţi alarmaţi.”

— Înseamnă că ne-am apropiat de Gura Neagră. Mi-e frică de ea. Hai mai bine să ne-ntoarcem înainte de a întâlni un pericol fatal.

— „Noi nu mai avem unde ne întoarce, Poyly. Suntem pribegi. Nu putem decât să mergem mai departe. N-aveţi teamă. Eu am să vă ajut şi n-am să vă părăsesc niciodată.”

Ramurile deveniseră acum prea subţiri şi prea puţin rezistente pentru a-i mai putea susţine. Dintr-o săritură Yattmur poposi pe un pinten de rocă masivă. Poyly şi Gren aterizară şi ei alături. Se opriră locului privindu-se miraţi. Atunci Yattmur ridică mâna.

— Auziţi! se apropie nişte săltăreţi, exclamă ea în timp ce un zgomot ca de ploaie traversa pădurea. Acestea sunt animalele pe care le prinde tribul meu.

Sub stânca, ca o insulă, pe care stăteau se întindea Baza. Nu era vorba de mlaştina puturoasă a descompunerii şi morţii de care, în atâtea rânduri Gren şi Poyly fuseseră avertizaţi pe vremea tribului. Era mai degrabă o zonă stranie, o zonă accidentată, cu multe găuri, ca o mare îngheţată colorată în negru şi roşu. Puţine plante creşteau aici, dar se părea că zona are o viaţă îngheţată a ei, atât de evidente păreau acele găuri, cu care era presărată, că sunt burice desfăcute, orbite de ochi sau guri rânjitoare.

— Stâncile au figuri drăceşti, şopti Poyly în timp ce privea în jur.

— Linişte! Vin pe aici, interveni Yattmur.

În timp ce priveau şi ascultau încordaţi, o hoardă de fiinţe ciudate năvăliră peste solul accidentat. Veneau din adâncurile pădurii cu un mers ţopăit. Erau creaturi fibroase, plante care prin imensitatea timpului învăţaseră să copieze animalele numite iepuri.

Mersul lor era încet şi stângaci, faţă de cel al animalelor pe care le imitau şi pe măsură ce se mişcau, balansându-se dintr-o parte într-alta, tendoanele lor fibroase trosneau ascuţit. Fiecare săltăreţ avea un cap cu două fălci şi două

urechi enorme, în timp ce corpul de o formă imprecisă era divers colorat. Picioarele din faţă semănau mai mult cu nişte cioturi de rădăcini, scurte şi noduroase, în timp ce picioarele din spate erau mult mai lungi şi căpătaseră cu timpul ceva din graţia piciorului unui animal.

Aproape niciunul dintre toate aceste aspecte nu fuseseră sesizate de Gren şi Poyly. Pentru ei săltăreţii erau, mai degrabă, o specie nouă şi ciudată de creaturi cu nişte picioare inexplicabil de nepotrivite. Pentru Yattmur ele însemnau mult mai mult.

Înainte ca ei să-şi facă apariţia ea descolăci din jurul pieptului o funie groasă, îngreunată la capete, pe care acum o balansa între mâini. Şi în timp ce turma trecea bubuind şi trosnind pe sub stânca lor, o aruncă cu dexteritate. Funia se desfăşură într-un fel de plasă elementară cu greutatea repartizată la extremităţi.

Plasa căzu pe trei din creaturile cu membre curioase. Yattmur coborî cu repeziciune, ajunse la săltăreţi mai înainte ca aceştia să se poată îndepărta şi îi legă de frânghie.

Restul turmei se împrăştie care încotro. Cei trei captivi rămaseră supuşi într-o stare de prostraţie vegetală. Yattmur privi provocator spre Gren şi Poyly, încântată parcă de faptul că le dovedise curajul –, dar Poyly, ignorând-o, se ghemui în tovarăşul ei şi arătând spre luminişul din faţă, spuse cu o voce sugrumată.

— Gren, priveşte! Un monstru. Ţi-am spus eu că locul ăsta e blestemat.

Lângă un vast pinten de stâncă, în apropierea cărării pe unde fugeau săltăreţii, se umfla o anvelopă argintie. Anvelopa se transformă repede într-un glob uriaş, cu mult mai mare decât statura unui om.

— Este o burtăverde, n-o priviţi, spuse Yattmur. Nu le aduce noroc oamenilor.

Dar ei o priveau fascinaţi pentru că anvelopa devenise acum o sferă umedă iar pe această sferă crescuse un ochi uriaş ca de gelatină cu o pupilă verde în mijloc. Ochiul se răsuci până când păru că îi priveşte pe oameni.

O vastă deschidere apăru apoi mai jos în anvelopă. Ultimii săltăreţi care se retrăgeau o văzură, se opriră o clipă apoi o apucară în altă direcţie. Dar şase dintre ei săriră în deschizătură, care se închise brusc ca o gură şi anvelopa începu să se dezumfle.

— Umbre vii! bolborosi Gren, ce mai e şi asta?

— O burtăverde, repetă Yattmur. N-aţi mai văzut până acum? Multe trăiesc pe aici lipite de Stânca Înaltă. Haideţi că trebuie să duc săltăreţii ăştia tribului.

Morela avea însă alte planuri şi foşni în capul lor. Ezitând se îndreptară spre pintenul stâncii.

...Burtaverde se dezumflase complet. Se retrăsese şi aderase de stâncă cu numeroasele sale falduri vegetale umede. O umflătură încă palpitândă la partea de jos marca locul unde dispăruseră săltăreţii. În timp ce o supravegheau scârbiţi, erau la rândul lor observaţi prin ochiul striat şi verde. Apoi ochiul se închise şi atunci li se păru că privesc doar stânca. Camuflajul era perfect.

— Nu ne poate face niciun rău, foşni morela. Nu e decât o burtă.

Se îndepărtară. O urmau din nou pe Yattmur păşind cu greu pe solul accidentat. Cele trei creaturi captive ţopăiau alături de ei ca şi cum asta îşi doriseră dintotdeauna.

Solul urca domol şi morela le sugerase că asta ar fi fost cauza pentru care banianul eşuase aici. Acum aştepta părerea lor.

— Poate că aceşti săltăreţi au picioarele din spate mai lungi ca să-i ajute să urce.

— S-ar putea să fie aşa, aprobă morela.

— Dar e absurd, îşi continuă gândul Gren, pentru că ce s-ar face când ar vrea să coboare? Morela nu le poate şti pe toate şi n-ar fi trebuit să fie de acord cu ideea prostească a lui Poyly.

— Ai dreptate că nu ştiu totul, foşni morela surprinzându-l. Dar sunt capabilă să învăţ repede, ceea ce voi nu puteţi – şi cu excepţia câtorva membri din trecut ai speciei voastre vă ghidaţi mai mult după instinct.

— Ce e instinctul?

— Gândurile lui Gren, spuse morela şi se mulţumi numai cu atât.

După un timp, Yattmur se opri. Supărarea de la început îi dispăruse complet ca şi cum această călătorie alături de ei îi împrietenise. Era chiar veselă.

— Vă găsiţi în mijlocul ariei tribului meu unde voiaţi să ajungeţi, spuse ea.

— Atunci cheamă-i. Spune-le că venim cu gânduri bune şi că vreau să le vorbesc, spuse Gren şi continuă apoi numai pentru morelă –, dar nu ştiu ce să le spun.

— Am să te învăţ eu.

Yattmur duse două degete încălecate la gură şi slobozi un fluierat. Atenţi priveau în jurul lor. Se auzi un foşnet de frunze şi deodată se treziră înconjuraţi de războinici. Parcă apăruseră din pământ. Ridicându-şi privirea Poyly remarcă şi alte figuri străine care-i supravegheau de pe ramurile de deasupra.

Cei trei săltăreţi se agitau neliniştiţi.

Gren şi Poyly rămăseseră nemişcaţi permiţând să fie inspectaţi.

Încet, încet, tribul lui Yattmur se apropia. Ca de obicei femeile erau în număr mai mare şi erau împodobite cu flori în dreptul sexului. Toate erau înarmate şi multe semănau cu Yattmur. Câteva purtau în jurul pieptului aceeaşi funie groasă şi îngreunată la capete.

— Păstorilor, spuse Yattmur, v-am adus doi străini, Poyly şi Gren care doresc să ni se alăture.

Ajutată de morelă Poyly adăugă:

— Suntem nişte pribegi care nu vor să vă facă niciun rău. Primiţi-ne cum se cuvine şi să vă Înălţaţi în pace. Acum avem nevoie de un adăpost şi de odihnă, mai târziu vă vom arăta ce ştim să facem.

Cineva din grup, o femeie solidă cu părul aranjat în cosiţe în care împletise scoici scânteietoare, ieşi în faţă. Ridică mâna cu palma deschisă.

— Fiţi bineveniţi, străinilor. Eu sunt Hutweer şi conduc aceşti păstori. Dacă vreţi să vă alăturaţi nouă trebuie să vă supuneţi mie. Sunteţi de acord?

— „Dacă nu suntem de acord s-ar putea să ne ucidă”, gândi Gren.

— Chiar de la început trebuie să le arătăm că noi suntem conducătorii, răspunse morela.

— „Cuţitele lor sunt îndreptate spre noi”, replică Gren.

— „Ori conducem de la început, ori deloc”, insistă morela.

În timp ce ei erau prinşi de acest conflict interior, Hutweer bătu nerăbdătoare din palme.

— Răspundeţi străinilor! O veţi asculta pe Hutweer?

— „Trebuie să fim de acord, morelo”.

— „Nu Gren, nu ne putem permite”.

— „Dar ne vor ucide”.

— „Atunci ucideţi-i voi întâi, Poyly!”

— „Noi!”

— „Voi.”

— „Nu... Nu... Nu...”

Gândurile deveneau mai violente pe măsură ce disputa în trei sporea.

— Atenţie păstori! strigă Hutweer. Apucă mânerul sabiei de la centură şi se apropie cu un pas, încruntată. Evident străinii aceştia nu erau prietenoşi.

Străinilor li se întâmpla ceva ciudat. Începuseră să se zvârcolească ca într-un dans nemaivăzut. Mâinile lui Poyly se arcuiseră spre gulerul negru strălucitor de la gâtul ei apoi se retrăseseră ca şi cum ar fi fost împinse de o forţă nevăzută. Amândoi se răsuceau lent şi băteau din picioare. Figurile li se contorsionau sub povara unor suferinţe nebănuite. Din gură le curgeau valuri de spumă şi în cele din urmă dădură drumul urinei pe solul sterp.

Se mişcau lent, se bălăbăneau, se răsuceau arcuindu-şi trupurile, îşi muşcau buzele în timp ce ochii priveau în gol nebuneşte.

Păstorii se retraseră respectuoşi.

— Au tăbărât din senin asupra mea! S-ar putea să fie spirite! strigă Yattmur acoperindu-şi faţa.

Palidă, Hutweer lăsă să-i cadă sabia pe care o scoase din centură. A fost un semn şi pentru ceilalţi. Înspăimântaţi la culme îşi aruncau armele şi îşi acopereau faţa în mâini.

Văzând că obţinuse, pe neaşteptate, ceea ce dorise să obţină, morela încetă să-şi mai impună voinţa asupra celor doi. Şi, pe măsură ce presiunea chinuitoare asupra minţii lor slăbea, ar fi leşinat dacă ciuperca nu i-ar fi întărit.

— „Am obţinut victoria de care aveam nevoie Poyly”, spuse vocea de harfă. „Hutweer îngenunchează în faţa noastră. Acum trebuie să le vorbiţi!”

— „Te urăsc morelo!”, spuse ea supărată. „Pune-l pe Gren să-ţi facă treabă. Eu nu vreau.”

Împins puternic de ciupercă, Gren se apropie de Hutweer şi îi prinse mâinile.

— Acum că ne-aţi recunoscut, spuse el, nu mai trebuie să vă temeţi de noi. Dar să nu uitaţi niciodată că noi suntem spirite locuite de spirite. Vom rămâne cu voi. Împreună vom pune bazele unui trib puternic şi vom trăi liniştiţi. Oamenii nu vor mai rătăci prin pădure. Suntem pregătiţi să vă conducem din pădure spre Glorie şi Măreţie.

— Drumul afară din pădure este chiar în faţă, îndrăzni Yattmur. Dăduse săltăreţii captivi unei alte femei şi acum se apropiase să audă ce le spune Gren.

— Vă vom conduce mult mai departe decât atât, întări el.

— Ne veţi elibera de Spiritul de la Gura Neagră? se interesă îndrăzneaţă Hutweer.

— Veţi fi conduşi după cum meritaţi, declară Gren. Mai întâi Spiritul tovarăş al meu, Poyly, şi eu, avem nevoie de hrană şi somn, apoi vom mai vorbi. Acum duceţi-ne în locul vostru sigur.

Hutweer aprobă din cap şi dispăru în solul de dedesubt.

Capitolul treisprezece

Stratul de lavă împietrită, pe care stăteau, era străpuns de nenumărate găuri. Sub unele din ele pământul se prăbuşise sau fusese scos de păstori pentru a forma ascunzişuri. Aici, în aceste peşteri, prevăzute cu capace aşezate cu dibăcie deasupra, trăiau păstorii într-un fel de siguranţă şi semiobscuritate.

Ajutaţi de Yattmur, Poyly şi Gren fură conduşi jos prin întuneric. Aici au fost întinşi pe paturi şi li s-a adus imediat mâncarea.

Gustară săltăreţi pe care păstorii îi aromaseră într-un fel necunoscut celor doi călători, cu mirodenii care să-i facă mai gustoşi şi piper care să-i facă mai fierbinţi. Săltăreţii, explică Yattmur, erau unul dintre felurile lor principale de mâncare, dar aveau şi o specialitate care fu servită celor doi oaspeţi cu un anumit ceremonial.

— Se numeşte peşte, spuse Yattmur când îşi exprimară satisfacţia faţă de acest fel de mâncare. Provine din Apa Lungă ce iese din Gura Neagră.

Morela deveni mai atentă şi îl puse pe Gren să întrebe:

— Atunci cum prindeţi peştele ăsta dacă zici că trăieşte în apă?

— Nu-l prindem noi. Noi nu ne ducem la Apa Lungă pentru că acolo trăieşte un trib de oameni ciudaţi numiţi Pescari. Uneori ne întâlnim cu ei, şi cum trăim în pace, schimbăm săltăreţii noştri pe peştele lor.

Viaţa păstorilor părea să fie cât se poate de plăcută. Căutând să înţeleagă cauzele acestui fapt Poyly o întrebă pe Hutweer.

— Nu aveţi duşmani pe aici?

Hutweer zâmbi.

— Sunt, dar puţini. Marele nostru duşman, Gura Neagră, i-a înghiţit. Ne-am stabilit lângă Gura Neagră pentru că noi credem că e bine să înfrunţi un duşman mare decât o mulţime mai mici.

Morela începu să discute ceva urgent cu Gren. Învăţase de acum să vorbească cu ea în minte, fără să pronunţe cuvintele, lucru pe care Poyly nu l-a stăpânit niciodată.

— „Trebuie să examinăm Gura asta de care ne vorbesc atâta”, foşni morela. „Cu cât mai devreme cu atât mai bine. Şi pentru că v-aţi pierdut din prestigiu mâncând cu ei ca nişte oameni obişnuiţi, trebuie să le ţineţi o predică înălţătoare. Cele două femei urmează să plece. Hai să găsim noi această Gură şi să le arătăm cât de puţin ne temem de ea.”

— „Nu, morelo. Gândeşti tu înţelept, dar de multe ori fără sens! Dacă aceste două brave păstoriţe se tem de Gura Neagră şi eu sunt gata să fac acelaşi lucru”.

— „Dacă gândeşti astfel suntem pierduţi”.

— „Noi suntem obosiţi. Tu nu ştii ce înseamnă oboseala. Lasă-ne să dormim aşa cum ne-ai promis.”

— „Dormiţi mai tot timpul. Mai întâi să le arătăm cât de puternici suntem.”

— „Cum am putea când suntem frânţi de oboseală?”, interveni Poyly.

— „Vreţi să fiţi ucişi în timpul somnului?”

Ascultând de voinţa ciupercii cerură să fie duşi să vadă Gura Neagră.

La asta păstoriţele nu se aşteptau. Hutweer interveni curmând murmurele de aprobare.

— Va fi precum doriţi, o spirite. Vino aici Iecall, strigă ea şi deodată îşi făcu apariţia în faţa lor un tânăr bărbat cu un os alb de peşte înfipt în păr. Ţinea mâna ridicată şi palma deschisă în semn de salut pentru Poyly.

— Tânărul Iecall este Cântăreţul nostru cel mai bun, spuse Hutweer. Cu el nu vi se va întâmpla nimic rău. El vă va arăta Gura Neagră şi vă va aduce înapoi. Noi vă vom aştepta aici să vă întoarceţi.

Urcară din nou în eterna lumină a zilei. În timp ce clipeau orbiţi şi simţeau fierbinţeala prin tălpile goale, Iecall zâmbi înţelegător spre Poyly şi spuse:

— Ştiu că te simţi obosită, dar n-am să te duc prea departe.

— Oh, nu sunt obosită deloc, mulţumesc, răspunse Poyly întorcându-i zâmbetul pentru că Iecall avea ochi mari şi negri şi o piele catifelată şi era în felul lui la fel de frumos ca şi Yattmur. Ce frumos os ai în păr! Seamănă cu nervurile unei frunze.

— Sunt foarte rare – poate că am să-ţi dau şi ţie unul.

— Să pornim odată, dacă tot ne-am hotărât, spuse tăios Gren adresându-se lui Iecall, gândindu-se că nu mai văzuse până atunci un bărbat zâmbind atât de prosteşte. Cum poate un biet cântăreţ, dacă asta eşti, să aibă vreo influenţă asupra puternicului duşman pe care-l numiţi Gura Neagră?

— Atunci când cântă Gura cânt şi eu, iar eu cânt mai bine, spuse Iecall fără să se intimideze defel, şi-i conduse printre frunze şi blocuri de rocă prăbuşite, fudulindu-se puţin mai tot drumul.

Aşa cum le promisese, n-au mers prea departe. Solul continua să urce uşor şi să fie şi mai bălţat de roci vulcanice roşii şi negre. Nimic nu putea creşte printre ele. Chiar şi banianul, care străbătuse în marşul lui victorios, mii de kilometri de-a lungul şi de-a latul continentului, fusese forţat aici să dea înapoi. Trunchiurile din prima linie mai prezentau încă semne de la ultima scurgere de lavă, deşi îşi dezvoltaseră rădăcini aeriene ce explorau printre roci după hrană întocmai unor degete lacome.

Iecall trecu în fugă peste aceste rădăcini, se ascunse în spatele unui bolovan şi le făcu semn celorlalţi să-l urmeze. Apoi, arătând înainte, şopti:

— Iată Gura Neagră.

Pentru Poyly şi Gren se dovedea o experienţă stranie. Însăşi ideea de ţinut deschis le era complet necunoscută; erau doar oameni ai pădurii. Acum ochii lor priveau înainte uimiţi că o privelişte poate fi atât de stranie.

Într-un talmeş-balmeş de nedescris, câmpul de lavă se întindea cât cuprindeau privirile. Se aduna cumva pe linia orizontului într-un con uriaş şi grunţuros ce domina totul în jur.

— Asta e Gura Neagră, şopti Iecall din nou, ca răspuns la nedumerirea de pe figura lui Poyly.

Aţinti degetul spre o limbă de fum ce se ridica alene la cer de pe buzele conului.

— Gura răsuflă, adăugă el.

Gren trecu cu privirea dincolo de con, spre pădurea din spate, eterna pădure care-i insuflase mereu curaj. Apoi, forţat de morela care-i sonda adânc memoria, îşi întoarse din nou privirea spre con. Ameţea. Îşi trecu mâna peste frunte, dar gestul nelinişti ciuperca şi îi înceţoşă şi mai mult privirea.

Morela săpa din ce în ce mai adânc în sedimentele memoriei sale. Devenise confuz. Zărea imagini, unele extrem de clare, dar nu era în stare să le înţeleagă sensul. Leşină şi se lungi pe pământ.

Poyly şi Iecall se repeziră să-l ridice, dar criza era deja depăşită pentru că morela obţinuse ce avea nevoie.

Triumfătoare îi proiectă imaginile găsite şi în timp ce Gren îşi revenea, îi explică:

— „Aceşti păstori se tem de umbre, Gren. Noi nu trebuie să ne temem. Fioroasa lor Gură Neagră nu e decât un vulcan şi încă unul mititel. Nu ne poate face niciun rău. Probabil e stins de mult”, încheie ea şi le arătă, la amândoi, ce aflase despre vulcani.

Liniştiţi, se întoarseră în locuinţele subterane ale tribului unde îi aştepta Hutweer şi ceilalţi.

— Am văzut Gura Neagră a voastră şi nu ne temem de ea, declară Gren. Putem dormi şi visa liniştiţi.

— Când Gura Neagră cheamă, toţi trebuie să meargă la ea, spuse Hutweer. Deşi s-ar putea să fiţi puternici, o dispreţuiţi pentru că aţi văzut-o doar când era tăcută. O să vedeţi, o spirite, când o să cânte cum o să dansaţi!

Poyly se interesă cam pe unde se află Pescarii, tribul pe care îl menţionase Yattmur.

— De unde ne aflăm acum nu se poate vedea locul tribului, spuse Iecall. Din pântecele Gurii Negre iese Apa Lungă. Nici pe asta n-o vedem pentru că locul este în pantă.

De-a lungul Apei Lungi sunt nişte copaci şi acolo trăiesc Pescarii, nişte oameni ciudaţi care slujesc aceşti arbori.

În acel moment morela intră în gândurile lui Poyly şi o îndemnă să întrebe:

— Dacă pescarii trăiesc mult mai aproape de Gura Neagră decât voi, o, Hutweer, prin ce miracol supravieţuiesc ei când Gura cheamă?

Păstorii se sfătuiră zadarnic între ei, dornici să găsească un răspuns la această întrebare. După o vreme una dintre femei spuse:

— Pescarii au cozi lungi şi verzi, o, spirite.

Răspunsul nu-i satisfăcu. Gren izbucni în râs şi morela îl lansă într-un discurs moralizator.

— Vai, copii ai unei Guri goale. Ştiţi atât de puţine şi încercaţi să ghiciţi atâtea! Cum puteţi crede că oamenii pot avea cozi lungi şi verzi? Sunteţi naivi şi neajutoraţi, dar noi vă vom conduce. După ce vom dormi vom coborî cu toţii la Apa Lungă. Acolo vom forma un Mare Trib, mai întâi unindu-ne cu Pescarii, apoi cu alte triburi din pădure. Atunci n-o să ne mai fie teamă. Toate celelalte fiinţe se vor teme de noi.

Prin structura reticulară a creierului morelei creştea imaginea coloniei pe care aceşti oameni urmau s-o pregătească pentru ea. Aici se putea înmulţi în voie, îngrijită de ei. Resimţea totuşi un handicap puternic: nu avea suficient volum pentru a se divide din nou. Dar cât de curând trebuia să vină vremea când avea să crească în pace într-o colonie bine îngrijită de oameni şi de unde să-şi poată extinde controlul asupra întregii umanităţi. Plină de zel îl forţă pe Gren să continue:

— Nu vom mai fi creaturi nefericite ale pădurii. Vom distruge pădurea. Vom distruge jungla şi toate răutăţile din ea. Nu vom lăsa decât lucrurile bune. Vom avea grădini şi în ele vom creşte din ce în ce mai puternici până când lumea va fi iar a noastră, aşa cum a fost odinioară.

Se lăsase tăcerea. Păstorii se priveau nelinişţiţi şi neîncrezători.

Poyly gândea că ceea ce spusese Gren era prea grandios şi fără sens. Chiar şi Gren se simţea depăşit. Deşi considera

morela un prieten de nădejde îi displăcea faptul că-l forţase să vorbească în acest fel, dincolo de propria lui înţelegere.

Extenuat se târî până într-un colţ unde adormi aproape instantaneu. La fel de indiferentă la ceea ce-ar fi putut gândi ceilalţi, Poyly se lăsă şi ea în jos şi adormi imediat acolo.

La început păstorii îi priviră încurcaţi. Apoi Hutweer bătu din palme ca să-i disperseze.

— Acum lăsaţi-i să doarmă, spuse ea.

— Sunt nişte oameni atât de ciudaţi! Eu am să rămân cu ei, spuse Yattmur.

— Nu e nevoie. O să ai timp destul să te îngrijeşti de ei când se vor trezi, spuse Hutweer şi o împinse şi pe ea afară.

— Să vedem cum o să se comporte aceste spirite, când va cânta spiritul Gurii Negre, spuse Iecall în timp ce urca şi el spre ieşire.

Capitolul paisprezece

În timp ce Poyly şi Gren dormeau, morela era trează. Somnul nu făcea parte din natura ei.

Acum, asemenea unui copilaş căzut într-o peşteră cu nestemate, ezita în faţa unei comori, de care nici proprietarul nu era conştient şi nu putea s-o folosească. Prima cercetare lacomă se transformase repede într-o surescitare minunată.

Somnul acesta dormit de Gren şi Poyly era perturbat de numeroase fantezii stranii. Bucăţi întregi din experienţa trecutului se iveau precum oraşele din ceaţă, luminate de ochiul viselor, pentru a dispărea la fel de pe neaşteptate cum apăruseră. Preocupată să nu provoace antagonisme între nivelurile subconştientului în care se scufundase, morela se retrase prin obscurele coridoare ale memoriei, acolo unde se găseau depozitate răspunsurile intuitive ale celor doi.

Drumul se dovedea anevoios, nenumăratele semne, acoperite în parte de nesfârşitul cortegiu al generaţiilor, înşelătoare. Morela cobora spre înregistrările din vremea când soarele nu începuse să iradieze extraenergie, spre zilele când omul era o fiinţă cu mult mai inteligentă şi mai agresivă decât actualii descendenţi arboreali. Parcursese marile civilizaţii uimită şi perplexă – apoi plonjă şi mai departe, foarte departe, în cea mai înceţoşată epocă din istoria omenirii, înainte ca istoria să înceapă, înainte ca omul să aibă mai mult decât un foc să-l încălzească noaptea sau un creier care să-i îndrume mâna la vânătoare.

Abia atunci, bâjbâind printre primele frânturi din memoria omenirii, morela făcu descoperirea uluitoare. Zăcu inertă preţ de câteva bătăi de inimă înainte de a putea digera ceva atât de important.

Foşnind în creierele lor, îi trezi. Deşi ei se răsuciră pe partea cealaltă, obosiţi, nu era chip să scape de vocea aceea interioară.

— „Gren! Poyly, am făcut o mare descoperire! Aflaţi că suntem aproape fraţi.”

Pulsând cu o emoţie pe care n-o mai arătase până atunci, morela îi sili să privească imaginile depozitate în temniţa propriei lor memorii ancestrale.

Le arătă, mai întâi, epoca de măreţie a omului, o epocă a oraşelor şi autostrăzilor, o epocă a călătoriilor, a riscantelor expediţii spre cele mai apropiate planete. Era epoca marilor organizaţii şi aspiraţii comunitare, a uniunilor şi comitetelor. Dar oamenii nu erau cu mult mai fericiţi. Trăind în umbra a numeroase presiuni şi antagonisme erau striviţi, cu milioanele, de războaiele sociale şi economice.

Apoi morela le arătă cum începuse să crească temperatura Pământului pe măsură ce soarele intra în faza sa distructivă. Încrezători în tehnologia lor, oamenii se pregăteau să înfrunte provocarea...

— Nu ne mai arăta, murmură Poyly, scenele astea sunt prea vii şi prea dureroase. Morela nu-i dădu atenţie şi continuă să-i forţeze să-şi privească istoria.

...Dar în timp ce-şi făceau pregătirile, oamenii începuseră să se îmbolnăvească. Soarele intrase acum într-o altă fază radiantă şi treptat toţi oamenii căzură pradă unei boli stranii. Maladia le afecta pielea, ochii – şi creierele.

După o perioadă îndelungată de suferinţe, deveniseră imuni la noua radiaţie şi s-au dat jos din paturile lor de suferinţă. Dar ceva se schimbase. Nu mai aveau putere să comande, să cugete, să lupte.

Deveniseră asemenea celorlalte vieţuitoare.

S-au târât afară din marile şi frumoasele lor oraşe, părăsindu-şi casele – ca şi cum tot ce mai înainte era considerat acasă le devenise deodată străin. Structurile sociale se dezintegraseră şi toate organizaţiile muriseră peste noapte. Bălăriile începuseră să crească pe străzi şi polenul să acopere ghişeele băncilor; începuse înaintarea junglei.

Prăbuşirea omului nu avusese loc treptat, ci într-o clipă, asemenea colapsului unui turn înalt.

— E destul, protestă Gren împotrivindu-se voinţei morelei. Ce s-a întâmplat nu ne priveşte. De ce ne-ar păsa de ce s-a-ntâmplat cu atâta vreme în urmă. Ne-ai sâcâit destul morelo, acum lasă-ne să dormim.

O senzaţie curioasă îl cuprinse; în interior răsuna un tărăboi nemaipomenit în timp ce pe afară totul rămăsese liniştit. Metaforic, morela îl zguduia de umeri.

— Cum poţi să fii atât de indiferent, răsună vocea ei. Trebuie să fii mult mai atent. Priveşte! Ne întoarcem acum spre primele zile când omul nu avea încă istorie, nici moştenire, când încă nu era Om. Era pe atunci o creatură asemănătoare cu ceea ce sunteţi voi astăzi…

Nu aveau încotro şi trebuiră să urmărească viziunile următoare. Deşi imaginile erau puţin ceţoase şi întunecate, vedeau cum oameni asemănători patrupedelor coborau din copaci şi alergau desculţi printre ferigi. Erau mărunţi, nervoşi şi fără grai. Se ghemuiau, se ridicau în două picioare, se ascundeau după tufişuri. Detaliile nu erau clare pentru că încă nu devenise clară percepţia care le înregistrase. Mirosurile şi sunetul erau însă vii, deşi misterioase ca nişte ghicitori. Umanoizi, percepeau mai degrabă flash-uri luminoase, aşa cum în lumea primitivă, în care trăiau, bietele lor vieţi scăpărau, se bucurau pentru o clipă şi mureau.

Fără să-şi dea seama de ce, se întristaseră, iar Poyly începu să plângă.

Urmă apoi o secvenţă clară. Un grup de oameni mititei mărşăluiau nesiguri pe sub gigantele ferigi. De pe ferigi ceva căzu şi se opri pe capetele lor. Iar ceea ce căzuse se putea uşor identifica cu ciupercile din genul morelei.

— „În această lume oligocenă de la începuturi”, foşni morela, „specia mea a fost prima care a dezvoltat inteligenţa. Iată dovada. În condiţiile acelea ideale de umezeală şi obscuritate, noi am descoperit primele puterea gândului. Gândirea avea însă nevoie de membre pe care să le conducă. Aşa am devenit paraziţii acelor mici creaturi, strămoşii voştri foarte îndepărtaţi.”

Îi împinse din nou prin timp înapoi, arătându-le adevărata istorie a dezvoltării omului, acum şi istoria morelei. Debutând ca paraziţi, morelele se transformaseră, cu timpul, în simbionţi.

La început, atârnau în afara craniului oamenilor-patrupede. Apoi, pe măsură ce aceşti oameni, astfel marcaţi, prosperau învăţând cum să se organizeze şi să vâneze mai bine li s-a impus, generaţie după generaţie, creşterea capacităţii craniului. În sfârşit, vulnerabilele ciuperci puteau să se mute înăuntru pentru a deveni cu adevărat o parte din oameni, sporindu-le calităţile de sub un adăpost curbat de os…

„Astfel s-a dezvoltat specia adevărată de oameni, întări morela” şi dezlănţui o furtună de imagini. „Au crescut şi au cucerit lumea uitând de originea succesului lor – creierul de morelă care trăia şi murea odată cu ei… Fără noi ar fi rămas încă printre copaci, aşa cum triburile voastre trăiesc astăzi fără ajutorul nostru”.

Şi pentru a-şi sublinia o dată în plus punctul de vedere, le aduse din nou în imagini zilele când soarele intrase în faza dezechilibrului şi omenirea se îmbolnăvise.

„Din punct de vedere fizic oamenii sunt mai rezistenţi decât morelele. Ei supravieţuiseră creşterii radiaţiei solare, creierele lor simbiotice nu. Ele mureau tăcute, fierte de vii în adăpostul de oase pe care singure şi-l fasonaseră. Omul rămăsese abandonat să-şi vadă singur de grijă echipat doar cu creierul său natural ce nu era mai bun decât al celorlalte mamifere. Nu e de mirare, deci, că şi-a abandonat splendidele-i oraşe pentru a se întoarce din nou în copaci!”

— Asta nu înseamnă nimic pentru noi… absolut nimic, şopti Gren. De ce ne pisezi acum cu acest dezastru străvechi, ce s-a încheiat cu nenumărate milioane de ani în urmă?

Morela produse în mintea lui un soi de sunet tăcut asemenea unui zâmbet.

— Pentru că s-ar putea ca drama să nu se fi încheiat încă. Faţă de strămoşii mei, din vremurile de demult, eu sunt o specie rezistentă şi pot tolera radiaţia puternică. La

fel şi specia ta. Acum este momentul istoric pentru noi să începem o nouă simbioză la fel de măreaţă şi folositoare ca cea care odinioară ajutase acele patrupede să ajungă la stele! Din nou ceasul inteligenţei a început să bată. Din nou...

— „E nebună, Gren, iar eu nu înţeleg nimic”! se plânse Poyly înfricoşată de sarabanda din spatele ochilor ei închişi.

— „Ascultaţi cum bat clopotele!” foşni morela. „Bat pentru noi, copii!”

— „Ah, dar eu nu le aud”! bombăni Gren şi se întoarse furios pe partea cealaltă.

Prin urechile lor pătrundea un sunet ce le acoperea pe toate celelalte, un dangăt ca o muzică diabolică.

— „Am înnebunit şi noi, Gren”, strigă Poyly. „Aud un zgomot teribil”.

— „Clopotele, clopotele!” foşni morela.

Poyly şi Gren se treziră într-un lac de sudoare. Simţeau morela fierbinte pe capetele şi gâturile lor iar sunetul acela teribil devenise şi mai înfricoşător.

Prin învălmăşeala gândurilor remarcară că sunt acum singurii ocupanţi ai cavernei de sub stratul de lavă. Toţi păstorii plecaseră.

Zgomotul terifiant pe care-l auzeau acum venea de undeva de afară, dar nu înţelegeau de ce-i înspăimânta atât de mult. Sunetul principal semăna mai mult cu o melodie, deşi era greu de distins. Şi se adresa nu atât urechilor, cât sângelui, iar sângele răspundea la chemare prin convulsii ritmice.

— Trebuie să mergem! spuse Poyly ridicându-se nesigură. Cântă pentru noi. Să mergem.

— „Ce-am făcut?” gemu morela.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Gren. De ce trebuie să mergem? Se prinseră în braţe terorizaţi, dar chemarea din vene nu le dădea pace. Fără să-i asculte, picioarele începură să se mişte. Oricât de înspăimântător era sunetul, el trebuia urmărit până la origine. Chiar şi morela nu putea face altfel.

Ca într-o transă se căţără pe pietrele ce serveau drept scări, afară, pentru a se trezi în mijlocul unui coşmar.

Acum melodia înspăimântătoare sufla printre ei ca un vânt, deşi nu se clintea nicio frunză. Delirul îi înviorase şi le coborâse în picioare. Nu erau singurele creaturi care răspundeau acestei chemări de sirenă. Fiinţe zburătoare, fiinţe alergătoare, ţopăitoare şi târâtoare îşi croiau drum de-a lungul luminişului spre una şi aceeaşi direcţie – spre Gura Neagră.

— „Gura Neagră”, strigă morela, „Gura Neagră cântă pentru noi şi trebuie să mergem la ea!”

Delirul le cuprinsese nu numai urechile, dar şi ochii. Retinele le erau scurse de orice senzaţie astfel încât lumea le apărea numai în alb, negru şi cenuşiu. Alb – cerul sclipitor de deasupra, cenuşiu – frunzişul care-l împestriţa, negru – rocile frământate pe care călcau picioarele lor neascultătoare. Cu mâinile întinse înainte, zoriră pasul alături de celelalte creaturi.

Abia atunci, prin furtuna de teroare şi chemări, zăriră păstorii.

Asemenea atâtor umbre, păstorii stăteau în jurul ultimului trunchi de banian. Se ancoraseră şi se legaseră cu frânghii de el. În centrul lor, tot legat, stătea Iecall, Cântăreţul. Cânta! Cânta transfigurat într-o poziţie cât se poate de incomodă ca şi cum ar fi avut gâtul rupt şi capul i-ar fi atârnat într-o parte. Ochii lui fixau în gol solul.

Cânta cu voce tare şi din toate puterile. Melodia lui se răspândea îndrăzneaţă, suprapunându-se peste puternica melodie a Gurii Negre. Avea o putere a ei, o putere în stare să se opună răului care, altfel, ar fi împins toţi păstorii spre sursa celeilalte melodii.

Păstorii ascultau cântul lui încruntaţi, dar nu-şi pierdeau vremea degeaba. Aşa cum erau legaţi de trunchiul copacului, formau un fel de plasă în care prindeau creaturile ce treceau prin apropiere spre chemarea irezistibilă.

Poyly şi Gren nu înţelegeau cuvintele cântecului lui. Nu fuseseră pregătiţi să o facă şi mesajul lui era depăşit de emanaţiile puternicei Guri.

Se luptau sălbatic cu emanaţia, dar în zadar. Înaintau fără să vrea. Creaturi fremătânde îi loveau peste obraji. Întreaga lume în alb şi negru forfotea într-o singură direcţie! Numai păstorii erau imuni, protejaţi de cântecul lui Iecall.

Când Gren se oprise, pentru o clipă, şchiopătând, vegetalele galopante săriră peste el nerăbdătoare.

Atunci, îmbulzindu-se din pădure, îşi făcură apariţia şi săltăreţii. Ascultând cu îndârjire la cântecul lui Iecall, păstorii îi vânau când treceau prin dreptul lor.

Poyly şi Gren trecură şi de ultimii păstori; se mişcau mai repede pe măsură ce terifianta melodie devenea mai puternică. Luminişul se deschidea în faţa lor. În depărtare, încadrat de cortina de ramuri a fundalului se ridica Gura Neagră. Un ţipăt strangulat – de admiraţie? sau teroare? – se rupse de pe buzele lor.

Teroarea avea acum formă şi membre şi simţăminte animate de cântecul Gurii Negre.

Spre ea – vedeau cu ochii lor storşi – curgea un râu de viaţă ce răspundea acestei chemări blestemate, se grăbeau cât puteau peste câmpul de lavă, pe panta vulcanului, pentru ca în final să se arunce, în triumf, peste buzele acestuia, în acea mare deschidere!

Un alt detaliu înfiorător le izbise privirea. Peste marginea Gurii apăruseră trei degete uriaşe, lungi şi chitinoase, ce fluturau şi ademeneau în ritmul sunetului fatal.

Cei doi gemură, la vederea lor, dar îşi sporiră viteza pentru că degetele cenuşii îi chemau.

— O, Poyly! O, Gren! Gren!

Chemarea venise ca o dorinţă şoptită. Nu se opriră. Gren reuşi totuşi să arunce o privire rapidă în spate spre amestecul de negru şi cenuşiu al pădurii.

Ultimul păstor de care trecuseră fusese Yattmur şi, în ciuda cântecului lui Iecall, îşi rupsese chinga care o ţinea legată de copac. Cu părul vâlvoi, înainta până la genunchi

prin râul de viaţă, dornică să li se alăture. Îşi întinsese braţele spre el ca o îndrăgostită în vis.

În lumina ciudată faţa ei părea cenuşie. Pe măsură ce alerga, cânta curajoasă un cântec asemănător celui al lui Iecall, pentru a înfrunta melodia răului.

Gren îşi întoarse din nou privirea spre Gura Neagră şi instantaneu uită de ea. Degetele lungi şi chemătoare îi făceau semn numai lui.

O prinsese pe Poyly de mână, dar când se căzneau să treacă peste unul din ieşindurile rocii, Yattmur îl apucă de mâna liberă.

Pentru o clipă salvatoare îi dădură atenţie. Pentru o clipă salvatoare cântecul ei curajos le penetră atenţia. Ca într-un flash orbitor morela se agăţă de această şansă pentru a scăpa din transă.

— La pământ, foşni ea. Culcaţi-vă la pământ dacă vreţi să trăiţi!

Un crâng ciudat de tinere vlăstare se întindea chiar în faţa lor. Anevoie, ţinându-se de mână, se îndreptară spre acest adăpost îndoielnic. Un săltăreţ, care probabil găsise pe acolo o scurtătură, ţâşni pe lângă ei. Plonjară în obscuritatea cenuşie.

Brusc, sunetul monstruos al Gurii Negre îşi pierdu mult din putere. Yattmur căzu la pieptul lui Gren şi începu să plângă –, dar răul nu se terminase.

Poyly atinse una din nuielele subţiri de lângă ea şi ţipă. O masă lipicioasă alunecase de pe nuia pe capul ei. Dădu cu mâna să o îndepărteze şi se încleie şi mai mult. Nu ştia ce să mai facă.

Disperaţi priviră în jur şi înţeleseră că se găsesc într-un fel de împrejmuire. Vederea alterată îi împiedicase să evite capcana. Deja săltăreţul care intrase înaintea lor era prins implacabil în vâscozitatea ce se scurgea din nuiele.

Yattmur înţelese prima adevărul.

— O burtăverde! strigă ea. Am fost înghiţiţi de o burtăverde!

— „Croiţi-vă drum afară, repede”, foşni morela. „Cuţitele Gren, repede, repede! Se închide pe noi.”

Deschizătura se închidea în spatele lor. Erau complet închişi. „Acoperişul” începu să se prăbuşească. Iluzia de a fi într-un ring se estompase. Erau în stomacul unei burtăverde.

Smulgându-şi cuţitele de la centură, se apucară să-şi apere viaţa. Pe măsură ce nuielele din jurul lor – creşteau atât de perfid încât să sugereze trunchiul unui copăcel –, se curbau şi telescopau, iar plafonul cobora, pliurile emanau o piftie cleioasă. Sărind foarte sus Gren izbi puternic cu cuţitul şi o spărtură mare apăru în anvelopă.

Cele două fete îl ajutau s-o lărgească şi, pe măsură ce sucul se aduna în jurul lor, reuşiră să-şi ţină capetele afară prin tăietură şi să evite astfel o moarte sigură prin asfixiere.

Dar vechea ameninţare îşi făcu din nou resimţită prezenţa. Din nou vaietul mortal din Gură le înfioră sângele în vene. Se luptau acum cu energie sporită să scape din burtaverde şi să răspundă chemării teribile.

Cu excepţia picioarelor, prinse până la genunchi în piftia lipicioasă, reuşiseră să se elibereze. Burtaverde era bine ancorată de pintenul unei roci astfel încât nu se putea supune chemării Gurii Negre. Se strânsese acum complet, iar ochiul ei, singuratic şi trist, privea neajutorat încercarea lor de a o transforma în bucăţele.

— Trebuie să mergem! strigă Poyly, reuşind în sfârşit să se elibereze. Cu ajutorul ei Gren şi Yattmur reuşiră să iasă şi ei afară din creatura ruinată. Îşi închisese ochiul, în timp ce ei se îndepărtau grăbiţi.

Întârzierea fusese mai mare decât crezuseră, iar acum piftia clisoasă de pe picioare le încetinea şi mai mult înaintarea. Îşi croiau din greu drum peste patul de lavă, îmbrânciţi când şi când de alte vieţuitoare. Yattmur era prea obosită ca să mai cânte. Voinţa le era blocată de puterea cântecului ce izvora din Gura Neagră.

Începură să se caţere pe panta conului înconjurat de o fantasmagorie de viaţă galopantă. Deasupra lor, cele trei degete îşi continuau sinistra chemare. Apăru al patrulea deget apoi al cincilea. Ca şi cum se apropia apogeul.

Oamenii erau pătrunşi de dorinţa de a întâlni teribilul cântăreţ... Gâfâind, jenaţi de clisa din jurul picioarelor, se strecurară de-a lungul ultimilor paşi ce mai rămăseseră până la Gura Neagră.

Melodia înspăimântătoare încetă brusc, la mijlocul unei note. Încetase atât de pe neaşteptate încât căzură în faţă, epuizaţi şi uşuraţi. Zăceau cu ochii închişi şi suspinau. Melodia încetase, încetase, încetase cu adevărat.

După multe bătăi ale inimii Gren deschise un ochi.

Culorile lumii se întorseseră din nou la normal. Albul se împestriţase din nou cu roşu, cenuşiul se transformase în albastru şi verde şi galben, negrul se dizolvase în umbra întunecată a pădurii. Din aceleaşi cauze, acaparatoarea dorinţă din ei se transformase într-o repulsie faţă de ceea ce erau gata să facă.

Creaturile din jurul lor care sosiseră prea târziu pentru a se mai bucura de privilegiul de a fi înghiţite de Gura Neagră, evident, trăiau aceleaşi sentimente. Se întorseseră şi, şchiopătânde, se îndreptau spre adăpostul pădurii, la început încet, apoi din ce în ce mai repede, inversând într-un anume fel agitaţia de mai înainte.

Curând peisajul deveni din nou pustiu.

Deasupra oamenilor, cinci degete lungi şi înspăimântătoare trecură şi ele simultan în repaus pe buza Gurii Negre. Apoi unul câte unul fură retrase, lăsându-l pe Gren cu viziunea unui monstru inimaginabil ce se scobeşte în dinţi după un festin obscen.

— Dacă nu era burtaverde, am fi fost morţi acum, spuse el. Cum te simţi Poyly?

— Lasă-mă în pace, îi răspunse ea şi faţa îi rămase îngropată în palme.

— Eşti în stare să mergi? Pe ceruri, hai să ne întoarcem la păstori, adăugă el.

— Stai! interveni Yattmur. I-aţi amăgit pe Hutweer şi pe ceilalţi lăsându-i să creadă că sunteţi mari spirite. Goana voastră spre Gura Neagră le-a dovedit că nu sunteţi mari spirite. Din cauză că i-aţi amăgit, dacă vă întoarceţi, vă vor ucide în mod sigur.

Gren şi Poyly se priviră neajutoraţi. În ciuda manevrelor morelei, le-ar fi plăcut să fie din nou cu un trib, iar perspectiva de a pribegi din nou nu-i încânta defel.

— „Nu vă temeţi”, foşni morela citindu-le gândurile. „Mai sunt şi alte triburi! Ce părere aveţi de acei Pescari de care am auzit? Poate că sunt un trib mult mai docil decât păstorii. Cere-i lui Yattmur să ne conducă acolo”.

— Sunt departe Pescarii? o întrebă Gren pe păstoriţă.

Ea îi zâmbi şi îi luă mâna în mâinile ei.

— O să-mi facă plăcere să vă duc acolo. Se poate vedea de aici unde locuiesc.

Yattmur arătă undeva în jos pe pantele vulcanului. Într-o direcţie opusă aceleia din care veniseră, se zărea o deschidere la baza Gurii Negre iar prin această deschidere curgea un firicel de apă îngust şi zglobiu.

— De acolo pleacă Apa Lungă, spuse Yattmur. Vedeţi arborii aceia ciudaţi în formă de bulb, cei trei care cresc pe ţărm? Acolo trăiesc Pescarii.

Zâmbea şi îl privea pe Gren direct în ochi. Frumuseţea ei îi atingea simţurile ca un lucru real.

— Să plecăm de lângă acest crater, Poyly, spuse el.

— Acest monstru cântător şi teribil… începu ea şi îi întinse mâna. Apucând-o, Gren o ridică în picioare.

Yattmur îi privea fără să spună nimic.

— Să plecăm atunci, spuse şi ea deodată.

Preluase conducerea, iar ei o urmau coborând spre apă. Din când în când aruncau înapoi priviri temătoare pentru a se asigura că nimic nu cobora de pe vulcan pe urmele lor.

Capitolul cincisprezece

La poalele Gurii Negre ajunseră la râul numit Apa Lungă şi odată ieşiţi din umbra vulcanului, pe malurile râului dădură din nou de căldură. Apa era liniştită, închisă la culoare şi curgea repede. Pe celălalt mal, jungla începea din nou, prezentând privirii o colonadă nesfârşită de trunchiuri, dar pe malul pe care stăteau, lava controlase creşterea ei pe o adâncime de mai mulţi paşi.

Poyly îşi vârî mâna în apă. Atât de repede curgea încât un val arcuit se formă imediat în jurul palmei. Se stropi pe frunte şi îşi trecu mâna umedă peste faţă.

— Sunt atât de obosită, spuse ea, obosită şi bolnavă. Nu mai vreau să merg mai departe. Locurile astea sunt atât de ciudate – nu seamănă deloc cu fericitele straturi mijlocii ale junglei unde trăiam împreună cu Lily-yo. Ce se-ntâmplă cu lumea aici? Înnebunise? Se termina?

— Lumea trebuie să se termine undeva, spuse Yattmur.

— „Unde se termină s-ar putea să fie un loc bun pentru noi, un loc unde să începem o viaţă nouă”, foşni morela.

— Ne vom simţi mai bine după ce ne vom odihni puţin, spuse Gren, iar tu Yattmur te poţi întoarce atunci la păstorii tăi.

În timp ce o privea, îi atrase atenţia o mişcare în spatele ei. O ocoli cu sabia în mână şi se repezi în întâmpinarea celor trei oameni păroşi ce păreau să se fi ivit din pământ.

Săriseră şi fetele în ajutor.

— Nu-i lovi, Gren, strigă Yattmur. Ei sunt Pescarii şi sunt complet inofensivi.

Într-adevăr, noii veniţi păreau complet inofensivi. Privindu-i mai bine, Gren se îndoia că sunt oameni. Toţi trei erau rotofei şi sub părul abundent carnea părea spongioasă, asemănătoare materialului vegetal în putrefacţie.

Deşi purtau cuţite la centură nu aveau nicio armă în mâinile ce le atârnau inutile pe lângă corp. Centurile, împletite din liane de junglă, constituiau singurul lor

ornament. Cele trei figuri ale lor reflectau trei expresii de prostie blajină atât de identice ca şi cum ar fi reprezentat o uniformă.

Înainte ca aceştia să apuce să vorbească Gren mai remarcă ceva important cu privire la ei: fiecare avea o coadă verde aşa cum spuseseră Păstorii.

— Ne aduceţi hrană pentru mâncat? întrebă primul dintre ei.

— Ne-aţi adus hrană pentru burticile noastre? întrebă al doilea.

— Putem mânca din hrana pe care ne-aţi adus-o? întrebă şi al treilea.

— Ei cred că sunteţi din tribul meu, singurul pe care-l cunosc, spuse Yattmur. Apoi, întorcându-se spre pescari, le răspunse: Nu avem hrană pentru burţile voastre, o Pescarilor. Am venit să vă vedem; eram doar în trecere.

— N-avem peşte pentru voi, replică primul Pescar, apoi toţi trei adăugară în cor: Foarte curând vremea pescuitului va fi aici.

— Nu avem ce să vă dăm în schimb, dar am fi tare bucuroşi să mâncăm câţiva peşti, spuse Gren.

— Nu avem peşte pentru voi. Nu avem peşte pentru noi. Timpul pescuitului va fi în curând aici, repetară pescarii.

— Bine, bine, am înţeles asta, spuse Gren. Vreau doar să ştiu dacă, atunci când veţi avea, o să ne daţi şi nouă.

— Peştele e bun de mâncat. E peşte pentru toată lumea când vine.

— Bine! conchise Gren şi adăugă pentru Poyly, Yattmur şi morelă. Ăştia par nişte oameni foarte simpli.

— „Simpli sau nu, ei nu aleargă spre Gura Neagră încercând să se omoare”, spuse morela. „Trebuie să-i întrebăm despre asta. Cum rezistă ei acelui cântec bestial. Hai să mergem peste ei, de vreme ce par atât de neajutoraţi.”

— Venim şi noi cu voi, le spuse Gren.

— Noi mergem să prindem peşte când vine peştele. Voi nu ştiţi cum să-l prindeţi.

— Atunci, vom veni să vedem cum îl prindeţi voi.

Cei trei pescari se priviră şi o uşoară stânjeneală tulbură expresia prostească a feţelor lor. Fără să mai spună o vorbă se întoarseră pe călcâie şi o luară de-a lungul ţărmului râului. Neavând de ales, ceilalţi îi urmară.

— Ce mai ştii de aceşti oameni, Yattmur? întrebă Poyly.

— Foarte puţine. Aşa cum v-am spus facem schimb uneori, dar ai mei se tem de Pescari deoarece sunt atât de ciudaţi ca şi cum ar fi morţi. Nu părăsesc niciodată această fâşie îngustă de pe malul râului.

— Nu pot fi prea proşti, de vreme ce ştiu ce e bun de mâncat, remarcă Gren privind spre pulpele durdulii ale oamenilor din faţa lor.

— Priviţi cum îşi poartă cozile! exclamă Poyly. Sunt tare ciudaţi oamenii ăştia. N-am mai văzut aşa ceva.

— „Îmi va fi uşor să-i comand”, gândi morela.

Pe măsură ce mergeau, Pescarii îşi bobinau cozile, strângându-le în colaci în mâna dreaptă; mişcarea era executată cu atâta naturaleţe, încât, cu siguranţă, devenise un automatism. Acum, pentru prima oară, observară că aceste cozi sunt foarte lungi: de fapt nici nu li se vedea capătul. Acolo unde se ataşau de corpul Pescarilor, în partea de jos a şirei spinării, se formase un fel de perniţă verde şi moale.

Brusc şi la unison Pescarii se opriră şi se întoarseră din nou spre ei.

— Nu puteţi merge mai departe, spuseră ei într-un glas. Noi suntem lângă copacii noştri şi voi nu puteţi veni cu noi. Opriţi-vă aici şi în curând vă vom aduce peşte.

— De ce nu putem merge mai departe, se interesă Gren.

Unul dintre Pescari râse pe neaşteptate.

— Pentru că voi n-aveţi cozi! Acum aşteptaţi aici şi în curând vă vom aduce peşte. Se întoarseră şi îşi continuară drumul fără măcar să se mai uite înapoi să vadă dacă ordinele lor erau ascultate sau nu.

— Ăştia sunt oameni tare ciudaţi, mai spuse o dată Poyly. Mie nu-mi plac deloc, Gren. Nu sunt ca toţi oamenii. Hai să-i lăsăm în ale lor; putem să ne găsim şi singuri de mâncare.

— „Prostii, ne-ar putea fi foarte utili”, foşni morela. „Vedeţi că au un fel de barcă acolo mai jos”.

Departe, în josul ţărmului, lucrau mai mulţi oameni cu cozi lungi şi verzi. Trudeau sub copaci, încercând să urce într-o barcă ceea ce părea a fi un fel de plasă. Barca, o ambarcaţie greoaie în genul plutelor, era îndreptată spre malul opus şi sălta din când în când în curentul puternic al Apei Lungi.

Cei trei Pescari se alăturară celorlalţi pentru a-i ajuta la plasă. Mişcările lor erau apatice, deşi păreau că lucrează în grabă.

Poyly îşi plimbă privirea de la ei la cei trei arbori în umbra cărora trudeau. Nu mai văzuse niciodată asemenea arbori şi aspectul lor deosebit o nelinişte a şi mai mult.

Complet separaţi de cealaltă vegetaţie, arborii aduceau cumva cu nişte fructe de ananas uriaşe. Un guler de frunze ţepoase se ridica direct din sol protejând pulpa trunchiului principal, care, în fiecare din cele trei cazuri, se termina cu o umflătură lunguiaţă. Lateral, din aceste umflături, ieşeau cozile lungi iar din vârful lor ieşeau mai multe frunze ţepoase şi ascuţite ce se întindeau departe în aer sau atârnau ţepene peste Apa Lungă.

— „Poyly, hai să privim mai îndeaproape aceşti arbori”, foşni morela grăbită. „Gren şi Yattmur ne vor supraveghea de aici”.

— Nu-mi plac nici oamenii, nici locurile astea, morelo, spuse Poyly. Şi n-am să-l las pe Gren aici cu femeia asta. Poţi să-mi faci ce vrei.

— N-am să mă ating de perechea ta, spuse Yattmur indignată. Ce te face să te gândeşti la asemenea lucruri prosteşti?

Poyly porni înainte, sub impulsul ferm al morelei. Îl privi rugătoare pe Gren, dar Gren era prea obosit şi îi ocoli privirea. Înainta în silă şi în curând se afla sub arborii buhăiţi ce se înălţau deasupra ei. Trunchiurile lor bombate aruncau o umbră ţepoasă împrejur asemenea unor burţi rahitice.

Se părea că morelei nu-i păsa de forma lor ameninţătoare.

— „Aşa cum am presupus!” exclamă ea după o lungă inspecţie. „Aici e locul unde se termină cozile Pescarilor. Sunt legaţi cu fundul de arbori – prietenii noştri prostuţi aparţin arborilor”.

— „Oamenii nu cresc din copaci, morelo. Nu ştii...” Se oprise pentru că o mână căzuse pe umărul ei.

Se întoarse. Unul dintre Pescari o înfrunta, privind-o de aproape cu ochii lui goi, şi răsuflându-i în obraji.

— Nu trebuia să vii sub arbori, spuse el. Umbra lor e sfântă. V-am spus că nu trebuie să veniţi sub arborii noştri şi tu nu ţi-ai adus aminte că v-am spus asta. Trebuie să te duc înapoi la prietenii tăi care n-au venit cu tine.

Ochii lui Poyly alunecară de-a lungul cozii sale. Aşa cum pretinsese morela, se termina în umflătura celui mai apropiat arbore ţepos. Simţi un fior pe şira spinării şi se îndepărtă de el.

— „Supune-te”, foşni morela. „Aici este ceva necurat, Poyly. Dar trebuie să-l învingem. Lasă-l să meargă cu noi înapoi la ceilalţi şi atunci o să-l prindem şi o să-i punem câteva întrebări”.

— „O să avem necazuri”, gândi ea, dar încă o dată morela îi umplu mintea spunând:

— „Avem nevoie de oamenii ăştia, poate că o să avem nevoie de hrana lor”.

Poyly dădu din cap, a aprobare, către Pescar. Acesta o prinse de braţ şi o porniră, încet, înapoi, spre Gren şi Yattmur care priviseră evenimentul foarte atenţi. Când ajunseră, Pescarul îşi ridică coada.

— „Acum!” strigă morela, odată ajunşi lângă ceilalţi. Forţată de voinţa ei, Poyly se aruncă pe la spate asupra lui. Mişcarea fusese atât de bruscă încât acesta se sperie şi căzu pe burtă.

— Ajutaţi-mă, strigă Poyly. Dar Gren se şi repezise cu sabia pregătită. În aceeaşi clipă, un ţipăt răsună din piepturile celorlalţi pescari. Îşi aruncară plasa şi începură să

alerge, într-un pas, spre Gren şi ai săi. Cozile, derulate ritmic, izbeau solul răsunător.

— Gren, taie-i coada acestei creaturi, spuse Poyly stimulată de morelă în timp ce se lupta în ţărână să-şi ţină oponentul la pământ.

Fără s-o mai întrebe de ce, ordinele morelei se găseau şi în mintea sa, Gren îşi luă avânt şi o reteză dintr-o lovitură.

Coada verde fusese retezată cam la un pas de fundul pescarului. Brusc, omul încetă să se mai împotrivească. Coada, care până atunci fusese ataşată de el, începu să se zvârcolească şfichiuind pământul ca un şarpe rănit, îl prinse pe Gren între spirele ei. Gren o izbi din nou cu sabia. Şiroind de sevă, de data aceasta se răsuci şi se îndreptă în salturi spre arbore. Ca şi cum aceasta ar fi fost un semnal, ceilalţi pescari se opriră brusc, priviră în jur neajutoraţi, apoi se întoarseră indiferenţi să-şi încarce plasa în barcă.

— Mulţumesc cerului că am scăpat! exclamă Yattmur aranjându-şi părul la spate. Ce v-a făcut acest nenorocit să-l atacaţi, Poyly. Ai sărit pe el pe la spate aşa cum ai făcut şi cu mine.

— Pescarii ăştia nu sunt ca noi, Yattmur. Nu pot fi oameni pe de-a-ntregul – cozile lor îi leagă de cei trei copaci. Evitându-i privirea, Poyly cătă în jos spre ciotul de coadă al creaturii ce plângea la picioarele ei.

— „Aceşti Pescari grăsuţi sunt sclavii arborilor” foşni morela. „E dezgustător. Cozile din copaci se lipesc de coloana lor vertebrală şi îi obligă să-i slujească. Priveşte această sărmană epavă care se târăşte aici – un sclav!”

— Este mai rău decât ceea ce ne-ai făcut tu nouă, morelo? întrebă Poyly şi lacrimile îi înfloriră ochii. Este vreo diferenţă? De ce nu ne dai drumul? N-aveam niciun chef să-l atac pe acest nenorocit.

— „Eu vă ajut, vă salvez viaţa. Acum ai grijă de acest biet pescar şi să nu mai aud prostii din partea ta”.

Bietul Pescar îşi avea singur de grijă pentru că îşi examina un genunchi ce fusese julit atunci când căzuse. Îi privea cu o teamă ce nu reuşea să atenueze simplitatea

aspectului său. Aşa cum aştepta ghemuit acolo, semăna mai degrabă cu o gogoaşă dolofană.

— Poţi să te ridici, îi spuse Gren cu blândeţe şi îi întinse mâna să-l ajute. Tremuri! Nu trebuie să te temi de nimic. N-o să-ţi facem niciun rău, dacă o să ne răspunzi la întrebări.

Pescarul izbucni într-un torent de vorbe, majoritatea lor de neînţeles, gesticulând în acelaşi timp cu mâna lui lată.

— Mai rar, mai rar. Vorbeai de arbori? Ce spuneai?

— Vă rog... Arborele-burtică, da. Eu şi ei toţi o parte toţi burtică sau mâinile burticii. Burtică-cap să gândească pentru mine unde să-l servesc pe Arborele-burtică. Voi mi-aţi ucis coada-burtică. Nu mai simt bună în venele mele, nu mai e sevă bună. Voi oamenii sălbatici şi pierduţi fără Arbori-burtică nu aveţi sevă să ştiţi ce vorbesc...

— Opreşte-te. Vorbeşte clar, tu, mare burtică! Eşti om, nu? Numeşti acele plante mari şi umflate Arbori-burtică! Şi trebuie să-i serveşti? Când te-au prins, cu cât timp în urmă?

Pescarul îşi aşeză mâna deasupra genunchiului, îşi roti prosteşte capul şi izbucni din nou în vorbăria de adineauri.

— Nu mult Arborele-burtică ne-a luat, cuibărit, culcuş, la sân ca o mamă. Copiii cresc în paturi moi, doar picioare să vadă şi tot sug la burtică, pun burtică-coadă ca să meargă. Vă rog lăsaţi-mă să plec să încerc să găsesc o nouă coadă-burtică or sunt şi eu un biet copilaş fără ea.

Poyly, Gren şi Yattmur îl priveau cum turuie, neînţelegând nici pe jumătate din ce spunea.

— Nu înţeleg, şopti Yattmur. Vorbea mai clar înainte de a-i tăia coada.

— Pe tine te-am eliberat. Îi vom elibera pe toţi prietenii tăi, spuse Gren îndemnat de morelă. Vă vom duce departe de aceşti mizerabili Arbori-burtică. Veţi fi liberi, liberi să lucraţi cu noi şi să începeţi o viaţă nouă. Adio sclavie.

— Nu, nu, vă rog. Arborele-burtică ne creşte ca pe nişte flori! Noi nu dorim să fim oameni sălbatici ca voi. Iubitul Arbore-burtică...

— Încetează odată cu arborele ăsta! Gren îşi ridică braţul şi brusc celălalt tăcu muşcându-şi buzele şi frecându-şi şoldurile neliniştit. Noi suntem eliberatorii tăi şi trebuie să

ne fii recunoscător. Acum spune-ne mai întâi ce este acest pescuit de care am auzit? Când începe el? Curând?

— Curând acum. Aşa de curând, vă rog, spuse pescarul încercând să prindă mâna lui Gren rugător. Mult timp peştii nu înoată în Apa Lungă, stau prea adânc în gaura Gurii Negre aşa că peştii nu înoată. Şi fără peşti înseamnă fără pescuit. Apoi Gura Neagră cântă ca toate fiinţele să fie o masă pentru ea în gura ei şi aşa Arborele-burtică ne face mare zgomot de leagăn, ne strânge la piept şi nu ne lasă să fim mâncare în gura ei. Apoi puţin timp Gura se odihneşte fără cântec, fără mâncare, fără zgomot. Apoi gura aruncă ce nu e nevoie de mâncat şi ce nu a mâncat aruncă în Apa Lungă sub puterea ei. Apoi vin peşti mari flămânzi mănâncă toate bucăţile aruncate, noi repede oamenii-burtică ieşim, prindem peşte mare şi flămând în plase mari, hrănim mari şi bucuroşi Arborii-burtică, hrănim oamenii-burtică, toţi hrănim...

— În regulă, aşa vom face, spuse Gren şi pescarul se resemnă trist aşezându-şi un picior peste celălalt. Şi în timp ce ei începură o discuţie înfierbântată, se prăbuşi la pământ ţinându-şi capul jalnic în mâini.

Ajutaţi de morelă, Gren şi Poyly ajunseră repede la un plan de acţiune.

— Putem să-i salvăm pe toţi de la această viaţă umilitoare, spuse Gren.

— Dar ei nu vor să fie salvaţi, spuse Yattmur. Sunt fericiţi aşa.

— Sunt oribili, spuse Poyly.

În timp ce vorbeau aşa, Apa Lungă îşi schimbase culoarea. Milioane de bucăţele erupseseră la suprafaţă, împestriţând-o în curgerea ei spre Arborii-burtică.

— Rămăşiţele de la festinul Gurii! exclamă Gren. Haideţi acum înainte să plece barca şi pescarii să înceapă să pescuiască. Cuţitele în mâini!

Îmboldit de morelă, se avântă curajos, urmat de cele două femei. Doar Yattmur mai aruncă o privire înapoi spre pescar. Se rostogolea pe pământ într-un acces de

nenorocire, indiferent la orice în afară de soarta lui nemiloasă.

Ceilalţi pescari îşi încărcaseră deja plasa în barcă. Văzând curentul de resturi, lansară un strigăt de bucurie şi începură să se urce în ambarcaţiune. La urcare fiecare îşi aşeza coada peste pupă. Când ajunseră, Gren şi cele două femei, tocmai se urca şi ultimul la bord.

— Săriţi pe barcă, strigă Gren şi se aruncară cu toţii pe puntea primitivă şi scârţâitoare, alături de ceilalţi. La unison, pescarii mai apropiaţi îşi întoarseră privirile spre ei.

Deşi nu era manevrabilă, cu siguranţă fusese construită sub îndrumarea inteligentului Arbore-burtică, barca servea totuşi unui scop precis: prinderea marilor peşti gunoieri din Apa Lungă. De vreme ce singura ei funcţie era să care o plasă grea de la un mal la altul, peste cursul de apă, n-avea nici vâsle nici pânze. În schimb, o funie solid împletită era întinsă de-a curmezişul apei şi ancorată de copaci de fiecare parte. De această frânghie barca era larg asigurată cu o serie de ochiuri astfel încât să prevină antrenarea ei de viitură. Era manevrată de-a curmezişul râului prin forţa brută, jumătate din pescari trăgeau de frânghie pentru a înainta, în timp ce restul coborau plasa la locul ei. Aşa procedau de când se ştiau.

Viaţa pescarilor era guvernată de rutină. După ce intruşii aterizaseră în mijlocul lor, nici ei nici arborele-burtică nu-şi dăduseră prea bine seama cum trebuiau să procedeze. Repartizându-şi din nou sarcinile, Pescarii se hotărâră ca jumătate să continue să tragă barca în mijlocul râului iar ceilalţi să-i apere.

Printr-o mişcare uniformă şi coordonată, forţa de apărare se îndreptă spre Gren şi însoţitoarele sale.

Yattmur privi peste umăr înapoi. Erau prea departe de ţărm şi era prea târziu să mai sară înapoi pe mal. Îşi scoase atunci cuţitul alăturându-li-se şi, în timp ce pescarii se aruncau asupra lor, îl înfipse în stomacul celui mai apropiat. Omul se clătină, dar ceilalţi o doborâră. Cuţitul îi scăpă pe punte şi mâinile îi fură imobilizate înainte de a-şi putea scoate pumnalul.

Alţi oameni durdulii se aruncaseră asupra lui Poyly şi Gren şi, deşi aceştia se luptaseră din răsputeri, fuseseră în cele din urmă doborâţi la podea.

Evident, pescarii şi stăpânii lor burtoşi de pe mal nu s-ar fi gândit să-şi folosească cuţitele dacă n-ar fi văzut-o pe Yattmur. Acum, ca un singur om, toţi îşi scoseseră cuţitele.

Prin creierul lui Gren, pradă furiei şi panicii, zornăiră strident gândurile morelei.

„Patrupezi fără creier! Nu mai pierdeţi timpul cu oamenii ăştia păroşi. Tăiaţi-le cordoanele ombilicale, cozile lor, cozile proştilor! Retezaţi-le cozile şi n-o să vă mai poată face nimic”.

Înjurând, Gren îşi înfipse genunchiul în arcada unuia dintre atacatori, evită un cuţit curb ce se abătuse asupra lui şi se răsuci pe celălalt genunchi. Îndemnat de morelă, apucă alt pescar de gât, îl scutură sălbatic şi-l aruncă alături. Acum avea cale liberă. Dintr-un salt fu sus pe pupă.

Treizeci de cozi se aliniau acolo, în drumul lor spre mal.

Gren slobozi un strigăt de triumf. Apoi izbi cu sabia.

După o jumătate de duzină de izbituri treaba era terminată.

Barca se clătina violent. Pescarii tresăreau convulsiv şi cădeau. Îşi încetaseră activitatea. Gemând şi ţipând se adunaseră ciopor în timp ce cozile lor retezate se zvârcoleau în toate direcţiile. Lipsită de forţa propulsivă, barca rămăsese în mijlocul curentului.

— „Vedeţi”, remarcă morela, „bătălia s-a terminat”.

În timp ce se ridica, Poyly surprinse cu coada ochiului o mişcare de cădere. Privirea îi fu atrasă spre ţărmul de pe care plecaseră. Un strigăt de oroare îi ţâşni din piept. Gren şi Yattmur se întoarseră să privească şi ei într-acolo.

Rămăseseră blocaţi, cu armele încă în mâini.

— Culcaţi-vă! strigă Poyly.

Frunze scânteietoare, ca nişte spade cu dinţi, se roteau deasupra lor. Cei trei arbori burtică se dezlănţuiseră, turbaţi. Lipsiţi de sclavii lor ascultători, îşi lansaseră în atac lungile lor frunze ce le înconjurau vârfurile. Şi în timp ce

aceste frunze, de un verde închis, se abăteau asupra ambarcaţiunii, întregul lor trunchi parcă intrase în vibraţie.

Poyly tocmai se lungea pe puntea bărcii când izbi prima frunză şi lăsă pe lemnul cioplit primitiv o urmă adâncă cu margini neregulate. Aşchiile săreau în toate părţile. Apoi căzu a doua şi a treia lovitură. Îşi dădeau seama că oricare din acele lovituri i-ar fi ucis pe toţi instantaneu.

Era înspăimântător să fii martorul acestei mânii nenaturale a celor trei arbori. Dar Poyly nu se lăsă prea mult impresionată şi în timp ce Gren şi Yattmur se ghemuiseră sub fragilul adăpost al pupei, ea se ridică din nou în picioare. Fără să-i mai dea timp morelei s-o îndrume, se rezemă de margine şi încercă să reteze fibra groasă care ţinea barca pe linie, de-a curmezişul râului.

Frunzele împlătoşate fulgerau în jurul ei. Pescarii fură loviţi o dată şi încă o dată. Parabole de sânge îmbibau puntea. Ţipând şi sângerând abundent, sărmanele creaturi părăsiră partea centrală a punţii şi se îngrămădiră şi mai mult unele în altele. Dar arborii loveau în continuare fără milă.

Oricât de rezistentă se dovedise fibra de siguranţă, cedă în cele din urmă sub loviturile lui Poyly, iar în momentul în care barca, eliberată, o porni la vale mânată de forţa curentului, slobozi un strigăt de triumf.

Când lovi frunza următoare, alerga deja spre adăpost. Ţepii de pe marginea ei zimţată o izbiră cu toată forţa în piept.

— Poyly! strigară într-un glas Gren şi Yattmur şi ţâşniră în picioare.

N-au mai apucat-o. Lovitura o dezechilibrase şi, pe măsură ce sângele îi ţâşnea din răni, se ghemuia tot mai mult. Genunchii i se înmuiară şi căzu pe spate. Pentru o clipă privirea ei îl cuprinse pe Gren într-o îmbrăţişare tandră, apoi dispăru dincolo de marginea bărcii. Căzuse în apă.

Gren şi Yattmur se repeziră la marginea bărcii şi priviră în jos. O vânzoleală teribilă marca locul unde se scufundase. Desprinsă de braţ, apăru la suprafaţă o mână

cu degetele întinse. Dispăru însă aproape imediat într-o învălmăşeală de peşti mititei şi odată cu ea ultima urmă din Poyly.

Prăbuşit pe punte, Gren începu să izbească cu pumnii şi să-şi ţipe durerea.

— Nu puteai s-o salvezi, ciupercă mizerabilă, excrescenţă inutilă? Nu puteai face ceva? Nu ne-ai adus decât necazuri.

Urmă o tăcere prelungă. Gren se tângui din nou, îndurerat şi furios. După o vreme morela îi răspunse cu o voce stinsă:

— „Şi jumătate din mine a murit, Gren”, şopti ea.

Capitolul şaisprezece

Între timp, barca începuse să alunece la vale, purtată de curent. Ieşiseră în afara oricărui pericol din partea arborilor-burtică. Deşi rămâneau rapid în urmă, frunzele lor ucigaşe încă continuau să transforme apa în spume. Pescarii începuseră să geamă în cor. Yattmur defilă prin faţa lor cu arma pregătită în mână. Îşi impusese să nu arate niciun fel de milă pentru rănile lor.

— Hei, voi oamenii Arborelui-burtică! Voi, fii cu coadă lungă ai unei plante burduhănoase! Încetaţi odată! Cineva important a murit şi trebuie s-o plângeţi. Altfel vă arunc peste bord cu mâinile mele.

Înţelegând ameninţarea, pescarii se potoliră imediat. Grupaţi, spăşiţi, se susţineau şi îşi lingeau unii altora rănile. Apoi Yattmur se îndreptă spre Gren, îl cuprinse în braţe şi îşi presă pieptul de el. Gren încercă o clipă să-i reziste.

— Nu fi prea trist după Poyly. A fost minunată în viaţă, dar vine o vreme când toţi cădem pradă verdelui. Acum sunt eu aici să-ţi fiu pereche.

— Tu vrei să te întorci la tribul tău, la păstori, spuse Gren neconsolat.

— O! Ei se află departe acum, mult în spatele nostru. Cum m-aş putea oare întoarce? Ridică-te să vezi cât de repede suntem purtaţi de curent! Abia se mai zăreşte Gura Neagră – nu e mai mare decât unul din sfârcurile mele. Suntem în pericol, o, Gren. Ridică-te! Întreabă-ţi prietenul tău magic unde ne ducem.

— Acum nu mai îmi pasă ce ni se întâmplă.

— Priveşte Gren...

Strigătul venise de la pescari. Manifestau un fel de interes şi strigau indicând ceva în faţă. Suficient însă spre a-l determina să se ridice imediat în picioare.

Barca lor era suptă rapid spre o alta: pe malurile Apei Lungi sălăşluiau mai multe colonii de pescari. Şi una dintre ele se întrevedea la orizont. Doi arbori-burtică globulari îi marcau poziţia pe ţărm. Plasa acestei colonii era întinsă de-

a curmezişul râului, iar barca plină cu pescari se odihnea legată de ţărmul opus. Cozile lor atârnau deasupra râului, peste plasă.

— O s-o lovim! spuse Gren. Nu văd ce-am putea face.

— Ba nu, n-o să ne lovim de barca lor. Poate că plasa ne va opri. Şi atunci vom putea ajunge la ţărm în siguranţă. Uită-te la nebunii ăştia, s-au aplecat peste marginea bărcii. O să cadă în apă. Ţipă apoi la pescarii în cauză care colcăiau pe marginea ambarcaţiunii. Hei, voi, cozi-scurte! Plecaţi de acolo, altfel zburaţi în apă.

Strigătul ei fu înecat de ţipetele lor şi de vuietul apei. Se îndreptau irezistibil spre cealaltă barcă. În clipa următoare se loviră de plasa care se întindea de-a curmezişul râului.

Ambarcaţiunea supraîncărcată scârţâi şi se înclină. Mai mulţi pescari fură aruncaţi în apă, în urma impactului, dar unul reuşi să se salveze străbătând distanţa îngustă până la cealaltă barcă. Cele două ambarcaţiuni se izbiră pieziş şi săriră care încotro. În aceeaşi clipă, frânghia de siguranţă întinsă de-a curmezişul râului cedă.

Liberi din nou, erau târâţi cu repeziciune de apă. Cealaltă barcă ajunsese deja lângă ţărm şi se bălăngănea periculos. Majoritatea echipajului ei se căţărase pe mal; unii căzuseră în apă, alţii aveau cozile rupte. Dar nefericirea lor avea să rămână ascunsă pentru totdeauna pentru că barca lui Gren fu suptă de un meandru larg al râului şi jungla se închise în spatele lor.

— Acum ce ne facem? întrebă Yattmur tremurând.

Gren dădu din umeri. N-avea nicio idee. Pentru el lumea se dovedise prea mare şi mult prea îngrozitoare.

— Trezeşte-te, morelo, spuse el. Ce o să se-ntâmple cu noi? Tu ne-ai băgat în buclucul ăsta, tu trebuie să ne scoţi.

Drept răspuns morela începu să-i răscolească memoria. Gren se aşeză ameţit. Yattmur îi cuprinse mâinile. Fantomele memoriei şi gândurilor începură să-i defileze prin faţa ochilor interiori. Morela studia navigaţia. În cele din urmă zise:

— „Avem nevoie să cârmim această barcă pentru a o face să ni se supună. Dar nu avem cu ce. Trebuie să aşteptăm să vedem ce se mai întâmplă.”

Era o admitere a înfrângerii. Gren se aşezase pe punte cu mâna după umerii lui Yattmur, complet indiferent la ceea ce se întâmpla în jurul lui. Gândurile îi hoinăreau acum pe vremea când el şi Poyly erau copii fără griji în tribul lui Lily-yo. Viaţa fusese atât de uşoară şi dulce atunci, şi cât de puţin apreciase acest lucru. De ce oare era mai cald şi soarele strălucea aproape direct deasupra capului?

Deschise un ochi. Soarele era foarte jos pe cer.

— Mi-e frig, spuse el.

— Strânge-te lângă mine, îl ademeni Yattmur. Câteva frunze proaspăt culese zăceau prin apropiere, probabil cu ele voiau să acopere peştele pe care se aşteptau să-l prindă. Yattmur le aşeză pe Gren şi se lungi alături de el înlănţuindu-l cu braţele.

În căldura ei se relaxă. Îi trezi interesul şi începu, instinctiv, să-i exploreze corpul. Era la fel de caldă şi dulce ca visele copilăriei şi răspundea cu pasiune la atingerea lui. Mâinile ei începură şi ele o călătorie de explorare. Cufundaţi în plăcerea pe care şi-o procurau reciproc, uitaseră de lume. Când o cuprinse, ea îi răspunse imediat. Chiar şi morela se potolise sub imperiul pasiunii ce se consuma sub frunzele calde.

Ambarcaţiunea gonea la vale, de-a lungul râului, se mai izbea uneori de câte un banc de nisip, dar nu-şi contenea înaintarea.

Mai târziu întâlniră un râu mult mai mare şi se învârtiră pentru o vreme, fără speranţe, într-o bulboană care-i ameţise complet. Unul dintre pescarii răniţi muri cu această ocazie şi fu aruncat peste bord. Ca şi cum ar fi fost un semnal, imediat barca se eliberă din bulboană şi îşi reluă cursul pe firul apei. Acum râul devenise foarte larg; se întindea dincolo de orizont şi după un timp nu mai zăriră niciun ţărm.

Pentru oameni, mai ales pentru Gren, însăşi ideea unor distanţe întinse şi pustii părea stranie. Acum întâlneau o

lume complet necunoscută. Priviră o vreme uimiţi în vastitatea spaţiului, apoi, tremurând, îşi întoarseră privirea. Totul era în mişcare, şi nu numai în jurul lor, în acest neobosit râu. Un vânt rece se abătu peste ei, un vânt ce s-ar fi pierdut în vastitatea pădurii, dar care aici era stăpânul a toate şi peste tot. El învolbura apa cu picioarele lui nevăzute, el înghiontea ambarcaţiunea făcând-o să scârţâie şi să trosnească, el împroşca cu stropi feţele îngrijorate ale pescarilor, el le ciufulea părul şi îl îngrămădea în spatele urechilor. Câştigând tot mai multă putere, adună un zăbranic de nori peste cer, acoperind traversatoarele ce călătoreau pe acolo.

În barcă mai rămăseseră doar două duzini de pescari, dar şase dintre ei sufereau groaznic de pe urma atacului arborilor-burtică. Nu încercaseră să se apropie de Gren şi Yattmur, ci rămăseseră să zacă împreună ca un monument viu al disperării. Mai întâi unul, apoi altul dintre răniţi muriră şi fură aruncaţi peste bord însoţiţi de bocete răzleţe.

În cele din urmă fură purtaţi în ocean.

Marea lăţime a fluviului îi ferise de atacul uriaşelor alge marine care bordau ţărmurile. De fapt nimic nu marcase trecerea lor din fluviu în estuar sau din estuar în mare; învolburarea îngustă şi maronie de apă proaspătă se întindea departe în apele sărate din împrejurimi.

Treptat maroniul se topi în verdele şi albastrul adâncurilor şi vântul înteţit îi purtă într-o altă direcţie, paralel cu ţărmul. Puternica pădure apărea acum doar cât o frunzuliţă.

Unul dintre pescari, îmboldit de tovarăşii săi, veni umil către Gren şi Yattmur care rămăseseră întinşi sub frunze. Făcu o plecăciune spre ei şi spuse:

— O mari păstori, ascultaţi-ne vorba când vorbim dacă ne lăsaţi să vorbim.

Gren îi răspunse de-a dreptul.

— N-o să vă facem niciun rău, durduliilor. Suntem şi noi în aceeaşi situaţie. Puteţi înţelege acest lucru? Vrem să vă ajutăm şi o vom face dacă lumea devine din nou uscată.

Încercaţi însă să vă adunaţi gândurile şi să vorbiţi cu înţeles. Ce vreţi de fapt?

Omul făcu o plecăciune adâncă. În spatele lui tovarăşii îi imitară plecăciunea cu un aer umil.

— Măreţ păstor. Te-am văzut de cum ai venit. Noi, băieţii isteţi ai arborelui-burtică. Ţi-am văzut puterea. Aşa că ştim că în curând o să-ţi placă să ne omori de cum vei ieşi de sub frunzele unde ai făcut un sandviş cu doamna ta. Noi băieţii isteţi nu suntem proşti ca să murim bucuroşi pentru tine. Cu tristeţe îţi spunem că nu suntem proşti să murim nemâncaţi. Aşa că noi, nenorociţii trişti şi isteţi, oamenii-burtică, nu mai avem mâncare şi ne rugăm de tine să ne hrăneşti pentru că nu mai avem mămica-burtică-hrănitoare...

Gren i-o reteză neliniştit.

— Nici noi n-avem mâncare, spuse el. Suntem şi noi oameni ca şi voi şi trebuie să ne purtăm singuri de grijă.

— Vai nouă! Nu trebuie să îndrăznim să avem vreo speranţă că veţi împărţi hrana cu noi pentru că hrana voastră e sfântă şi vreţi să ne vedeţi murind de foame. Eşti foarte isteţ că ascunzi de noi hrana din săltăreţii pe care ştim că-i aveţi cu voi. Noi suntem bucuroşi, măreţe păstor, că ne laşi să flămânzim dacă moartea noastră vă aduce un zâmbet, sau un cântec vesel sau un alt joc sandviş. Deoarece noi suntem umili nu vrem mâncare ca să murim cu...

— Cred că, într-adevăr, am să ucid creaturile astea, spuse Gren ridicându-se furios în capul oaselor. Morelo, ce facem cu ei? Tu ne-ai băgat în beleaua asta, ajută-ne să ieşim din ea.

— Fă-i să-şi arunce plasa peste bord şi să prindă peşte, foşni morela.

— Grozav! exultă Gren. Ţâşni în picioare, trăgând-o pe Yattmur după el şi începu să-şi strige ordinele pescarilor.

Ploconitori, incompetent şi lamentabil, reuşiră în cele din urmă să-şi aranjeze plasa şi s-o arunce peste bord. Marea, în jurul lor, fierbea de viaţă. Nu după multă vreme, ceva mare smuci de plasă şi începu să urce pe ea hotărât.

Barca se înclină într-o parte. Cu un strigăt de groază pescarii căzură pe spate în timp ce o pereche de gheare uriaşe se abăteau peste copastie. Gren se afla însă în spatele lor. Fără să mai stea pe gânduri îşi scoase cuţitul şi izbi.

Capul unui homar, mai mare chiar decât capul său, îi apăruse în faţă. Un ochi sări alături, apoi celălalt, când izbi a doua oară.

Fără să scoată un sunet, monstrul marin îşi slăbi prinderea şi căzu la loc în adâncuri, lăsând o grămadă de pescari înspăimântaţi. Aproape la fel de înspăimântat, pentru că simţea teama morelei în mintea sa, Gren se îndreptă spre ei şi începu să-i lovească strigând:

— Sculaţi-vă, burţi-fleşcăite ce sunteţi. Vreţi să zăceţi acolo şi să muriţi? N-aveţi grijă că nu vă las eu. Sculaţi-vă şi ridicaţi plasa aia până nu ne trezim din nou cu un monstru peste noi. Hai odată, mişcaţi-vă şi trageţi plasa! Sus, brute smiorcăitoare!

— O, mare păstor, poţi să ne arunci în ciudata lume udă şi nu ne vom plânge. N-o să ne plângem! Ai să vezi că te vom slăvi chiar şi atunci când o să hrăneşti animalele lumii ude cu noi pentru că suntem prea umili să ne plângem, aşa că fii mulţumit…

— Mulţumit! Vă jupoi de vii dacă nu ridicaţi plasa aia imediat. Mişcaţi-vă! ţipă el din nou şi ei se ridicară şovăitori. Pletele le fluturau în briza uşoară.

Plasa fu ridicată plină de creaturile care se agăţaseră şi se prinseseră în ochiurile ei.

— Minunat! exclamă Yattmur şi-l prinse pe Gren de braţ. Mi-e atât de foame, dragule! Acum trebuie să trăim! Presimt că în curând vom ajunge la capătul acestei Ape Lungi.

Dar barca continua să plutească în derivă. Adormiră încă o dată, apoi din nou, iar vremea devenea din ce în ce mai rece; apoi puntea ambarcaţiunii pe care dormeau nu se mai legănă.

Gren deschise ochii. O fâşie de nisip şi tufişuri îi întâmpină privirea. El şi Yattmur erau singuri în barcă.

— Morelo, strigă el, sărind în picioare, tu care nu dormi niciodată, de ce nu m-ai trezit să-mi spui că apa s-a terminat. Şi că burţile-fleşcăite au fugit...

Privi în jur la oceanul care-i adusese aici. Yattmur se ridică şi ea în tăcere, îşi acoperi sânii cu braţele şi privi mirată la un vârf uriaş ce se ridica semeţ din tufişurile din apropiere.

Morela şopti ceva fantomatic în mintea lui Gren:

— „Pescarii n-o să ajungă prea departe, lasă-i să descopere pericolele în locul nostru. Te-am lăsat pe tine şi pe Yattmur să dormiţi cât vreţi ca să fiţi odihniţi. Aveţi nevoie de toată energia voastră. Aici, prieteni, s-ar putea să fie locul unde vom întemeia noul nostru regat!”.

Gren făcu un semn a lehamite. Nicio traversatoare nu se vedea pe cer şi pentru el ăsta era un semn rău. Tot ce putea fi văzut, în afara insulei interzise şi a vastităţii oceanului, era o sămânţă-zburătoare plutind sub plafonul norilor înalţi.

— Presupun că ar fi mai bine să mergem pe ţărm, spuse Gren.

— Eu, mai degrabă, aş rămâne în barcă, spuse Yattmur privind cu teamă marele pisc de granit. Dar când o prinse de mână trecu peste marginea bărcii fără ifose.

Gren auzea cum îi clănţăne dinţii în gură.

Se opriră pe ţărmul inospitalier, testându-l de pericole. Sămânţa-zburătoare încă mai plutea deasupra, pe cer. Fără să-şi întrerupă zborul pulsat, îşi schimbă vizibil direcţia. Oricât de sus s-ar fi avântat, aripile ei vegetale s-ar fi auzit trosnind întocmai unei ambarcaţiuni prea rigide.

Cei doi oameni auziseră zgomotul şi îşi ridicară privirile. Sămânţa-zburătoare zărise pământul. Încet, încet, începu să se rotească şi să coboare.

— Vine după noi? întrebă Yattmur.

Aveau două posibilităţi. Fie se puteau ascunde sub barcă, fie să alerge spre marginea junglei care se profila pe colinele din apropierea ţărmului. Barca reprezenta un adăpost fragil pentru o sămânţă uriaşă, dacă ar fi dorit să-i atace, aşa că se strecurară amândoi în frunzişul pădurii.

Acum sămânţa-zburătoare plonja rapid. Aripile nu se mai repliau. Întinse la maximum scârţâiau şi vibrau în curentul de aer provocat de viteza în creştere.

Oricât de formidabilă ar fi părut, sămânţa-zburătoare nu rămânea decât o imitaţie grosolană a păsărilor adevărate care umpluseră odinioară cerurile Pământului. Ultima dintre păsările adevărate pierise cu mulţi eoni în urmă, când soarele, pe măsură ce intra în ultima fază a existenţei sale, începuse să pompeze din ce în ce mai multă energie. În lupta pentru supremaţie în lumea vegetală, seminţele-zburătoare imitaseră forma dispărutei clase aviare cu multă ineficienţă. Zgomotul vibraţiilor aripilor ei acoperea totul în jur.

— Ne-a văzut, oare, Gren? întrebă Yattmur iscodind printre frunzele din jurul ei. Era frig în umbra piscului semeţ.

Drept răspuns, Gren îi strânse mâna puternic şi continuă să cerceteze cu ochi mijiţi. Era speriat, dar şi furios şi nu avea curajul să vorbească. Morela nu-i oferise nicio siguranţă, de vreme ce se retrăsese şi aştepta desfăşurarea evenimentelor.

Devenise acum evident faptul că maşina zburătoare nu se va putea redresa la timp pentru a evita impactul. Pe măsură ce venea în picaj, umbra ei se întindea neagră peste tufişuri, frunzele foşneau ca şi cum s-ar fi pregătit să se prăbuşească lângă arborii din apropiere, apoi se aşternu liniştea. Zgomotul impactului nu ajunse la oameni, deşi zburătoarea trebuie că se izbise de sol la mai puţin de o sută de paşi de ei.

— Umbre vii! exclamă Gren. A înghiţit-o ceva?

Minţile lor se frământau febril, încercând să-şi închipuie ceva atât de mare încât să înghită o sămânţă-zburătoare.

Capitolul şaptesprezece

Aşteptau. Nimic însă nu întrerupea tăcerea.

— A dispărut ca o fantomă! spuse Gren. Hai să vedem ce i s-a întâmplat.

Yattmur se agăţă de el încercând să-l oprească.

— Ăsta e un loc necunoscut, plin de primejdii necunoscute, spuse ea. Hai să nu căutăm noi necazurile. Sunt şi aşa destule care ne pândesc. Nu ştim nimic despre locul în care ne aflăm. Mai întâi va trebui să aflăm dacă putem trăi aici.

— Mai bine aş căuta eu necazurile, decât să le las să mă găsească ele pe mine, spuse Gren. Dar poate că şi tu ai dreptate, Yattmur. Oasele îmi spun că nu ne aflăm într-un loc bun. Ce s-o fi întâmplat cu acei prostuţi oameni-burtică?

Reveniră pe plajă şi o porniră de-a lungul ei, atenţi la pericole sau la vreun semn lăsat de sărmanii lor tovarăşi de drum între întinsul oceanului şi abruptul pisc al muntelui.

Semnele pe care le căutau nu întârziară să apară.

— Au fost pe aici, spuse Gren dând ocol unui ieşind.

Urme de paşi, şterse pe jumătate, marcau locul pe unde oamenii-burtică debarcaseră pe ţărm. Multe urme erau imprecise şi indicau ba o direcţie ba alta; erau şi urme de palme, marcând locul unde creaturile săriseră din barcă şi căzuseră. Urmele trădau limpede modul stângaci şi nesigur în care înaintaseră oamenii-burtică. La scurtă distanţă, urmele duceau într-o fâşie îngustă de arbori cu frunze tari şi mohorâte ce se întindeau între ţărm şi piscul muntelui. În timp ce urmau semnele printre arbori mohorâţi, un zgomot surd îi determină să se oprească. Din apropiere se auzeau gemete.

Scoţându-şi cuţitul şi îndreptându-se spre un tufiş pricăjit, Gren spuse:

— Orice-ai fi, ieşi afară înainte de a te scoate eu în pumni.

— E un om-burtică! exclamă Yattmur. Nu fi aspru cu el dacă e rănit. Ochii i se adaptaseră la strălucirea nisipului şi

pe măsură ce vorbea alergă spre tufişuri şi îngenunche pe solul nisipos printre ierburile ascuţite.

Unul dintre pescari zăcea acolo jos şi trei dintre tovarăşii lui erau îngrămădiţi peste el. Când Yattmur îşi făcu apariţia, începu să tremure violent şi se rostogoli într-o parte.

— N-am să-ţi fac niciun rău, spuse Yattmur. Vă căutam pentru că nu ştiam unde aţi dispărut.

— E prea târziu, inimile noastre sunt sfâşiate pentru că n-aţi venit mai devreme, suspină omul şi lacrimile îi şiroiau peste obraji. Sângele se închegase pe o zgârietură lungă de pe unul din umeri. Părul se mătuise acolo, dar Yattmur îşi dădu seama că rana este doar superficială.

— Bine că v-am găsit, continuă ea. Nu e nimic grav cu voi. Acum vă puteţi întoarce la barcă.

La auzul acestor îndemnuri, omul-burtică izbucni în noi văicăreli la care, foarte curând, se adăugă şi corul tovarăşilor lui, totul exprimat în dialectul acela al lor specific şi confuz.

— O, măreţi păstori, vederea voastră ne sporeşte tristeţea şi oricât ne-am bucura că vă revedem ştim totuşi că ne veţi ucide pe noi, oamenii-burtică, neajutoraţi şi blânzi cum suntem.

„Cum suntem, cum suntem, cum suntem; şi chiar dacă dragostea noastră vă iubeşte, voi nu ne puteţi iubi pentru că noi suntem praf mizerabil şi voi sunteţi ucigaşi cruzi ce sunt cruzi cu mizeria.”

„Ne veţi ucide, deşi suntem pe moarte! O, cât vă admirăm vitejia, eroilor înţelepţi şi fără coadă.”

— Încetaţi cu bolboroseala asta mizerabilă, porunci Gren. Nu suntem ucigaşi şi nu avem de gând să vă facem vreun rău.

— Cât de înţelept eşti stăpâne să pretinzi că tăindu-ne cozile noastre iubite nu ne-ai făcut niciun rău! O, noi am crezut că sunteţi morţi şi făcuţi sandviş în barcă când lumea de apă a devenit tare aşa că ne-am târât afară de bună credinţă, ne-am târât în patru labe pentru că sforăiai foarte tare. Acum ne-ai prins din nou şi deoarece nu mai sforăi, ştim că o să ne ucizi.

Gren pălmui obrazul celei mai apropiate creaturi care începu să se vaiete şi să se zvârcolească, cuprins parcă de agonia morţii.

— Linişte, proşti bolborositori ce sunteţi. N-o să vă facem niciun rău dacă o să ne ascultaţi. Ridicaţi-vă şi spuneţi-mi unde sunt ceilalţi.

Vorbele lui sporiră şi mai mult văicărelile.

— Vedeţi că noi patru suntem pe moarte, moartea ce vine la tot ce e verde sau roz, aşa că ne-ai spus să ne ridicăm pentru că în această poziţie ne omori mai bine, ne loveşti când sufletele noastre au plecat şi noi fiind omorâţi de tine nu putem plânge cu gurile noastre neprihănite. O să cădem la pământ sub lovitură, ce idee ucigaşă, mare păstor!

Pe măsură ce se văicăreau încercau orbeşte să prindă gleznele lui Gren şi Yattmur şi să le sărute picioarele determinându-i pe cei doi să ţopăie pentru a le evita îmbrăţişările.

— N-au mai nimic creaturile astea stupide, spuse Yattmur care încerca să-i examineze în timpul acestei orgii de lamentaţii. Sunt zgâriaţi şi au vânătăi, nimic mai mult.

— Îi vindec eu imediat, spuse Gren a cărui gleznă tocmai fusese prinsă; lovi în figura bondoacă. Împins de scârbă, apucă un om-burtică mai la-ndemână şi îl ridică în picioare.

— Ce minunat de puternic eşti stăpâne, mormăi el, încercând în acelaşi timp să se elibereze şi să-l sărute. Muşchii şi cruzimea ta sunt prea mari pentru nişte tipi mititei şi pe moarte ca noi al căror sânge a şi început să se strice în ei, voi...!

— Dacă nu încetaţi vă fac eu să vă înghiţiţi dinţii, le promise Gren.

Ajutat de Yattmur îi ridică în picioare şi pe ceilalţi trei plângăcioşi şi aşa cum remarcase şi ea constată că, în afară de foarte multă autocompătimire, nu aveau mai nimic. Odată potoliţi, îi întrebă din nou unde dispăruseră ceilalţi şaisprezece de-ai lor.

— O minunatule fără coadă, ai salvat acest număr mic de patru ca să poţi ucide numărul mai mare de şaisprezece. La

ce jertfă ai renunţat! Bucuroşi îţi vom spune despre fericirea ce o simţim spunându-ţi în ce parte a luat-o adorabilul şi nefericitul număr de şaisprezece astfel încât noi să fim cruţaţi şi să trăim ca să ne bucurăm de smuciturile şi înghiontelile şi crudele lovituri peste nasurile feţelor noastre gingaşe. Numărul de şaisprezece ne-a lăsat aici să murim în pace şi ei au fugit pe acolo pentru ca voi să-i prindeţi şi să vă distraţi ucigându-i.

Arătară deprimaţi de-a lungul ţărmului.

— Rămâneţi aici şi tăceţi din gură, porunci Gren. Ne vom întoarce după voi, când îi vom găsi şi pe ceilalţi. Nu vă îndepărtaţi, că s-ar putea să vă mănânce ceva.

— Vă vom aştepta în teamă, chiar dacă ştim că vom muri primii.

— Aveţi grijă să nu faceţi altfel.

Gren şi Yattmur o porniră de-a lungul ţărmului. Liniştea revenise; chiar şi oceanul nu producea decât un murmur uşor acolo unde se întâlnea cu uscatul; şi din nou resimţiră acea mare nelinişte, ca şi cum milioane de ochi nevăzuţi îi pândeau.

Pe măsură ce înaintau, supravegheau atenţi împrejurimile. Creaturi ale junglei, nu întâlniseră până atunci ceva mai straniu decât marea; dar uscatul acela depăşea orice închipuire. Nu numai că acei arbori cu frunzele lor rigide mult mai adaptate la climatul rece erau dintr-o varietate necunoscută. Nici că în spatele arborilor se ridica abrupt piscul stâncos, atât de abrupt, de cenuşiu şi ameninţător întrucât micşora totul în jur şi părea că aruncă un val de tristeţe peste întregul peisaj.

În plus, faţă de aceste ciudăţenii vizuale, se mai găsea ceva, ceva căruia nu-i putea găsi un nume, dar care părea la fel de sâcâitor ca şi ciondăneala cu oamenii-burtică. Murmurul abia auzit al ploii contribuia şi el la această nelinişte.

Aruncând o privire nervoasă peste umăr, Yattmur cătă din nou spre piscul uriaş. Norii fugăriţi de vânt de-a lungul şi de-a latul cerului lăsau impresia că acest pisc uriaş de piatră se rostogoleşte peste ei.

Yattmur se aruncă la pământ cu faţa în jos şi închise ochii.

— Piscul uriaş se prăbuşeşte peste noi! strigă ea trăgându-l şi pe Gren alături.

Privi şi iluzia îl prinse şi pe el; într-adevăr acel turn uriaş şi înalt venea peste ei. Amândoi îşi presau corpurile moi de roca tare, căutând refugiu şi adăpost, îşi ascundeau feţele în nisipul pietros şi umed. Erau creaturi ale junglei, ale lumii seră, şi atâtea lucruri aici le erau atât de străine încât nu le puteau răspunde decât cu teamă.

Instinctiv, Gren îşi aminti de ciuperca care-i drapa ceafa şi gâtul.

— Morelo, salvează-ne. Noi am avut încredere în tine şi tu ne-ai dus în acest loc înspăimântător. Acum trebuie să ne duci departe de aici şi repede înainte ca piscul să cadă peste noi.

— „Dacă mori tu, mor şi eu”, îşi transmise morela armonicele sunetelor în capul lui. Apoi adăugă mult mai încurajator. „Puteţi să vă ridicaţi amândoi. Norii se mişcă, nu piscul”.

Trecură câteva momente, un interval de aşteptare umplut cu tânguirea oceanului, până ce Gren îndrăzni să testeze adevărul acelei observaţii. Văzând că nicio piatră nu se rostogoleşte la vale peste corpul său gol, îşi ridică privirea. Simţindu-l cum se mişcă lângă ea, Yattmur începu să scâncească.

Şi totuşi stânca părea că se prăbuşeşte. Se îmbărbătă singur şi privi mult mai atent.

Piscul părea că se prăbuşeşte din înălţimi peste el, dar până la urmă se convinse că nu se mişcase deloc. Îndrăzni apoi să-şi coboare privirea şi s-o înghiontească pe Yattmur.

— Piscul nu ne-a făcut niciun rău. Putem pleca.

Ea ridică o faţă desfigurată cu obrajii pătaţi cu roşu acolo unde fuseseră presaţi de pietricelele nisipului; unele chiar mai atârnau de pielea obrazului tumefiat.

— Este un pisc magic. Cade mereu, dar nu ajunge jos niciodată, spuse ea în cele din urmă, după ce privi stânca

cu multă atenţie. Nu-mi place. Are ochi cu care ne pândeşte.

Se ridică şi îşi continuă drumul, dar priveau nervoşi, din când în când, în sus. Norii erau adunaţi de vânt şi umbrele lor se profilau mişcătoare pe apele oceanului din faţă.

— În curând vom ajunge la locul de unde am plecat, spuse Gren privind înapoi şi descoperind că barca lor era acum ascunsă în spatele piscului.

— „Corect”, foşni morela. „Suntem pe o insulă mică, Gren”.

— Atunci nu putem trăi aici, morelo?

— „Nici eu nu cred.”

— Cum putem pleca?

— „Cum am venit: în barcă. Câteva din frunzele astea uriaşe ne vor servi drept pânze.”

— Urâm barca, morelo, şi lumea de apă.

— „Atunci preferi moartea? Cum putem trăi aici Gren? Un turn uriaş de piatră înconjurat de o bandă îngustă de nisip”.

Gren se adânci în nişte gânduri confuze, fără să-i pomenească nimic lui Yattmur din conversaţia sa tăcută. Cel mai înţelept lucru, concluzionă el, era să amâne orice decizie până ce descoperea şi restul oamenilor-burtică.

Treptat îşi dădu seama că Yattmur priveşte din ce în ce mai des peste umăr spre turnul înalt de piatră. Ieşindu-şi din fire izbucni nervos:

— Ce se-ntâmplă cu tine? Uită-te pe unde mergi că altfel îţi rupi gâtul.

Ea îi cuprinse mâna în palme şi-i şopti:

— Ssst! Te poate auzi. Teribilul turn de piatră are un milion de ochi cu care ne pândeşte tot timpul.

Gren încercă să-şi întoarcă şi el capul, dar ea îl prinse de obraz şi îl împinse în spatele unui promontoriu stâncos.

— Să nu-l lăsăm să-şi dea seama că ştim, şopti ea. Priveşte la el de aici.

Cu gura uscată, Gren îşi plimbă privirea peste uriaşa suprafaţă cenuşie. Norii acoperiseră soarele şi stânca apărea acum într-o lumină mult mai misterioasă. Curând

remarcă faptul că este privit; remarcă cât de apropiate erau găurile şi cât de mult semănau cu orbitele ochilor, şi cât de ciudat păreau că privesc în jos la ei.

— Vezi! spuse Yattmur. Ce lucruri teribile s-or ascunde pe aici? Locul este bântuit, Gren! Ce viaţă am văzut noi de când am venit? Nimic nu mişcă în arbori, nimic nu se târăşte pe plajă, nimic nu se urcă pe suprafaţa acestei stânci. Numai sămânţa-pasăre pe care ceva a înghiţit-o. Doar noi suntem în viaţă; oare pentru câtă vreme?

În timp ce şuşoteau, ceva se mişcă pe turnul de piatră. Ochii goi acum nu mai puteau fi confundaţi cu altceva, se roteau; un număr important dintre ei se îndreptară la unison într-o nouă direcţie, ca şi cum ar fi privit la ceva dincolo de orizont.

Provocaţi de intensitatea acelei priviri de piatră, îşi întoarseră şi ei privirea. De unde se ascundeau, doar o porţiune din mare era vizibilă printre nişte spărturi de rocă ce acopereau plaja. Era destul însă pentru a observa în depărtare, în apele cenuşii, o mişcare ce marca locul unde o chestie înota din greu spre insulă.

— O, umbre! Creatura aia se îndreaptă spre noi! Să fugim înapoi la barcă? întrebă Yattmur.

— Mai bine să rămânem întinşi aici. N-o să ne vadă printre stâncile astea.

— Atunci turnul magic cu ochii lui o cheamă aici ca să ne mănânce pe noi!

— Prostii, spuse Gren, răspunzând astfel şi temerilor sale ascunse.

Priveau hipnotizaţi la creatura mării. Stropii de apă îi împiedicau să-i distingă forma. Numai două înotătoare uriaşe, ce loveau apa ca nişte zbaturi nebune, puteau fi văzute clar din când în când. Uneori credeau că pot zări şi un corp îndreptat înspre ţărm, dar vizibilitatea se înrăutăţise foarte mult.

Îngusta suprafaţă de mare se încreţi. O perdea de ploaie izbucni din cerul acoperit de nori, blocând vederea către creatura mării şi înmuind totul cu picături reci şi muşcătoare.

Supunându-se unui simţământ ancestral, Gren şi Yattmur o rupseră la fugă spre arbori şi se lipiră de unul dintre trunchiuri. Ploaia îşi dublase forţa. Pentru o vreme n-au mai putut vedea mai departe de manşeta zdrenţuită a mării.

De dincolo de ploaie se auzea un acord singuratic, o notă avertizoare, ca şi cum lumea întreagă se pregătea să dispară. Creatura mării semnaliza pentru ghidare. Aproape instantaneu primi răspunsul. Insula, sau poate însuşi turnul de piatră, glăsuia drept răspuns o notă stridentă şi cavernicolă ce se răspândea de la baza lui. Nu era un sunet prea tare, dar umplea totul în jur, revărsându-se peste uscat şi apă ca şi ploaia, ca şi cum fiecare decibel era o picătură ce trebuia să cadă singură. Şocată de acest sunet, Yattmur se agăţă de Gren şi începu să plângă.

Peste suspinele ei, peste răpăiala ploii ce cădea în mare, peste reverberaţia vocii din turn, o altă voce izbucni într-o sălbatică manifestare de teamă pentru a dispărea apoi imediat. Era o voce compozită, amestecând elemente de rugăminte şi reproş, pe care Gren o recunoscu imediat.

— Oamenii-burtică care lipseau, exclamă el. Trebuie să fie prin apropiere.

Privea în zadar în jurul său pentru că ploaia îi intra mereu în ochi. Uriaşele frunze rigide se aplecau şi reveneau la loc sub greutatea variabilă a apei de ploaie ce se abătea dinspre pisc. Nimic în afara pădurii nu se putea vedea, o pădure aplecată şi supusă de potopul ce se revărsa de sus. Gren nu se mişcă din loc; oamenii-burtică aveau să aştepte până ce ploaia înceta. Rămase deci locului cu un braţ trecut protector în jurul lui Yattmur.

În timp ce priveau spre mare, cenuşiul din faţa lor fu spart de o rafală de valuri.

— Umbre vii, creatura vine la noi, oftă Yattmur.

Uriaşa creatură marină ajunsese în apele mai puţin adânci şi acum se ridica din mare. Văzură ploaia scurgându-se în valuri pe un corp uriaş şi turtit. O gură îngustă şi adâncă ca un mormânt se deschise cu un trosnet şi în aceiaşi clipă Yattmur se smulse din braţele lui Gren şi o

zbughi de-a lungul ţărmului, în direcţia din care veniseră, ţipând, îngrozită.

— Yattmur! Muşchii săi se pregătiseră s-o urmeze, dar puterea voinţei morelei se abătu pe neaşteptate peste el. Gren rămase blocat, imobil, într-o poziţie de început de sprint. Împins de impuls se prăbuşi alături în nisipul şiroind de apă.

— „Rămâi pe loc”, foşni morela. „De vreme ce-i evident că creatura nu ne caută pe noi, trebuie să rămânem să vedem ce face. N-o să-ţi facă niciun rău, dacă o să rămâi liniştit.”

— Dar Yattmur...

— Lasă copilul prostuţ să plece. O s-o găsim mai târziu.

Prin violenţa ploii răzbătea un geamăt prelung şi neregulat. Uriaşa creatură ajunsese deja pe plajă. Se târî cu greu pe nisipul alunecos până la câţiva paşi de locul unde stătea Gren. Ploaia o învăluia în falduri cenuşii şi împreună cu respiraţia sa chinuită şi mişcările dureroase, lua aspectul unui simbol grotesc al durerii evocate de un coşmar.

Capul îi era ascuns de copaci. Numai corpul i se putea vedea cum înaintează sacadat, propulsat de stângacele înotătoare. Curând şi acesta se făcu nevăzut printre copaci. Coada licări şi ea pentru o clipă şi fu înghiţită de junglă.

— „Du-te să vezi unde s-a dus”, porunci morela.

— Nu, se împotrivi Gren. Se ridică în genunchi. Corpul i se colorase în cafeniu acolo unde apa şi nisipul se amestecaseră.

— „Fă cum îţi spun”, foşni din nou morela. Întotdeauna în spatele acţiunilor sale se ghicea scopul de bază: să se înmulţească cât mai mult posibil. Deşi la început, în virtutea inteligenţei sale, acest uman îi păruse că satisface condiţia unei gazde folositoare, nu se ridicase totuşi la înălţimea aşteptărilor; o brută fără puterea minţii. Aşa cum tocmai văzuseră una ieşind din mare. Morela îl propulsă înainte fără menajamente.

Ajuns la marginea pâlcului de arbori, dădu de urmele creaturii mării. În înaintarea ei pe plaja nisipoasă, săpase un şanţ adânc cât înălţimea unui om.

Gren se aruncă la pământ în patru labe, sângele îi zvâcnea în tâmple. Creatura putea fi foarte aproape pentru că un miros distinct de saramură putrezită plutea în aer. Scrută de după o buturugă, de-a lungul urmei.

Acolo pâlcul de copaci, ce înconjura ţărmul, era întrerupt pe neaşteptate, dar continua câţiva paşi mai încolo. În spărtură, nisipul ajungea până la baza stâncii, iar în stâncă se deschidea o peşteră uriaşă. Prin ploaia deasă, urma lăsată de monstru ducea drept în peşteră. Deşi suficient de mare pentru a cuprinde creatura şi deşi fundul ei era perfect vizibil, peştera rămăsese complet goală ca o gură de piatră surprinsă într-un căscat perpetuu.

Surprins şi uitând de teamă, Gren ieşi după buturugă să observe mai bine şi brusc văzu câţiva din cei şaisprezece oameni-burtică.

Se ghemuiseră cu toţii sub ultimul arbore de pe marginea cărării de nisip, rezemaţi de stâncă şi foarte aproape de peşteră. În mod evident căutaseră adăpost sub o ieşitură din stâncă care acum trimitea peste ei un val continuu de apă de ploaie. Părul lor lung li se lipise de corp şi păreau într-adevăr, foarte uzi şi îngroziţi. Când apăru Gren, sloboziră un vaiet de panică şi se apucară de organele genitale ca un semn de apărare.

— Veniţi încoace, le strigă Gren, privind în jur preocupat să descopere cum dispăruse monstrul mării.

În ploaia care le şiroia pe figură, oamenii-burtică erau complet demoralizaţi şi Gren îşi reaminti strigătul lor prostesc de groază atunci când zăriseră monstrul. Acum păreau dispuşi să fugă de el; se mişcau în cercuri din ce în ce mai strânse şi slobozeau sunete fără înţeles. Stupiditatea lor îi umflă sângele în vene. Apucă de jos o piatră zdravănă.

— Veniţi încoace la mine burţi bolborositoare ce sunteţi, strigă el. Repede, înainte de a vă găsi monstrul!

— O, teroare! O, stăpâne! Toţi urăsc sărmanii şi drăguţii de oameni-burtică! strigară ei îngrămădindu-se unul în altul şi întorcându-i spatele durduliu.

Înfuriat, Gren azvârli piatra. Ea îl lovi pe unul dintre oamenii-burtică peste şold; o aruncătură bună, dar cu efect îndoielnic. Cel lovit sări urlând pe cărarea de nisip, se întoarse pe călcâie şi începu să alerge cât mai departe de Gren spre peşteră. Preluându-i ţipetele, ceilalţi se buluciră după el, ţinându-se cu toţii de şold.

— Veniţi înapoi! strigă Gren alergând după ei chiar pe centrul urmei lăsate de monstrul marin. Nu intraţi în peşteră.

Dar ei n-aveau pic de minte. Urlând ca blestemaţii, se năpustiră în peşteră şi ţipetele lor se răsfrângeau acut de pereţii ei. Gren îi urmă.

Putoarea monstrului marin plutea greu în aer.

— „Ieşi afară de aici cât poţi mai repede”, avertiză morela şi-i trimise un junghi prin tot corpul.

De pe toţi pereţii peşterii, de pe podea şi tavan, ieşeau colţi de stâncă îndreptaţi spre interior şi care se terminau cu câte o orbită de ochi similare cu cele de pe suprafaţa exterioară a turnului. Iar aceste orbite priveau şi, pe măsură ce oamenii-burtică pătrundeau înăuntru, se roteau spre ei, una câte una, din ce în ce mai multe.

Văzând că sunt încolţiţi, oamenii-burtică începură să se arunce în nisip la picioarele lui Gren şi să dezlănţuie o bolboroseală de rugăminţi.

— O, puternice şi măreţ stăpân, ucigaş cu piele rezistentă. O, rege al hăituielii şi vânătorii, ai văzut cum am fugit la tine de cum te-am văzut! Cât de bucuroşi suntem să onorăm bietele noastre priviri de oameni-burtică cu imaginea ta. Am fugit drept la tine, dar sărmana noastră alergare s-a încurcat şi nu ştim cum picioarele noastre ne-au dus pe o cale greşită, în loc să ne ducă spre calea bună şi fericită, deoarece ploaia ne-a ameţit.

Mult mai multe ochiuri se deschiseseră acum în peşteră şi-şi îndreptaseră privirea de piatră spre grupul lor. Gren apucă unul dintre oamenii-burtică de păr şi îl ridică în picioare; ceilalţi rămaseră însă liniştiţi, bucuroşi probabil că momentan ei fuseseră cruţaţi.

— Ascultaţi la mine, spuse Gren printre dinţi. (Ajunsese să-i urască cu o aversiune sălbatică pentru că-l determinau să-şi exteriorizeze cele mai ruşinoase instincte). Aşa cum v-am mai spus nu vreau răul niciunuia dintre voi. Dar trebuie să ieşiţi de aici imediat. Pericole mari ne pândesc aici. Înapoi pe plajă, rapid, toată lumea.

— O să ne loveşti cu pietre...

— Nu vă mai gândiţi la ce-o să vă fac. Faceţi ce v-am spus. Mişcaţi-vă! În timp ce vorbea îi împingea spre ieşirea peşterii.

Apoi izbucni ceea ce Gren numise după aceea Mirajul.

Un număr anume de ochi se deschiseră în interiorul peşterii.

Timpul se opri în loc; lumea se înverzi. Oamenii-burtică de la gura peşterii, surprinşi într-un picior sau alte poziţii, se înverziră şi încremeniră în aceste poziţii absurde. Ploaia din spatele lor devenise verde. Totul era verde şi imobil.

Contractarea. Să te micşorezi. Să te chirceşti şi să te contracţi. Să devii o picătură de ploaie ce cade la nesfârşit din plămânii cerurilor.

Sau să fii un grăunte de nisip ce face o tumbă eternă prin clepsidrele timpului infinit. Să fii un proton ce goneşte neobosit prin versiunea de buzunar a spaţiului său nelimitat. Şi, în sfârşit, să atingi imensitatea infinită a inexistenţei… infinita bogăţie a inexistenţei… şi astfel să devii zeu... să fii începutul şi sfârşitul propriei creaţii…

...să aduni milioane de lumi să comunice de-a lungul legăturilor verzi ale fiecărei secunde... să zbori prin stocuri necreate de masă verde care aşteaptă în imense antecamere ale existenţei ora sau eonul său de întrebuinţare.

Pentru că, zbura, nu-i aşa? Şi aceste note fericite din jur (existau oare?) erau fiinţele pe care el sau altcineva, dintr-un alt plan al memoriei, îi numise odată oamenii-burtică. Iar dacă era zbor, atunci avea loc în acest imposibil univers verde al plăcerii, în alt element decât aerul şi într-un flux în afara timpului. Iar ei zburau în lumină, emiteau lumină.

Şi nu erau singuri.

Totul era cu ei. Viaţa înlocuise timpul, devenise însuşi timpul; moartea dispăruse pentru că aici era vorba doar despre fertilitate. Dar două lucruri din toate rămăseseră familiare...

În această vagă existenţă – vai, cât de greu era să-ţi aminteşti în vis alt vis – această existenţă legată de o plajă de nisip şi o ploaie gri, gri? – nimic nu putea fi ca verdele, pentru că verdele n-avea asemănare în această existenţă. Deci existase o pasăre uriaşă ce se prăbuşise şi o bestie gigantică ce se ridicase din mare... şi ele dăduseră peste... miraj, şi erau aici în această plăcere primitivă. Elementul din jurul lor era plin de promisiunea că exista loc pentru orice să crească şi să se dezvolte, să se dezvolte la nesfârşit dacă dorea, oamenii-burtică, păsări, monştri.

Îşi dădea seama că ceilalţi fuseseră cuprinşi de miraj într-un fel diferit. Dar asta nu avea nicio importanţă pentru că exista extazul existenţei, al existenţei pure în acest zbor (dans), cântec fără efort, fără timp sau măsură sau grijă.

Înconjurat doar de împlinirea verdelui şi binelui.

...Ca şi cum cădea cumva în spatele celorlalţi! Primul impuls se stingea. Exista grijă chiar şi aici, şi dimensiunile aveau sens chiar şi aici. Sau nu era în spatele lor! Nu trebuiau să privească înapoi fericiţi, făcând semne, pasărea, bestia, oamenii-burtică. Spori, seminţe, fiinţe cu sevă fericite n-or să se mai învârtă şi nu vor mai umple distanţa crescândă dintre el şi însoţitorii lui. El nu-i va mai urma plângând, pierzând totul... Vai, pierzând tot acest loc, brusc strălucitor şi iubit şi inimaginabil alcătuit.

Nu va mai fi conştient de frică, de ultima încercare zadarnică de a recâştiga paradisul, de verdele care dispare, de ameţeala care-l poartă şi ochii, un milion de ochi care spun toţi „Nu” şi-l scuipă înapoi acolo unde aparţine...

Se afla din nou în peşteră întins pe nisipul bătătorit într-o poziţie de zbor grotesc. Era singur. În jurul lui un milion de ochi de piatră se închideau în dispreţ şi o muzică verde se stingea în creierul său. Se simţea cu atât mai sigur cu cât turnul de piatră îşi retrăgea treptat prezenţa din peşteră.

Încă ploua. Ştia că incomensurabila eternitate a timpului care lipsise durase numai cât o clipire. Timpul... orice ar fi fost, probabil era doar un fenomen subiectiv, un mecanism în venele omului, dar de care vegetalele erau străine.

Gren se ridică surprins şi el de aceste gânduri.

— Morelo! şopti el.

— Sunt aici...

Urmă o lungă tăcere.

În cele din urmă, fără nicio avertizare, morela continuă:

— „...Tu ai o minte, Gren, foşni ea. De aceea nu te-a acceptat turnul. Oamenii-burtică erau aproape fără minte ca şi creatura mării sau pasărea; ei au fost acceptaţi. Ceea ce pentru noi a fost un miraj, pentru ei a fost o realitate. Ei au fost acceptaţi."

Altă tăcere.

— Acceptaţi unde? întrebă Gren. Ar fi fost atât de minunat...

Morela nu-i răspunse direct.

— Trăim de multă vreme într-o epocă a vegetalelor, spuse ea. Şi-au întins verdele peste întregul pământ, au prins rădăcini şi au proliferat fără noimă. Au luat multe forme şi au exploatat multe medii astfel încât orice nişă ecologică posibilă a fost umplută de mult.

Pământul este acum cu mult mai suprapopulat decât fusese vreodată în erele anterioare. Plantele sunt pretutindeni... Ingenioase, zănatice, numai seminţe şi înmulţire, o încâlceală totală care sporeşte problema presantă a unui fir de iarbă ce caută o nişă goală în care să crească.

Când îndepărtatul nostru predecesor, omul, stăpânul acestei planete, era confruntat cu problema aglomeraţiei vegetale în grădina sa, avea la dispoziţie două metode: transplantul sau plivitul. Acum, într-un anume sens, natura a inventat propriul său grădinar. Stâncile s-au şlefuit într-un fel de transmiţătoare. Probabil există staţii asemănătoare acesteia pretutindeni pe coastă... staţii unde fiinţele lipsite aproape complet de minte pot fi acceptate pentru transfer

mai departe... staţii prin intermediul cărora plantele pot fi transplantate...

— Transplantate unde? întrebă Gren? Unde este acest loc?

Ceva ca un suspin pluti pentru o clipă prin culoarele minţii sale.

— Nu-ţi dai seama că fac presupuneri, Gren? De când mi-am unit destinul cu tine am devenit în parte umană. Cine cunoaşte lumile disponibile pentru diferite forme de viaţă? Soarele înseamnă ceva pentru tine şi altceva pentru o floare. Pentru voi marea e groaznică, pentru acea creatură uriaşă pe care am văzut-o... Nu există cuvinte nici gânduri care să descrie unde se duc. Cum ar putea exista când sunt atât de evident produsele... proceselor iraţional-active.

Gren se ridică nehotărât în picioare.

— Aş vrea să fiu bolnav, spuse el.

Se îndreptă apoi spre ieşire.

— Pentru a concepe alte dimensiuni, alte moduri de a fi, continuă morela...

— Pentru numele sufletului, încetează, strigă Gren. Ce mă interesează pe mine că există locuri, stări. Nu pot... Nu pot atinge. Nu pot şi gata. Totul a fost un miraj bestial, aşa că lasă-mă în pace. Aş vrea să fiu bolnav.

Ploaia se mai domolise puţin şi îi plescăia uşor pe spinare în drum spre pădure. Capul îi vâjâia, urechile îi erau pline de apă, stomacul greu.

Trebuiau să facă pânze din frunzele uriaşe şi să pornească departe de aici, el şi Yattmur şi cei patru oameni-burtică supravieţuitori. Trebuiau să plece. Şi cum se şi răcorise, trebuiau să-şi facă din aceleaşi frunze acoperământ. Lumea asta nu era paradisul, dar între anumite limite putea fi stăpânită.

Încă-şi mai vărsa afară conţinutul stomacului când o auzi pe Yattmur că-l strigă.

Ridică privirea zâmbind ostenit. Se întorcea la el de-a lungul plajei biciuite de ploaie.

Capitolul optsprezece

Stăteau mână-n mână şi el încerca confuz să-i povestească experienţa pe care o trăise în peşteră.

— Mă bucur că te-ai întors, spuse ea blând.

El îşi clătină vinovat capul, gândindu-se ce stranie şi minunată experienţă trăise. Era obosit şi îl înspăimânta gândul că trebuiau să navigheze din nou pentru că, evident, nu puteau rămâne pe această insulă.

— Atunci mişcă-te, spuse morela în capul său. Eşti la fel de încet ca şi oamenii-burtică.

Încă ţinând-o pe Yattmur de mână se întoarse şi începu să coboare alene spre plajă. Sufla un vânt rece care ducea ploaia spre mare. Cei patru oameni-burtică stăteau ghemuiţi unul într-altul acolo unde le spusese Gren să aştepte. Când Gren şi Yattmur îşi făcură apariţia, se aruncară la pământ în semn de supunere totală.

— Încetaţi cu astea, le spuse el pe un ton sever. Avem de lucru şi voi aveţi partea voastră.

Lovindu-i peste pulpele durdulii îi conduse de la spate spre barcă.

Peste oceanul strălucitor şi liniştit ca o sticlă sufla briza. Barca cu cei şase pasageri ai săi semăna foarte bine cu un buştean în derivă, pentru eventualele traversatoare ce pluteau sus, foarte sus. Ajunseseră destul de departe de insula piscului înalt.

Pânzele din frunze mari cusute atârnau de un catarg improvizat, dar vânturi potrivnice le furaseră de mult orice utilitate. Drept rezultat barca plutea acum fără control şi era purtată spre est de un puternic curent termal.

În funcţie de firea lor, oamenii priveau cu apatie sau nelinişte cum sunt purtaţi departe în larg. Mâncaseră de câteva ori şi dormiseră de şi mai multe ori de când porniseră de la insula piscului înalt.

Multe erau de văzut de fiecare parte pentru cine voia să privească. Spre locul de unde porniseră se întindea linia

coastei ce se prezenta, de la acea distanţă, ca o pădure neîntreruptă. Rămânea neschimbată ori de câte ori o priveau, iar acolo unde dealurile îşi făceau apariţia în interiorul uscatului, aşa cum observaseră foarte des în ultima vreme, erau şi ele îmbrăcate de pădure.

Uneori între coastă şi barcă se interpuneau mici insule. Pe ele creştea o varietate de foioase nemaiîntâlnită pe uscat; unele erau încoronate cu arbori altele erau acoperite cu inflorescenţe stranii, altele rămâneau doar stânci golaşe şi sterpe. Uneori părea că barca va fi izbită de bancurile de nisip ce frănjuiau aceste insule, dar, aşa cum se întâmplase de fiecare dată, scăpau în ultima clipă.

Pe partea dreaptă se întindea oceanul infinit acum punctat de figuri diavoleşti de a căror natură nici Gren nici Yattmur încă nu se dumiriseră.

Situaţia aceasta lipsită de speranţe, ca şi misterul ei, îi apăsa pe oameni, deşi se obişnuiseră de mult cu un loc subordonat în lume. Acum, pentru a le spori şi mai mult necazurile, îşi făcu apariţia ceaţa. Se încolăci în jurul bărcii şi ascunse orice urme de pe ţărm.

— Este cea mai grozavă ceaţă pe care am văzut-o vreodată, spuse Yattmur în timp ce stătea lângă bărbatul ei şi se zgâia peste bord.

— Şi cât de rece, adăugă Gren. Ai observat ce i s-a întâmplat soarelui?

În ceaţa care se aduna încontinuu mai puteau vedea doar împrejurul bărcii şi un soare roşu şi uriaş ce atârna jos, deasupra apei, în direcţia din care veneau. Iar din soare coborau deasupra valurilor un ghem de raze.

Yattmur se strânse şi mai mult lângă Gren.

— Soarele era de obicei sus, deasupra noastră, spuse ea. Acum lumea de apă ameninţă să-l înghită.

— Morelo, ce se-ntâmplă când dispare soarele? întrebă Gren.

— „Când soarele dispare, este întuneric”, foşni morela şi adăugă cu ironie blândă: „aşa cum puteai să-ţi dai seama şi singur. Am intrat în zona apusului etern şi curentul ne poartă tot mai departe în el”.

Deşi îi vorbise potolit, teama de necunoscut îl înfioră. O strânse şi mai tare pe Yattmur şi continuă să privească prin aerul îmbibat de umezeală la soarele posomorât şi uriaş. În timp ce priveau, una din formele fantomatice, pe care le observaseră mai înainte, se interpuse între ei şi soare. În aceeaşi clipă ceaţa se îndesi şi soarele fu pierdut complet din vedere.

— Ahh! Ohh! Un strigăt de deznădejde se ridică din piepturile oamenilor-burtică, la dispariţia soarelui. Stăteau ghemuiţi unul în altul sub punte, pe o grămadă de frunze uscate. Acum se ridicaseră şi, orbecăind, se prinseseră de mâinile lui Gren şi ale lui Yattmur.

— O, puternice stăpân şi făcătoare de sandviş! strigară ei. Călătoria pe lumea asta puternică de apă este prea rea, prea rea, pentru că am mers încolo şi am pierdut lumea. Lumea a pierit pentru că am mers rău şi trebuie să mergem bine imediat înapoi.

Părul lor lung strălucea de umezeală iar ochii li se rostogoleau frenetic în orbite. Se bălăbăneau încolo şi-ncoace şi îşi strigau nenorocirea.

— Nişte creaturi au mâncat soarele, o măreţ păstor!

— Încetaţi cu văicăreala asta prostească, interveni Yattmur. Suntem şi noi la fel de speriaţi ca şi voi.

— Nu, noi nu suntem, exclamă furios Gren şi le îndepărtă mâinile umede de pe corp. Nimeni nu poate fi atât de speriat cum sunt ei, pentru că ei sunt speriaţi tot timpul. Înapoi, brute văicăritoare ce sunteţi. Soarele va apărea din nou când se va risipi ceaţa.

— Oh! bravule şi crudule păstor, strigă una dintre creaturi. Tu ai ascuns soarele ca să ne sperii pe noi pentru că nu ne mai iubeşti, deşi noi suntem fericiţi să ne bucurăm de loviturile tale şi mulţumiţi de vorbele urâte...

Gren îl lovi pe cel care vorbise, bucuros să-şi descarce nervii acumulaţi. Biata creatură se retrase scâncind. Tovarăşii săi se aruncară peste el, acoperindu-l, pentru a nu se mai bucura de puternicele lovituri cu care stăpânul îl onorase. Furios, Gren îi împinse la o parte.

În timp ce Yattmur îi venea în ajutor, o izbitură îi clătină pe toţi. Puntea trosni ascuţit şi toţi şase se rostogoliră icnind. Spărturi colţuroase dintr-un material transparent căzură peste ei.

Curioasă, Yattmur culese una dintre spărturi şi o privi mai de aproape. Dar în timp ce-l privea, ciobul se schimba, se micşora lăsându-i în palmă doar o urmă subţire de apă. Surprinsă, privi împrejur. Deasupra bărcii se ridica un perete din acelaşi material sticlos.

— Vai! exclamă ea încet, înţelegând că se loviseră de una din acele forme fantomatice pe care le remarcaseră că plutesc pe mare. Un munte de ceaţă a căzut pe noi.

Gren sărise şi el în picioare şi potolea protestele răguşite ale oamenilor-burtică. O spărtură era vizibilă în prova bărcii şi prin ea intra doar un firicel de apă. Se urcă pe punte şi privi împrejur.

Curentul cald îi purtase până într-un munte uriaş de sticlă ce părea că pluteşte pe mare. Muntele fusese ros la nivelul apei formând acolo un fel de povârniş. Pe această pantă fuseseră ei împinşi şi ea ţinea partea ruptă a provei deasupra apei.

— N-o să ne scufundăm, o linişti Gren, pentru că sub noi este un prag. Dar barca a devenit acum inutilă şi fără acest prag ne-am fi scufundat.

Într-adevăr, barca se umplea treptat cu apă, aşa cum o dovedeau din plin vaietele oamenilor-burtică.

— Ce putem face? întrebă Yattmur. Poate că ar fi trebuit să rămânem pe insula piscului înalt.

Şovăitor, Gren privi în jurul său. O bucată mare din ceea ce semăna cu un dinte ascuţit atârna deasupra punţii, ca şi când ar fi avut intenţia să le despice barca în două. Picături de sevă rece se scurgeau de pe el, stropindu-i. Nimeriseră drept în gura acestui monstru de sticlă.

Aproape, dar abia vizibile, măruntaiele monstrului le umpleau privirile cu o reţea de linii şi planuri albastre şi verzi – unele de o frumuseţe mortală – strălucind oranj la un soare încă ascuns.

— Această bestie de gheaţă se pregăteşte să ne înghită, urlau oamenii-burtică alergând de colo-colo pe punte. Vai, vai, urlau oamenii-burtică, momentul morţii se apropie fierbinte de noi prin răceala de gheaţă a acestei fălci ciudate.

— Gheaţă! exclamă Yattmur. Da! Ce ciudat că tocmai aceşti pescari proşti ne-au spus ce este. Gren, materialul ăsta se cheamă gheaţă. În ţinuturile mlăştinoase de lângă Apa Lungă, unde trăiesc „burticile”, cresc nişte flori numite gheţişoare. Din când în când aceste plante, ce înfloresc la umbră, fac această gheaţă rece şi îşi ţin seminţele în ea. Când eram un copil-fetiţă, veneam în aceste mlaştini să caut şi să sug picături de gheaţă.

— Acum această picătură mai mare de gheaţă, ne suge pe noi, remarcă Gren în timp ce din bolta de deasupra apa rece îi picura pe faţă. Ce ne facem, morelo?

— „Aici nu suntem în siguranţă, trebuie s-o căutăm în altă parte”, foşni morela. „Dacă barca va aluneca înapoi de pe acest prag de gheaţă, toţi se vor îneca, în afară de tine, pentru că barca se va scufunda iar tu eşti singurul care ştii să înoţi. Trebuie să părăsiţi barca imediat şi să-i luaţi şi pe pescarii-burtică cu voi”.

— Am înţeles! Yattmur scumpo, urcă pe gheaţă, iar eu am să-i mân pe aceşti patru prostănaci după tine.

Cei patru prostănaci nu se dovediră prea bucuroşi să părăsească barca, deşi acum se umpluse aproape jumătate cu apă. Când Gren striga la ei, săreau în lături, se împrăştiau când se apropia, se fereau când încerca să-i prindă, văicărindu-se şi scâncind când, în fine, nu mai avură încotro.

— Cruţă-ne, cruţă-ne, o, păstorule! Ce-am greşit noi oare nişte sărmane boţuri de gunoi mizerabil de vrei să ne arunci la bestia de gheaţă? Ajutor, ajutor. Ah, poate că te-ai dezgustat de dragostea noastră de ne tratezi în felul ăsta.

Gren se îndreptă spre cel mai apropiat şi cel mai păros. Acesta se feri şi, în timp ce se văicărea din toate puterile, pieptul i se ridica şi cobora ritmic.

— Nu pe mine, mare spirit bestial! Ucide-i pe ceilalţi trei care nu te iubesc, dar nu pe mine care te iubesc.

Gren se luă după el. Omul-burtică se răsturnă cât era de lung pe fundul bărcii şi în timp ce capul îi intra în apă cuvintele i se transformau în bolboroseli. Imediat, Gren fu deasupra lui. Se zbătură acolo în apa de gheaţă până ce Gren reuşi să-l apuce bine de piele şi de părul de pe ceafă, să-l ridice din apă şi să-l împingă cu multă greutate peste marginea bărcii. Icnind, îi făcu vânt şi îl trimise văicărindu-se în băltoaca de la picioarele lui Yattmur.

Impresionaţi cum se cuvine de această desfăşurare de forţe, ceilalţi trei îşi părăsiră refugiul şi intrară de bunăvoie între fălcile monstrului de gheaţă. Dinţii le clănţăneau în gură de teamă şi de frig. Gren îi urmă îndeaproape. Pentru o vreme rămaseră toţi şase privind în grota care, cel puţin pentru patru dintre ei, însemna un gâtlej uriaş. Un zgomot cristalin în spatele lor îi determină să se întoarcă.

Unul dintre ţurţurii de gheaţă care atârnau deasupra bărcii crăpase şi cădea. Izbi cu putere în lemnul punţii, întocmai unui pumnal uriaş, apoi se sfărâmă în bucăţele şi alunecă în toate părţile. Ca şi cum ar fi fost doar un semnal, un zgomot mult mai puternic veni de sub barcă. Întregul prag pe care stătea ambarcaţiunea cedase. Pentru o clipă defilă prin faţa lor marginea subţire şi zdrenţuită a unei limbi de gheaţă. Înainte de a se prăbuşi în apă, barca fu purtată câtăva vreme de limba subţire. Apoi o văzură cum se umple rapid cu apă şi dispare.

Un timp reuşiră să-şi vadă mai bine împrejurimile. Ceaţa se ridicase puţin şi din nou soarele arunca o fărâmă de foc rece pe spinarea oceanului.

Gren şi Yattmur arătau foarte mâhniţi. Odată barca pierdută, rămâneau ţintuiţi de gheţar. Cei patru oameni-burtică îi urmară în linişte atunci când se angajară pe ultima cale posibilă şi intrară în tunelul cilindric de gheaţă.

Mărşăluind prin băltoaca rece, erau înconjuraţi de ieşinduri de gheaţă. Orice sunet s-ar fi izbit de ele se transforma instantaneu într-o frenezie de ecouri. Iar cu

fiecare pas zgomotul devenea mai mare şi tunelul mai îngust.

— O, spirite, urăsc locul ăsta. Mai bine am fi pierit cu barca. Oare cât de departe mai putem merge? întrebă Yattmur atunci când Gren se opri pentru o clipă.

— Nu prea departe, răspunse el acru. Am ajuns într-o înfundătură. Suntem prinşi aici.

Atârnând aproape până la podea, câţiva ţurţuri le barau drumul, aproape la fel de eficient ca un grilaj. Dincolo de grilaj se ridica un zid neted de gheaţă.

— Mereu probleme, mereu necazuri, mereu dificultăţi cu care să te lupţi, bombăni Gren. Omul a fost un accident pe lumea asta sau ar fi trebuit s-o facă mai potrivită pentru el.

— „Ţi-am spus deja că specia ta a fost un accident", foşni morela.

— Iar noi am fost fericiţi până ai apărut tu, răspunse Gren tăios.

— „Eraţi nişte vegetale până atunci."

Înfuriat de insultă, Gren se apucă de unul dintre ţurţurii de gheaţă şi-l zgâlţâi. Acesta se rupse de undeva de deasupra capului. Ţinându-l ca pe o suliţă, îl azvârli în zidul de gheaţă din faţa sa.

În timp ce întregul zid se năruia în urma loviturii, ţăndări ascuţite ţâşniră în tunel. Gheaţa cădea, se izbea, aluneca pe lângă încheieturi; ca şi cum s-ar fi dezintegrat o adevărată draperie. Oamenii se ghemuiau şi-şi protejau capul cu mâinile. Părea că întregul gheţar se hotărâse să se prăbuşească peste ei.

Când vânzoleala încetă, îşi ridicară capetele pentru a descoperi, prin gaura ce se formase în faţa lor, o nouă lume care-i aştepta.

Gheţarul, prins într-un mic golfuleţ de pe ţărmul din dreapta curentului, se oprise lângă o insuliţă şi începuse să se transforme din nou în apă.

Deşi insula nu arăta deloc ospitalieră, oamenii sorbeau cu nesaţ puţina verdeaţă, florile agăţate ici şi colo, şi păstăile seminţelor fluturând în briza de deasupra piscurilor de rocă. Acolo puteau simţi din nou pământul sub picioare.

Chiar şi oamenii-burtică prinseseră puţin curaj. Slobozind ţipete scurte de bucurie îi urmară pe cei doi stăpâni ai lor pe după un ieşind de gheaţă, nerăbdători să ajungă lângă florile acelea. Fără prea mare protest, săriră într-un mic golfuleţ cu apă albastră şi puţin adâncă, pentru a se putea apoi agăţa de rocile ce ieşeau din ţărmul stâncos şi astfel să se caţere la loc sigur.

Cu siguranţă, insula nu era un paradis. Roci sfărâmate şi bolovani o acopereau aproape în întregime. Dar dimensiunile ei îi confereau un mare avantaj; era prea mică să poată suporta marea varietate de vegetale periculoase ce înfloreau pe continent. Cu ameninţările mărunte, Gren şi Yattmur puteau să se descurce. Spre dezamăgirea oamenilor-burtică, niciun arbore burtică de care să se poată ataşa nu creştea pe aici. Spre dezamăgirea morelei nimic din specia sa nu creştea pe aici. Pentru că dorise să preia controlul şi asupra lui Yattmur şi a oamenilor-burtică, iar volumul său era încă prea mic spre a-i permite acest lucru, contase aici pe aliaţi. Spre dezamăgirea lui Gren şi Yattmur niciun om cu care să-şi sporească forţele nu trăia pe aici.

Ca o compensaţie, un izvor cu apă limpede izbucnea dintre roci, şerpuind printre bolovanii de piatră ce acopereau cea mai mare parte a insulei. Înainte de a-l vedea, îl auziseră susurând. Micul râuleţ cobora către o fâşie de plajă şi de aici în mare. Dintr-un singur avânt alergară de-a lungul plajei de nisip către el şi începură să bea fără să se mai odihnească, chinuiţi de setea cumplită.

Ca şi copiii, uitaseră de griji. După ce băură pe săturate şi râgâiră suficient, se aruncară în apă să se spele. Răcoarea ei nu-i îndemnă să stea prea mult. Apoi se apucară să-şi facă un adăpost.

Un timp trăiră pe insulă fericiţi. În acest imperiu al apusului etern aerul era mereu rece. Îşi pregătiseră deci învelişuri mai bune pentru corp din frunze şi muşchi târâtori pe care-i legaseră strâns în jurul coapselor. Înghiţit când şi când de ceaţă şi pâclă, soarele strălucea din nou jos deasupra oceanului. Uneori trebuiau să doarmă, alteori stăteau întinşi pe stâncile încălzite de soare mâncând alene

fructe în timp ce ascultau trosnetul gheţarilor ce pluteau prin apropiere.

Cei patru oameni-burtică îşi construiseră singuri un adăpost grosolan mai departe de Gren şi Yattmur. Dar în timpul unui somn, acoperişul se prăbuşise peste ei. După aceea dormiseră afară înghesuindu-se sub frunze şi atât de aproape de stăpânul lor cât acesta a hotărât să le permită.

Era bine să simţi din nou fericirea. Când Yattmur şi Gren făceau dragoste, oamenii-burtică ţopăiau în jurul lor şi se îmbrăţişau excitaţi, lăudând agilitatea isteţului lor stăpân apucător şi a doamnei sale sandviş.

Păstăi uriaşe se legănau deasupra capetelor lor. Printre picioare alergau vegetale asemănătoare şopârlelor, prin aer pluteau fluturi vegetali de forma unor inimioare cu aripi mari. Viaţa continua fără ciclul răsăriturilor şi apusurilor; domnea pacea şi liniştea.

Oamenii s-ar fi adaptat fericiţi acestui decor dacă n-ar fi fost morela.

— „Nu putem rămâne aici, Gren”, spuse ea o dată, când Gren şi Yattmur tocmai se trezeau dintr-un somn reconfortant. „V-aţi odihnit destul şi sunteţi bine refăcuţi. Acum trebuie să plecăm din nou, să găsim mai mulţi oameni şi să ne întemeiem propriul nostru imperiu”.

— Vorbeşti prostii, morelo. Am pierdut barca. Vom rămâne pentru totdeauna pe această insulă. Oricât de frig ar fi, am văzut şi locuri mai rele. Lasă-ne să trăim aici fericiţi.

Lipăiau amândoi goi în ochiurile de apă formate printre blocurile pătrate de piatră din centrul insulei. Viaţa curgea dulce şi alene. Yattmur se lovi peste picioruşele ei drăguţe şi începu să cânte unul din cântecele păstorilor. Lui îi era silă să mai asculte de vocea lugubră din capul său. Tot mai mult ajunsese să reprezinte ceva ce nu-i plăcea deloc.

Conversaţia lor tăcută fu întreruptă de scâncetul lui Yattmur.

Ceva ca o mână cu şase degete buhăite o prinsese de gleznă. Gren îi sări în ajutor şi o eliberă fără dificultate. Creatura i se zbătea în mână, în timp ce o examinau.

— Am fost o proastă că am făcut zgomot, spuse Yattmur. Este încă una din creaturile pe care oamenii-burtică le numesc labă-târâtoare. Ele nu înoată în mare, ci numai în apa de pe uscat. Dacă oamenii-burtică o prind, o despică în două şi o mănâncă. Sunt dulci, dar cam tari.

Degetele creaturii erau verzi şi umflate, aveau o textură zbârcită şi erau extrem de reci. Se îndoise uşor când Gren o strânsese în mână. În cele din urmă Gren o aruncă pe mal şi creatura se făcu imediat nevăzută în iarbă.

— Labele-târâtoare nu înoată în mare, se îngroapă în pământ. Le-am luat eu seama, spuse Yattmur.

Gren nu-i răspunse.

— Te frământă ceva? întrebă ea.

— Nu, îi răspunse el neutru, nevoind să-i mărturisească dorinţa morelei. Se lăsă anevoie la pământ, aproape ca un bătrân.

Deşi puţin neliniştită, îşi reprimă presimţirea şi se întoarse la locul de baie. Era conştientă că Gren se îndepărtase de ea, devenise mult mai închis şi îşi dădea seama că de toate astea se făcea vinovată morela.

Gren se trezi din următorul lui somn şi găsi morela foarte neliniştită în mintea sa.

— „Te bălăceşti în trândăvie. Trebuie *să facem* ceva”.

— Suntem fericiţi aici, răspunse Gren ursuz. În plus, aşa cum ţi-am mai spus nu mai avem barcă cu care să ajungem la pământul mare.

— „Bărcile nu reprezintă singurul mijloc de a străbate marea”, spuse ciuperca.

— Oh, morelo, încetează odată cu deşteptăciunea asta până nu ne omori şi pe noi! Lasă-ne în pace. Noi suntem fericiţi aici.

— „Fericiţi, desigur! Dacă aţi putea v-aţi creşte rădăcini şi frunze, Gren; tu nu ştii pentru ce e dată viaţa. Te asigur eu că te vor aştepta mari plăceri şi puterea dacă mă laşi să te zoresc spre ele”.

— Lasă-mă-n pace, strigă Gren din nou. Brusc se îndoi.

Sări în picioare ca şi cum s-ar fi pregătit să fugă de morelă. Aceasta însă îl prinse strâns, imobilizându-l. Adunându-şi toată puterea, Gren se concentră să trimită valuri de ură către morelă – inutil însă, pentru că vocea ei continua să se audă în capul său.

— „De vreme ce-ţi este imposibil să-mi fii partener, trebuie să suferi şi să-mi fii sclav. Spiritul curiozităţii e mort în tine; dacă n-ai răspuns sfaturilor mele, vei răspunde ordinelor."

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Îşi strigase vorbele şi o trezise pe Yattmur. Ea se ridicase în picioare şi-l privea uluită.

— „Nu ştii foarte multe", spuse morela. „Deşi eu pot percepe lucrurile doar prin simţurile tale, mi-am dat osteneala să le analizez şi să găsesc ce se află în spatele lor. Tu nu poţi face nimic cu observaţiile astea în timp ce eu pot. Mie îmi aparţine calea spre putere. Uită-te în jurul tău! Priveşte la pietrele pe care te caţeri nepăsător".

— Lasă-mă-n pace, strigă Gren din nou. Brusc se îndoi de durere. Yattmur veni alergând la el şi îi prinse capul încercând să-i aline durerea. Îi privi ochii. Oamenii-burtică veniră şi ei tăcuţi şi se opriră în spatele ei.

— Este ciuperca magică, nu-i aşa? întrebă ea.

Gren aprobă în tăcere. Fantome de foc se fugăreau prin centrii săi nervoşi arzându-i tot corpul cu un sunet dureros; în timp ce sunetul continua, abia dacă putea să se mişte. După un timp totul trecu. Epuizat, spuse:

— Trebuie s-o ajutăm pe morelă. Vrea ca noi să examinăm stâncile alea mult mai atent.

Tremurând din toate încheieturile, se ridică să facă ceea ce i se comandase. Yattmur se ridică şi ea mângâindu-i afectuos braţul.

— După ce vom termina de examinat, o să prindem peşti în bazin şi o să-i mâncăm cu fructe, spuse ea cu eternul talent al femeilor de a alina suferinţele.

Gren îi aruncă o privire plină de recunoştinţă.

Stâncile acelea mari din mijlocul insulei făceau de mult parte din peisajul familiar lor. Prin crăpăturile pline de

pământ şi pietriş creştea iarba şi rogozul; straturile groase de pământ le acopereau în parte. De fapt, aici prospera grupul de flori ce-şi întindeau păstăile cu seminţe deasupra stâncilor şi pe care oamenii le văzuseră încă din gheţar; Yattmur le botezase la întâmplare Umblătoare fără să-şi dea seama, decât mult mai târziu, că le găsise un nume cât se poate de potrivit.

Rădăcinile Umblătoarelor se întindeau peste stânci ca nişte şerpi pietrificaţi.

— Ce necaz şi cu rădăcinile astea, mormăi supărată Yattmur. Cresc pretutindeni!

— Şi unde mai pui că rădăcinile unei plante cresc atât în pământ cât şi în alte rădăcini, răspunse preocupat Gren. Se aşezase pe vine lângă o încrengătură de două rădăcini mergând fiecare către o altă plantă. După ce se uneau, se curbau după o stâncă şi coborau în pământ printr-un rost neregulat dintre două blocuri de piatră.

— Poţi să cobori şi tu acolo, spuse morela. N-o să ţi se-ntâmple nimic. Scormoneşte între cele două blocuri şi vezi ce se poate vedea.

O frântură din sunetul acela dureros îi străbătu din nou nervii şi îl determină să scurme între cele două blocuri de piatră, aşa cum i se spusese, agil ca o şopârlă, în ciuda împotrivirii. Pipăind cu grijă descoperi că stătea pe alte stânci mai jos şi acestea pe altele şi mai jos. Nu erau legate între ele aşa că prin răsucirea corpului, putea să se strecoare în jos printre suprafeţele lor reci.

Yattmur coborî după el şi îi împrăştie peste umeri o ploaie fină de praf şi nisip.

După ce se strecură în jos preţ de cinci blocuri, Gren ajunse la o bază solidă. Yattmur ajunse şi ea alături de el. Acum puteau să se mişte orizontal, pe jumătate aplecaţi, printre pereţii de piatră. Atraşi de o micşorare a întunericului, ajunseră într-un spaţiu mai larg, suficient să poată să-şi întindă braţele.

— Am în nări miros de rece şi întuneric şi mi-e frică, spuse Yattmur. De ce ne-a făcut morela ta să venim aici jos? Ce ţi-a spus despre locul ăsta?

— Este supărată, spuse Gren, dar nu-i dezvălui faptul că morela nu se mai sfătuia cu el.

Treptat începură să vadă mult mai clar. Solul de deasupra coborâse într-o parte iar sursa de lumină se dovedi a fi soarele strălucind la orizont printre stâlpii de piatră. Trimisese o rază subţire să scormonească pe acolo. Ea scotea la iveală bucăţi de metal contorsionat printre blocurile de piatră şi o deschidere în faţă. Deschizătura rămăsese intactă în mijlocul acelui morman de piatră şi metal. Singurele fiinţe vii acolo, în afara lor, erau rădăcinile de umblătoare ondulând pe sol ca nişte şerpi pietrificaţi.

Ascultând de morelă Gren scurmă în prundişul de la picioare. Aici era mai mult metal şi mai multă piatră sfărâmată legată de el. Bâjbâind şi smucind, reuşi să desprindă câteva bucăţi sparte dintr-o canalizare, apoi o bandă lungă de metal cât el de mare. Un capăt era ferfeniţit, dar pe restul benzii, o serie de semne separate erau astfel aranjate încât să formeze un model.

OVRINGHEE

— „Asta e o scriere”, foşni morela, „un semn al omului din vremuri imemoriale pe când avea putere în această lume. Acum suntem pe urmele lui. Aici trebuie să fi existat odinioară construcţiile lui. Gren, strecoară-te prin deschizătura din faţă şi vezi ce mai poţi găsi”.

— E întuneric! Nu pot merge acolo.

— „Du-te când îţi spun”.

Cioburi de sticlă străluceau stins în deschizătură. Când Gren întinse mâna în faţă să se sprijine, lemnul putrezit se împrăştie în jurul său. Fire de tencuială i se scurgeau în cap, pe măsură ce se căţăra spre deschizătură. Dincolo era o groapă. Gren îşi dădu drumul să alunece în încăpere pe o pantă de moloz, dar, pe când cobora, se tăie rău într-un ciob de sticlă.

De afară, Yattmur slobozi un ţipăt de alarmă. El îi răspunse calm pentru a o linişti, dar inima sta să-i spargă

pieptul. Neliniştit, privi în praful întunecat care-l înconjura. Nimic nu se mişca. Liniştea secolelor, groasă şi înţepenită, zăcea aici, trăia aici, mult mai sinistră decât gălăgia, mult mai teribilă decât spaima.

O clipă rămase îngheţat, dar morela îl înghionti din nou.

Jumătate din plafon se prăbuşise. Grinzile de metal formau un talmeş-balmeş în întreaga încăpere. Pentru ochii săi neantrenaţi, totul părea indefinit. Mirosul de loc vechi îl şocă.

— „În colţ. Lucrul acela pătrat. Du-te acolo”, porunci morela călăuzindu-i privirea.

Fără tragere de inimă Gren îşi făcu loc spre acel colţ. Pe drum ceva i se strecură sub picior; văzu şase degete butucănoase şi recunoscu o labă târâtoare ca cea care o apucase pe Yattmur de gleznă. O cutie pătrată, de trei ori mai mare decât el, se desena în faţă. Suprafaţa frontală a cutiei era marcată de trei protuberanţe semicirculare din metal. O putea atinge numai pe cea mai de jos care, îi spusese morela, se numea mâner. Se apropie de obiect supus.

Deschise palma, apoi lovi.

— „Trage, trage, trage!”, foşni morela.

Înfuriat, Gren trase până ce întreaga cutie începu să zornăie, dar ceea ce morela numise sertar nu se deschidea. Continuă să tragă până ce cutia înaltă se înclină. Ceva se desprinse de pe vârful ei. De sus, de deasupra capului său, o chestie lunguiaţă cădea spre pământ. În timp ce se ferea, chestia căzu în spatele lui şi ridică un nor de praf.

— Gren! Ce s-a întâmplat? Ce ai de făcut acolo jos? Vino afară odată!

— Bine, bine, vin imediat! Morelo, n-o să reuşim niciodată să deschidem această cutie afurisită.

— „Ce era obiectul care a căzut? Examinează-l şi lasă-mă şi pe mine să-l văd. Poate este o armă. Dacă am găsi ceva care să ne poată ajuta...”

Obiectul care căzuse era subţire, lunguieţ şi ascuţit la vârf ca o sămânţă de crematoriu turtită. Părea să fie alcătuit dintr-un material cu o suprafaţă netedă şi rece.

Morela pronunţase cuvântul container. Când văzu că Gren poate să-l ridice destul de uşor, fremătă de bucurie.

— „Trebuie să ducem containerul ăsta afară”, spuse ea. „Poţi să-l strecori printre blocurile de piatră. O să-l examinăm la lumina zilei şi o să vedem ce conţine”.

— Dar cum ne-ar putea ajuta lucrul ăsta? Ne poate duce el până la pământul mare?

— „Nu mă aşteptam să găsesc o barcă aici jos. Nu eşti deloc curios? Ăsta e un semn al puterii. Hai mişcă! Eşti la fel de prost ca şi un om-burtică”.

Usturat de această insultă grozavă, Gren se căţără prin moloz spre Yattmur. Ea îi dădu mâna să-l ajute, dar nu vru în niciun fel să atingă caseta galbenă pe care o căra cu el. Pentru o vreme şuşotiră amândoi şi îşi presară reciproc organele genitale să mai prindă puteri; apoi se luptară din nou cu blocurile de piatră, spre lumina zilei, împingând şi târând containerul după ei.

— Phuuu! ce dulce e lumina zilei! izbucni Gren ridicându-se dintre ultimele blocuri de piatră. În timp ce ieşeau în aerul ceţos, zgâriaţi şi loviţi, veniră într-un suflet la ei oamenii-burtică. Limbile le atârnau afară din gură a uşurare. Începură imediat să danseze în jurul stăpânului lor şi să profereze un vacarm de văicăreli şi reproşuri despre absenţa lor.

— Ucide-ne te rugăm, stăpâne iscusit şi crud, înainte de a sări din nou printre buzele pământului! Loveşte-ne cu moartea cea mai haină înainte de a ne lăsa singuri să luptăm în lupte neştiute!

— Aveţi burţile prea mari ca să vă fi putut strecura cu noi prin crăpăturile alea, explică Gren în timp ce-şi examina mâinile rănite. Dacă tot sunteţi atât de bucuroşi să ne revedeţi, de ce nu ne aduceţi ceva de mâncare?

După ce îşi spălară şi îşi oblojiră rănile, îşi aduseră aminte de container. Aşezaţi pe vine în jurul lui îl răsturnară cu atenţie de mai multe ori. Strania lui simetrie îi alarma. Evident şi oamenii-burtică simţeau la fel.

— Această formă rea şi ciudată la atins este o formă rea şi ciudată de atins, se văicări unul dintre ei în timp ce se

bălăbănea în sus şi-n jos. Te rog, atinge-o încă o dată şi arunc-o în lumea de apă împroşcătoare. Se agăţă de însoţitorii săi şi cu toţii priviră în jos, spre container, excitaţi prosteşte.

— Sunt sfaturi bune, şopti Yattmur.

La îndemnul morelei, Gren se aşeză şi luă containerul între picioare. În timp ce examina ciudata cutie, simţea cum ciuperca îi înhaţă impresiile imediat ce acestea îi ajungeau la creier; fiori reci îi străbăteau şira spinării.

Pe faţa de sus a containerului se găsea unul din acele modele pe care morela le numea scriere. Acesta de aici era RELKCEH sau HECKLER[3] şi depindea de felul cum te uitai la el. Urmau apoi mai multe şiruri de modele similare, dar mai mici.

Încercă să tragă şi să împingă în container. Nu se deschise. Curând oamenii-burtică îşi pierdură interesul şi plecară să hoinărească. Chiar şi Gren ar fi lăsat chestia deoparte dacă nu ar fi fost morela cu îndemnurile şi presiunile ei. În timp ce aluneca cu unul dintre degete de-a lungul laturii lungi, un capac se deschise brusc.

Stăteau pe vine în praf şi respirau cu teamă. Se priviră mai întâi chiorâş apoi îşi coborâră privirea spre obiectul din container.

Obiectul era din acelaşi material mătăsos şi galben ca şi containerul. Plin de respect Gren îl scoase şi îl aşeză pe pământ. Dar, odată scos din cutie, activase probabil un contact, pentru că obiectul, care avusese forme plate potrivite cu locul său de odihnă, îşi scoase brusc aripi galbene. Stătea în mijlocul lor ameninţător, ciudat, greu de înţeles. Oamenii-burtică se furişaseră înapoi să privească şi ei.

— E ca o pasăre, exclamă Gren. A fost oare făcută, într-adevăr, de oameni ca noi sau a crescut?

— Este atât de netedă, atât de... Cuvintele n-o ajutau şi Yattmur întinse mâna s-o mângâie. O vom numi Frumuseţea.

Mileniile şi nesfârşitele anotimpuri uzaseră containerul, dar chestia cu aripi rămăsese ca nouă. În timp ce mâna

fetei aluneca pe spatele ei, un căpăcel se deschise ţăcănind, relevându-le interiorul. Cei patru oameni-burtică o zbughiră în cel mai apropiat tufiş. Interiorul păsării galbene, alcătuit din materiale ciudate, era minunat de privit. Se aflau acolo mici mosorele, un rând de umflături, o plăcuţă cu desene, un labirint de maţe încurcate. Plini de curiozitate oamenii îşi întinseră mâinile să atingă. Plini de uimire îşi lăsară degetele să se bucure de apăsarea moale pe contactoare, patru degete alăturate şi unul opozabil care propulsaseră strămoşii lor atât de departe.

Umflăturile puteau fi împinse...

Cu un murmur uşor, Frumuseţea se ridică de la sol, pluti prin faţa ochilor lor, se ridică deasupra capetelor. Oamenii ţipară uimiţi şi căzură pe spate strivind containerul. Dar Frumuseţii nu i se întâmplă nimic. Superbă în zborul ei viguros, se rotea deasupra lor strălucind puternic în soare.

Când câştigă suficientă înălţime, începu să vorbească.

— Salvaţi democraţia în lume! ţipă ea. Avea vocea puternică, pătrunzătoare.

— Oh, vorbeşte! strigă Yattmur privind extaziată la bătăile aripilor.

Alergaseră şi oamenii-burtică să se alăture şi ei bucuriei lor. Se aruncau pe spate temători când Frumuseţea zbura deasupra lor, priveau uimiţi la ea când se rotea deasupra capetelor.

— Cine a pus la cale dezastruoasa grevă de la docul 31? întrebă retoric Frumuseţea. Aceiaşi oameni care vor să vă pună un inel în nas astăzi. Gândiţi şi singuri prieteni şi votaţi SRH – votaţi pentru libertate!

— Ce spune morelo? întrebă Gren.

— „Vorbeşte de oameni cu inele în nas”, răspunse morela care se simţea la fel de dezorientată ca şi Gren. „Probabil că aşa purtau oamenii când erau civilizaţi. Încearcă să înveţi din ce spune”.

Frumuseţea se rotea deasupra unui umblător înalt, bâzâind uşor; din când în când lansa noi lozinci. Oamenii, presimţind că îşi câştigaseră un aliat, erau peste măsură de încântaţi şi pentru multă vreme rămaseră cu capul pe spate

privind şi ascultând. Oamenii-burtică se băteau pe burtă fericiţi, încântaţi şi ei de acest măscărici.

— Hai să ne întoarcem şi să dezgropăm altă jucărie, sugeră Yattmur.

După o clipă de tăcere Gren îi răspunse:

— Morela spune nu. Ea vrea să coborâm când nu vrem noi, iar când vrem noi nu vrea ea. Nu înţeleg nimic.

— „Atunci eşti un prost”, mormăi morela. „Această Frumuseţe ce ne dă roată nu ne va scoate de aici. Vreau să gândesc. Trebuie să ne ajutăm singuri şi pentru asta trebuie, mai ales, să observăm aceste plante umblătoare. Taci şi nu mă deranja”.

Nu comunică cu Gren multă vreme. Erau din nou liberi să se îmbăieze în lac, să-şi spele mizeria de pe corp şi din păr adunată sub pământ. Oamenii-burtică, tolăniţi prin apropiere, uitaseră văicărelile, hipnotizaţi de pasărea galbenă ce se rotea neobosită deasupra lor. După baie se zvântară la marginea insulei, dincolo de stâncile prăvălite. Frumuseţea îi urmase acolo, zburând în cercuri largi şi ţipând din când în când: SRH şi două zile de lucru pe săptămână!

Capitolul nouăsprezece

Ţinând seama de ceea ce-i spusese morela, Gren dădea acum mai multă atenţie plantelor umblătoare. În ciuda puternicelor rădăcini interconectate, florile lor păreau destul de umile şi, cum se îndreptau mereu spre soare, atrăgeau o mulţime de fluturi-inimioare. Sub cinci petale deschise şi simple creştea o păstaie disproporţionat de mare, un butoiaş cu şase faţete. Pe fiecare faţetă creşteau un fel de umflături asemănătoare anemonelor de mare.

Toate acestea Gren le observase fără prea mare interes. Dar ceea ce se întâmpla cu florile în timpul fertilizării depăşea orice închipuire. Yattmur tocmai trecea pe lângă una când o albină, bâzâind pe deasupra ei, ateriză pe floare şi se căţără peste pistil. Planta răspunse la polenizare violent. Cu un zgomot ciudat şi strident floarea împreună cu păstaia ţâşniră spre cer propulsate de un arc ce se desfăşura din păstaie.

Uimită, Yattmur se ascunse în cel mai apropiat tufiş, urmată îndeaproape de Gren. Continuau să privească. Observară că arcul se desfăşura mult mai încet şi, încălzit de soare, se îndrepta, se usca şi lua forma unui umblător înalt. Butoiaşul cu cele şase faţete ale sale se legăna acum în soare deasupra capetelor lor.

Imperiul vegetalelor nu oferea oamenilor surprize. Îi interesa prea puţin ceea ce nu-i ameninţa direct. Mai văzuseră astfel de umblătoare legănându-se în aer.

— Statisticile arată că sunteţi mai buni decât şefii voştri, spuse Frumuseţea rotindu-se din nou deasupra lor. Ce s-a întâmplat cu sindicatul manipulatorilor de mărfuri de la Bombay Interplanetary! Ridicaţi-vă pentru drepturile voastre cât timp le mai aveţi.

La numai câteva tufe mai încolo, un alt umblător îşi luă zborul; coada i se îndreptă şi deveni treptat rigidă.

— Hai să ne întoarcem, spuse Gren şi să facem o baie.

În timp ce vorbea, morela îl prinse. Gren se încovoie, zvârcolindu-se, apoi căzu peste un tufiş convulsionat de durere.

— Gren, Gren ce se-ntâmplă? ţipă Yattmur alergând spre el şi prinzându-l de umeri.

— Eu-eu-eu... Nu putea să închege niciun cuvânt; o spumă albăstrie i se prelingea printre buze. Membrele îi deveniseră rigide. Morela îl pedepsise, paralizându-i sistemul nervos.

— „Am fost prea blândă cu tine, Gren. Eşti o vegetală. De data asta doar te-am prevenit. Pe viitor am să-ţi poruncesc mai mult iar tu va trebui să te supui mai mult. Deşi nu mă aştept la tine să gândeşti, cel puţin poţi observa şi mă poţi lăsa pe mine să gândesc. Eram pe cale să descoperim ceva important despre aceste plante şi tu vrei să le părăseşti prosteşte. Vrei să putrezeşti toată viaţa pe stânca asta? Ori stai întins şi priveşti, ori te vizitez din nou cu crampe dintr-astea!”

Chinuit de dureri, Gren se rostogoli şi îşi afundă faţa în iarbă şi praf. Yattmur îl ridică strigându-i numele, plângându-i durerile.

— Este ciuperca magică? întrebă ea privind cu dezgust la crusta strălucitoare ce-i înconjurase ceafa. Ochii îi erau plini cu lacrimi. Gren, dragostea mea, hai de aici. A căzut altă ceaţă. Trebuie să ne întoarcem înapoi la ceilalţi.

El îşi clătină capul. Din nou propriul său corp îi aparţinea, cel puţin pentru prezent, şi crampele încetaseră lăsându-i membrele moi ca o gelatină.

— Morela vrea să rămân aici, spuse el cu voce stinsă. Ochii îi pluteau în lacrimi. Tu te poţi întoarce la ceilalţi.

Yattmur se ridică abătută. Îşi frământa mâinile de furie şi neputinţă.

— Am să mă întorc repede, spuse ea. Oamenii-burtică trebuie că ne caută. Sunt atât de prostuţi încât aproape nu pot mânca singuri dacă nu sunt îndemnaţi. În timp ce cobora costişa, murmură cu voce tare: O, spirite ale soarelui, pedepsiţi această ciupercă magică pentru cruzime şi viclenie, înainte de a-mi omorî iubitul.

Din nefericire spiritele soarelui se arătau destul de neputincioase. Un vânt rece sufla dinspre mare aducând cu el ceaţa ce slăbise lumina lui. Prin apropiere naviga un gheţar. Trosniturile şi plesniturile lui continuară să se audă chiar şi după ce dispăru ca o fantomă în ceaţă.

Pe jumătate ascuns de tufiş, Gren stătea întins şi privea. Frumuseţea plutea pe deasupra, abia vizibilă prin ceaţa din ce în ce mai deasă, şi din când în când îşi striga lozincile.

Al treilea umblător se propulsă trosnind. Constată că se îndreaptă mai încet decât partenerii săi, poate pentru că soarele era ascuns. Ţărmul cel mare nu se mai zărea. Un fluture apăru şi dispăru imediat în ceaţă; el rămase singur pe o movilă necunoscută învăluit într-un univers obscur şi umed.

În depărtare gheţarul gemea şi ecoul lui împroşca suprafaţa mării. El era singur, izolat de ai săi din cauza ciupercii blestemate. Odată îl înflăcărase cu speranţe şi visuri măreţe, acum îi producea doar un simţământ de lehamite. Oricum nu ştia nicio cale să scape de ea.

— „Iată că ţâşneşte alta!”, spuse morela întrerupându-i gândurile. A patra umblătoare se lansase de pe stâncile din împrejurimi. Păstaia apăru deasupra lor atârnând ca un cap decapitat ce se profila pe zidul murdar al ceţii. Pala unei brize o izbi de vecinele sale. Protuberanţele ca nişte anemone se atinseră şi cele două păstăi rămaseră prinse una de alta, legănându-se alene pe picioarele lor lungi.

— „Aha!” exclamă morela. „Continuă să priveşti omule şi nu-ţi face griji. Aceste inflorescenţe nu sunt plante separate. Şase dintre cele ce au o structură comună de rădăcini se adună să formeze o plantă. Ele au crescut din tuberculul cu şase excrescenţe pe care le-am văzut – labele târâtoare. Priveşte şi ai să vezi că celelalte flori ale acestui grup vor fi polenizate în scurt timp.”

Ceva din excitarea ei trecea treptat şi asupra lui Gren, încălzindu-l. Rămăsese lungit pe stâncile reci privind şi aşteptând, pentru că nu putea face altfel. Timpul trecea greu. Yattmur se înapoie şi aruncă peste el o rogojină pe

care o împletiseră oamenii-burtică şi se lungi alături fără să scoată niciun cuvânt.

În fine, a cincea floare de umblătoare fu polenizată şi ţâşni rapid în sus. În timp ce coada se întindea şi se usca, se aplecă spre una dintre vecine, o atinse, se legă de ea, apoi împreună se aplecară spre cealaltă pereche. Astfel legate formau acum o singură păstaie cu patru smocuri ce se legăna deasupra capetelor oamenilor.

— Ce-nseamnă asta? întrebă Yattmur.

— Aşteaptă, şopti Gren. Abia terminase de vorbit când a şasea şi ultima păstaie fertilizată se ridică spre surorile ei. Tremurând, atârna în ceaţă în aşteptarea brizei. Când briza sosi cele şase păstăi se uniră într-un singur corp solid cu un pocnet înfundat. În vălul ceţii părea o creatură suspendată.

— Acum poţi veni? întrebă Yattmur.

Gren tremura.

— „Spune-i fetei să-ţi aducă nişte mâncare”, foşni morela, „pentru că nu poţi încă pleca de aici”.

— Şi o să rămâi aici pentru totdeauna? întrebă neliniştită când Gren îi transmise mesajul.

El îşi clătină capul. Nu ştia cât. Neliniştită, Yattmur dispăru în ceaţă. Se întoarse târziu, dar umblătorul trecuse deja la faza următoare a dezvoltării sale.

Ceaţa se împrăştiase puţin. Razele orizontale ale soarelui izbeau corpul umblătorului, poleindu-l în bronz. Ca şi cum ar fi fost încurajat de această căldură suplimentară, umblătorul îşi mişcă una dintre cele şase codiţe. Una câte una acestea deveniră libere. După ce şi ultimul picior fu eliberat, umblătorul se roti puţin şi începu… incredibil, păstaia pe catalige începuse să coboare încet, dar sigur spre ţărm.

— „Urmăreşte-o”, foşni morela.

Ridicându-se în picioare, Gren începu să se mişte după urmele chestiei, potrivindu-şi pasul cu al ei. Yattmur îl însoţea liniştită. Deasupra, maşina galbenă îi urmărea şi ea.

Se întâmplase ca umblătorul să folosească drumul pe care-l foloseau şi ei când doreau să ajungă pe ţărm. Când oamenii-burtică îl văzură venind, alergară, văitându-se, în

tufişuri, pentru a se pune la adăpost. Imperturbabil, umblătorul o ţinea de-a dreptul, îşi croi cu delicateţe drum prin tabăra lor şi se îndreptă spre plaja de nisip.

Nu se opri nici aici. Păşi în mare până ce numai o parte din corpul său durduliu, compus din şase părţi, rămase deasupra apei. În timp ce se îndrepta spre coastă fu înghiţit treptat de ceaţă. Frumuseţea zbură după el, îşi strigă lozincile, apoi se întoarse tăcută.

— „Vezi”, exclamă morela atât de zgomotos în capul lui Gren încât acesta îşi prinse capul în mâini. „Ea este calea noastră de scăpare, Gren! Aceşti umblători cresc aici unde există spaţiu pentru dezvoltarea lor deplină, apoi se duc pe continent pentru a se însămânţa singure. Iar dacă aceste vegetale migratoare pot ajunge pe ţărm, atunci ne putem duce şi noi cu ele!”

Umblătorul părea că-şi îndoaie puţin genunchii. Încet, ca şi cum acele lungi picioroange ar fi suferit de reumatism, le îndrepta şi le mişca unul câte unul cu lungi pauze vegetale între mişcări.

Gren avusese mari necazuri să aducă pe poziţie oamenii-burtică. Pentru ei insuliţa era ceva de care să te agăţi cu orice preţ, să înduri lovituri mai degrabă decât să o schimbi pentru cine ştie ce imaginată binecuvântare viitoare.

— Nu putem rămâne aici, în curând mâncarea se va termina, le spusese Gren în timp ce ei se tot codeau.

— Vai, omule păstor, bucuroşi ne vom supune cu un daaaa. Dacă mâncarea dispare toată aici, atunci noi plecăm cu tine pe un umblător-păşitor peste lumea de apă. Acum noi mâncăm hrana drăguţă cu mulţi dinţi şi nu plecăm până nu se termină toată.

— Atunci va fi prea târziu. Trebuie să plecăm acum când pleacă umblătorii.

Protestele noi fură urmate de şi mai multe plesnituri peste pulpele goale.

— Am mai văzut noi până acum umblătorul-păşitorul să ne ia cu el când începe să umble-păşească? Unde au fost ei atunci de nu i-am văzut niciodată? Teribilule om păstor şi

doamna sandviş, voi oamenii fără coadă aţi găsit nevoia să mergeţi cu ei. Noi n-am găsit nevoia. Nu ne-a trecut prin minte să vedem vreodată umblător-păşitor umblând-păşind.

Gren nu se mărginise, prea multă vreme, la argumente verbale; când apelă la un băţ oamenii-burtică fură repede convinşi să accepte adevărul raţionamentelor sale şi să se comporte în consecinţă. Sforăind şi bolborosind fuseseră conduşi spre un grup de şase flori de umblător al căror pistil abia se deschisese. Creşteau împreună la marginea promontoriului ce domina marea.

Sub îndrumarea morelei, Gren şi Yattmur mai petrecuseră o vreme adunând mâncare; o înveliseră în frunze şi o legaseră cu rugi de păstăile umblătoare. Totul era pregătit pentru călătorie.

Cei patru oameni-burtică fuseseră forţaţi să se caţere pe patru păstăi şi îndemnaţi să se ţină bine. Gren trecuse pe la fiecare în parte şi presase cu mâna în centrul fiecărei flori. Una după alta, păstăile ţâşniră zgomotos în sus, însoţite de câte un pasager agăţat cu disperare de ele.

Numai cu a patra păstaie totul se întâmplase pe dos. Această a patra floare era îndreptată spre marginea promontoriului. Când se destinsese arcul vegetal, datorită greutăţii suplimentare, o propulsase mai degrabă lateral decât în sus. Păstaia se curbase peste mare iar omul-burtică începu să ţipe şi să se bălăbănească în aer.

— O mumi, o tumi, ajutaţi-vă fiul vostru drăgălaş şi durduliu, striga el, dar niciun ajutor nu venea. Nu se mai putea ţine. Trăgând după el câteva pachete cu provizii, căzuse în mare încă protestând umil. Curentul îl purtase rapid departe şi îi mai văzuseră doar capul cum dispare în apele repezi.

Eliberată de povară, păstaia umblătoare se redresă, se izbi de celelalte trei deja ridicate şi se uni cu ele într-un tot solid.

— Rândul nostru! spuse Gren întorcându-se spre Yattmur.

Yattmur încă mai privea marea. El o prinse de braţ şi o împinse spre cele două flori neîmproşcate. Fără să se arate ofensată se eliberă din strânsoare.

— Trebuie să te bat ca pe oamenii-burtică? întrebă el vesel.

Ea nu zâmbi. El avea băţul în mână.

Văzând-o că nu-i arde de glumă, strânse şi mai tare ciomagul. Supusă, urcă în vârful uriaşei păstăi verde a umblătorului.

Se agăţaseră de mugurii florii şi se ţineau cu mâna de pistil. În clipa următoare amândoi spiralau în aer. Frumuseţea se rotea deasupra lor şi îi solicita să nu-şi neglijeze drepturile legale. Yattmur era groaznic de speriată. Căzuse cu faţa printre staminele cu polen şi, deşi aproape că nu mai putea respira din cauza parfumului plantei, era incapabilă să se mişte. O cuprinse ameţeala.

O mână timidă îi atinse umărul.

— Dacă ai o foame de frică nu mânca din nesuferita floare de umblător, ci gustă peşte bun fără picioare mergătoare pe care noi, băieţi isteţi, l-am prins în bazin!

Îşi ridică privirea spre omul-burtică; gura i se mişca nervos. Avea ochi mari şi blânzi iar praful de polen îi colorase părul într-un blond caraghios. Era complet lipsit de bun simţ. Cu o mână se scărpina în fund iar cu cealaltă îi oferea peştele.

Yattmur izbucni în lacrimi.

Descurajat, omul-burtică se apleacă şi aşeză o mână păroasă peste umerii ei.

— Nu face prea multe lacrimi de apă pentru peşte că peştele nu-ţi face niciun rău, spuse el.

— Nu de asta, îngăimă ea suspinând. Doar că v-am adus atâtea necazuri, sărmanii de voi...

— O, noi sărmanii oamenii-burtică toţi pierduţi, începu el şi tovarăşii lui i se alăturară într-un cor de regrete. Aşa e, ne-aţi adus multe necazuri crunte.

Gren era atent la felul în care cele şase păstăi se uneau într-o singură carcasă. Apoi privi neliniştit în jos să vadă primele semne când umblătorul avea să-şi detaşeze

picioarele din sistemul de rădăcini. Corul lamentaţiilor îi distrăgea însă atenţia.

Ciomagul său se abătu greu peste umerii durdulii. Omul-burtică care o consolase pe Yattmur se îndreptă de spate ţipând. Tovarăşii săi se retraseră şi ei.

— Lăsaţi-o în pace! strigă el sălbatic ridicându-se într-un genunchi. Tu, omul-burtică cu părul murdar, dacă o mai atingi o dată, te arunc jos pe stânci.

Yattmur îl privi furioasă, dar nu spuse nimic.

Nimeni nu mai vorbi până când, în fine, umblătorul începu să freamăte.

Gren simţi amestecul de excitare şi triumf al morelei, la primul pas al creaturii. Unul câte unul, îşi detaşă cele şase picioare. Se opri să-şi câştige echilibrul. Se mişcă din nou. Se opri. Apoi se mişcă din nou, de data aceasta mai sigură pe ea. Încet, încet, se îndepărtă de povârniş, peste insulă, în jos, spre ţărmul ce cobora în pantă domoală, pe acolo pe unde plecaseră şi celelalte umblătoare, pe acolo pe unde curentul oceanului nu era atât de puternic. Frumuseţea îi urmărea zburând pe deasupra lor.

Fără să ezite, intră în mare. Curând picioarele se scufundară aproape în întregime şi marea îi înconjură din toate părţile.

— Minunat! exclamă Gren. În sfârşit liberi de această insulă nesuferită.

— Nu ne-a făcut niciun rău. N-aveam duşmani acolo, replică Yattmur. Spuneai că vrei să rămâi acolo.

— Nu puteam rămâne acolo pentru totdeauna. Arogant, îi expuse aceleaşi argumente folosite şi în cazul oamenilor-burtică.

— Ciuperca ta magică e prea de tot. Se gândeşte numai şi numai cum să se folosească de noi – de oamenii-burtică, de tine, de mine, de umblători. Dar umblătorii nu cresc pentru ea. Nu sunt pe insulă pentru ea. Ei au fost pe insulă înainte de a veni noi. Ei cresc pentru ei, Gren. Acum nu se duc pe ţărm pentru noi, ci pentru ei. Noi am încălecat pe unul şi ne credem isteţi. Cât de isteţi suntem? Aceşti

sărmani pescari-burtică îşi zic singuri isteţi, dar noi vedem cât de proşti sunt. Dar dacă şi noi suntem la fel de proşti?

N-o mai auzise vorbind astfel. O privea neştiind cum să-i răspundă până când iritarea îi veni în ajutor.

— Mă urăşti Yattmur, altfel n-ai vorbi aşa. Ţi-am făcut vreun rău? Nu te-am protejat şi nu te-am iubit? Noi ştim că oamenii burtică sunt proşti şi că noi suntem diferiţi de ei, aşa că nu putem fi proşti. Ai spus lucrurile astea ca să mă necăjeşti.

Yattmur nu-i luă în seamă explicaţiile fără noimă şi, ca şi cum n-ar fi auzit nimic, spuse sumbru:

— Călărim pe acest umblător, dar nu ştim unde se duce; încurcăm dorinţele lui cu ale noastre.

— Se duce pe continent, izbucni Gren nervos.

— Oare? De ce nu te uiţi în jurul tău?

Ea îi arătă cu braţul şi el privi.

Continentul era vizibil. Umblătorul pornise spre el, intrase într-un curent de apă şi acum se deplasa odată cu el, paralel cu ţărmul. Pentru o vreme Gren privi supărat până nu mai avu niciun dubiu de ce se întâmplase.

— Eşti mulţumită! şuieră el.

Yattmur nu-i răspunse. Se aplecă doar şi îşi vârî mâna în apă. Şi-o retrase imediat. Un curent cald îi dusese pe insulă. Acesta în care intrase umblătorul acum era unul rece şi se îndrepta spre sursă. Ceva din acea răceală îşi făcu loc până în inima ei.

PARTEA A TREIA

Capitolul douăzeci

Pe apa rece pluteau gheţari. Umblătorul îşi menţinea hotărât cursul. O dată se scufundă parţial şi cei cinci pasageri fură înmuiaţi zdravăn, dar chiar şi atunci nu-şi slăbi ritmul.

Nu mai erau singuri. Alţi umblători i se alăturaseră de pe celelalte insuliţe presărate de-a lungul coastei, toţi îndreptându-se în aceeaşi direcţie. Era vremea migrării lor şi căutau locuri de însămânţare. Unii erau izbiţi şi distruşi de gheţari, dar ceilalţi continuau drumul.

Din timp în timp oamenii erau vizitaţi, în locul pe care şi-l amenajaseră, de labe-târâtoare asemănătoare celor întâlnite pe insulă. Învineţite de frig mâinile butucănoase se ridicau singure din apă, bâjbâind după un loc mai cald, zbughind-o pe ascuns dintr-un ungher în altul. Una urcase pe umărul lui Gren, dar el o aruncă dezgustat departe în mare.

Oamenii-burtică se plângeau mai puţin de aceşti vizitatori ce urcau pe ei. Gren le raţionalizase hrana imediat ce îşi dăduse seama că nu vor ajunge la ţărm atât de repede pe cât se aşteptase, iar ei deveniseră apatici. Nici de frig nu le mai păsa. Soarele părea că intrase în mare şi un vânt îngheţat sufla aproape continuu. O dată se abătuse din cerul negru un potop de grindină care era cât pe aci să-i scufunde.

Pentru cei mai puţin imaginativi dintre ei, se părea că porniseră într-o călătorie în nicăieri. Vălătucii de ceaţă ce se revărsau frecvent peste ei le întăreau această impresie. Când ceaţa se ridica, vedeau în faţa lor, la orizont, o dâră de întuneric ameninţătoare, ce nu dispărea niciodată. Veni însă şi vremea când umblătorul se abătu de la cursul său.

Ghemuiţi împreună în mijlocul păstăii, Gren şi Yattmur fură treziţi din somn de sporovăiala celor trei oameni-burtică.

— Umezeala de apă a lumii de apă ne părăseşte pe noi oamenii-burtică îngheţaţi şi se retrage de pe picioarele

lungi! Noi cântăm mari strigăte de bucurie pentru că nu vom muri şi vom fi uscaţi. Nimic nu e atât de grozav ca un flăcău-burtică încălzit şi lumea caldă şi uscată vine spre noi.

Iritat, Gren deschise ochii să vadă care era motivul agitaţiei.

Într-adevăr, picioarele umblătorului erau din nou vizibile. Se abătuse de la curentul rece şi se îndrepta spre ţărm, fără să-şi încetinească ritmul. Ţărmul, acoperit cu o pădure deasă, era acum în apropiere.

— Yattmur! Suntem salvaţi! În sfârşit ne îndreptăm spre ţărm! Era prima oară când îi vorbea, după o lungă perioadă de timp.

Se ridică şi ea împreună cu oamenii-burtică. Toţi cinci, pentru prima oară de acord, se îmbrăţişau uşuraţi. Frumuseţea zbura pe deasupra strigând: „Amintiţi-vă ce s-a întâmplat cu liga Rezistenţei în ‘45! Cereţi-vă drepturile. Nu ascultaţi ce spun ceilalţi, totul e minciună şi propagandă. Nu vă lăsaţi prinşi între birocraţia din Delhi şi intrigile comuniste. Interziceţi Partidul Maimuţelor cât mai e vreme!”

— Curând vom fi nişte flăcăi grozavi şi uscaţi, strigau oamenii-burtică.

— O să facem un foc mare când vom ajunge acolo, spuse Gren.

Yattmur se bucura să-l vadă mai vesel, dar un val brusc de neîncredere o îndemnă să-l întrebe:

— Cum o să coborâm de aici?

Furia îi izbucni în ochi în timp ce o privea cu asprime pentru că-i întrerupsese bucuria. Nu-i răspunse imediat, probabil se consulta cu morela asupra răspunsului.

— Umblătorul caută un loc unde să se însămânţeze, spuse el. Când va găsi acest loc se va lăsa la pământ. Atunci vom putea să-l părăsim. Nu trebuie să-ţi faci griji. Eu sunt cel care conduce.

Nu-i putea înţelege duritatea tonului.

— Dar nu *tu* conduci, Gren. Această fiinţă merge unde vrea şi noi nu putem face nimic. Din cauza asta sunt neliniştită.

— Eşti neliniştită pentru că eşti proastă, ripostă el.

Deşi se simţea jignită, se hotărî să nu dea amploare lucrurilor.

— Poate că o să fim mai puţin îngrijoraţi, când vom ajunge la ţărm şi atunci poate că vei fi mai puţin rău cu mine.

Ţărmul însă nu le oferea o invitaţie prea îmbietoare. În timp ce priveau spre el plini de speranţe, o pereche de păsări mari şi negre se ridicară din pădure. Întinzându-şi aripile, se înălţară planând, apoi se îndreptară în picaj spre umblător.

— Culcaţi-vă, strigă Gren scoţându-şi cuţitul.

„Boicotaţi produsele cimpanzeilor!” striga Frumuseţea. „Nu acceptaţi muncitori maimuţe în fabricile dumneavoastră. Sprijiniţi schema Anti-Tripartită a lui Imbroglio!”

Umblătorul mărşăluia acum prin ape mai puţin adânci. Aripile negre ale păsărilor băteau foarte jos şi aduceau o adiere pătrunzătoare de hoit deasupra umblătorului. În clipa următoare Frumuseţea era smulsă din rotirea ei liniştită şi cărată spre ţărm de gheare puternice. În timp ce era purtată, strigătele ei deveneau mai patetice. „Luptaţi astăzi pentru a salva mâinele. Apăraţi democraţia în lume.” Apoi păsările coborâră printre ramuri şi nu se mai auzi nimic.

Cu apa şiroindu-i de jur împrejur, umblătorul păşea acum pe ţărm. Patru sau cinci alţi umblători făceau sau se pregăteau să facă acelaşi lucru. Mişcarea lor, aparent omenească, contrasta puternic cu dezolarea împrejurimilor. Imaginea unei vieţi colcăitoare, ce impregna lumea pe care Gren şi Yattmur o cunoscuseră înainte, lipsea cu desăvârşire în aceste regiuni. Din acea lume de seră nu mai rămăsese decât o umbră. Cu soarele agăţat de linia orizontului ca un ochi înroşit şi strivit de o lespede de piatră, amurgul domnea pretutindeni. Pe cer se aduna întunericul.

Viaţa din mare dispăruse. Nicio algă marină nu mai tivea ţărmurile, niciun peşte nu mai sălta în bazinele formate de

stânci. Această atmosferă dezolantă era întărită de înfiorătorul calm al mării, pentru că umblătorii, ghidaţi de instinct, aleseseră ca perioadă a migraţiei un anotimp fără furtuni.

Aceeaşi linişte deplină domnea şi pe uscat. Creştea şi aici pădurea, dar o pădure buimăcită de umbre şi frig, o pădure pe jumătate vie, cufundată în vineţeala şi cenuşiul înserării perpetue.

În timp ce înaintau printre trunchiurile pipernicite, oamenii priveau în jos la mana care pătase frunzişul. Numai într-un loc o pată galbenă strălucea puternic. O voce se auzi strigând: „Votaţi SRH astăzi, calea democraţiei!” Maşina orator zăcea ca o jucărie stricată, acolo unde o lăsaseră păsările, cu una din aripi vizibil încurcată printre vârfurile copacului; rămase acolo strigând mult după ce se îndepărtară de ea.

— Când o să ne oprim? şopti Yattmur.

Gren nu-i răspunse şi nici ea nu se aştepta s-o facă. Faţa sa era rece şi imobilă; nici măcar nu privea spre ea. Îşi înfipse unghiile în palme să-şi stăpânească furia, ştiind că vina nu era a ei.

Alegându-şi drumul cu grijă, umblătorul se deplasa peste pădure; frunzele arborilor le pieptănau picioarele şi uneori le zgâriau corpurile. Tot timpul umblătorii mărşăluiau cu soarele în spate, ţinându-l aproape ascuns într-o sălbăticie de frunziş vineţiu. Tot timpul mărşăluiau spre întunericul care marca sfârşitul lumii de lumină. O dată, un stol negru de vegetale zburătoare se ridică de pe vârfurile arborilor, huruind spre soare; dar umblătorul nu-şi încetini înaintarea.

În ciuda bucuriei şi înţelegerii sporite, oamenii trebuiră să se resemneze, până la urmă şi să mănânce din raţii. Totodată trebuiră să cedeze şi să doarmă din nou, înghesuindu-se cât mai aproape de centrul culcuşului. Gren continua să tacă.

Dormiră şi când se treziră la realitatea asociată acum cu frigul, peisajul din jurul lor se schimbase, dar nu în bine.

Umblătorul lor traversa o vale puţin adâncă. Întunericul căzuse peste ei, deşi câte o rază de soare mai lumina vreun

corp vegetal pe care se întâmpla să mai cadă. Pădurea încă acoperea solul, o pădure distorsionată care, asemenea unui proaspăt orbit, îşi întinde înainte braţele şi degetele bâjbâinde cu teama cuibărită pretutindeni pe figură. Ici şi colo spânzura câte o frunză, altfel ramurile erau goale, contorsionate în forme groteşti ca şi marele şi singuraticul arbore care, de-a lungul timpului, se transformase într-o întreagă junglă, luptându-se să crească acolo unde nu intenţionase niciodată mai înainte s-o facă.

Cei trei oameni-burtică tremurau alarmaţi. Ei nu priveau în jos, ci înainte.

— O, burticilor şi codiţelor, iată că vine locul înghiţitor al nopţii pentru totdeauna. De ce n-am murit noi fericiţi cu mult, mult în urmă, când eram toţi împreună şi asudam împreună şi era minunat cu mult în urmă.

— Tăceţi burţi nenorocite, strigă Gren şi puse mâna pe ciomag. Distorsionată de vale, vocea lui părea cavernoasă şi confuză.

— O, mare păstor fără coadă, ar fi trebuit să fii bun şi să ne ucizi cu o moarte crudă mult în urmă, când puteam asuda, în vremea când ne creşteau cozi vesele şi lungi. Aici vine sfârşitul negru al lumii să-şi închidă fălcile peste cei fără cozi. Vai de lumina soarelui, o, bieţii de noi!

Nu le putea opri văicărelile. În faţă domnea întunericul ce se ridica precum straturile de ardezie.

Accentuând această întunecime tărcată, le apăruse în faţă un mic deal. Se înălţa hotărât, purtând pe umerii năruiţi greutatea nopţii. În partea superioară, acolo unde îl lumina soarele, avea o tentă aurie; ultima redută de culoare a lumii. Mai jos se întindea întunericul. Deja acum îi urcau primele coline. Umblătorul urca spre lumină, strecurându-se printr-un mic defileu. Alţi cinci umblători puteau fi văzuţi prin apropiere şi alţi patru aproape pierduţi în obscuritate.

Umblătorul lor urca din greu. Deşi ajunsese în zona luminată, continua să urce fără întrerupere.

Şi pădurea străbătuse valea umbrelor. Îşi croise drum prin dezolare, pentru a-şi înfige ultimul val de verdeaţă pe ultima bucăţică de pământ. Aici, pe o colină îndepărtată a

unui etern apus de soare, îşi adunase toate forţele pentru a creşte în exuberanţa de odinioară.

— Poate că umblătorul se va opri aici, spuse Yattmur. Ce crezi Gren?

— Nu ştiu, de ce ar trebui să ştiu?

— *Trebuie* să se oprească aici. Cum ar putea să meargă mai departe?

— Nu ştiu, ţi-am spus. Nu ştiu.

— Dar morela ta?

— Nici ea nu ştie. Lasă-mă în pace. Aşteaptă şi ai să vezi ce s-o întâmpla.

Chiar şi oamenii burtică se liniştiseră şi priveau în jurul lor la peisajul misterios, cu un amestec de teamă şi speranţă.

Fără să lase impresia că ar fi intenţionat să se oprească, umblătorul urca dealul scârţâind. Picioarele lui înalte continuau să găsească calea sigură prin frunziş şi să-i convingă, odată în plus, că dacă avea vreodată intenţia să se oprească, atunci n-avea s-o facă aici pe acest bastion de lumină şi căldură. Se găseau acum pe partea abruptă a dealului şi el încă mărşăluia, o vegetală insensibilă pe care brusc simţiră că o urăsc.

— Eu unul am să sar, strigă Gren, ridicându-se. Yattmur sesiză sălbăticia din ochii lui şi se întrebă dacă el sau morela vorbea. Îşi încolăci braţul pe după pulpele lui şi îi strigă că asta înseamnă moarte sigură. Încremenise cu băţul pe jumătate ridicat s-o lovească, în timp ce umblătorul, fără să se oprească, începu să coboare panta neluminată a dealului.

Pentru o clipă soarele mai străluci o dată peste ei. Li se mai îngăduia, în aerul acela liniştit, o ultimă privire spre o lume aurie, spre o mare de frunziş negru. Un alt umblător apăruse în stânga lor. Apoi umărul dealului rămase în urmă şi ei se cufundară în lumea nopţii. Toţi într-un glas izbucniră într-un ţipăt; un ţipăt care se reverberă prin vastităţile nevăzute din împrejurimi şi muri înghiţit de ele.

Pentru Yattmur era posibilă numai o singură interpretare a evenimentelor. Ieşiseră din lume în moarte.

Fără să rostească un cuvânt îşi îngropă faţa în părul moale al celui mai apropiat om-burtică până ce tresăltările ritmice ale umblătorului o convinseră că nu pierduse complet legătura cu celelalte lucruri şi fiinţe.

— Lumea asta e fixată cu o jumătate îndreptată întotdeauna spre soare... repetă Gren pe nerăsuflate ceea ce-i spunea morela, iar acum ne deplasăm pe partea nopţii, dincolo de terminator... în întunericul perpetuu...

Dinţii îi clănţăneau în gură. Se agăţă de el şi deschise ochii să-i cerceteze figura.

În întunericul în care plutea, părea o figură fantomatică ce nu inspira încredere. Gren îi trecu braţul peste umeri şi se ghemui lângă ea. Obrajii li se atinseră. Poziţia asta îi oferea căldură şi suficient curaj spre a iscodi tremurătoare în jur.

Îşi închipuise, în teroarea ei, un loc cu adevărat gol, imaginându-şi că, probabil, căzuseră într-un fel de scoică a unei mări cosmice care scălda miticele ţărmuri ale cerului. Realitatea se dovedea mult mai impresionantă, dar şi mai dezgustătoare.

Direct deasupra lor, zăbovea memoria luminii soarelui, iluminând valea în care erau târâţi. Lumina era sporită de o umbră care creştea şi se lăţea peste cer şi era proiectată de pe umerii negri de căpcăun peste care trecuseră şi pe care coborau acum.

Coborârea era însoţită de zgomote înăbuşite. Zgâindu-se în jos, Yattmur văzu că traversau o fâşie acoperită cu viermi zvârcolitori. Viermii se agăţaseră de picioroangele umblătorului care acum păşea cu grijă să nu fie dezechilibrat. Strălucind galben în obscuritate, viermii fierbeau, se zvârcoleau şi se avântau furioşi. Unii erau suficient de înalţi să ajungă acolo unde se ghemuiseră oamenii, astfel încât, atunci când licăreau prin faţa ei, Yattmur remarcă faptul că au pe cap nişte receptori sub forma unor cupe. Nu ştia însă dacă aceşti receptori erau guri, ochi sau organe cu care să prindă bruma de căldură din mediul înconjurător. Dar gemetele ei de groază îl treziră pe Gren din transa în care intrase; aproape bucuros că se

apucă să rezolve o teroare pe care o putea înţelege – să zdrobească capetele gelatinoase şi galbene când licăreau din întuneric.

Umblătorul din stânga lor avea probleme. Deşi nu-l puteau vedea decât foarte slab, remarcară totuşi că trecea printr-o zonă în care viermii creşteau mai înalţi. Se profila pe o bandă mai luminoasă de teren de pe coama dealului şi fusese oprit complet de o pădure de degete fără oase care fierbea în jurul său. Se răsturnă şi căzu fără zgomot. Lunga sa călătorie era pecetluită de viermi.

Neafectat de catastrofa celuilalt, umblătorul pe care călătoreau oamenii îşi continuă coborârea.

Trecuse deja de zona cea mai aglomerată. Viermii cădeau şi nu-l mai puteau urmări. Rămâneau în urmă, deveneau mai scurţi, mai împrăştiaţi, apoi doar grămezi separate pe care umblătorul le putea ocoli.

Relaxându-se puţin, Gren găsi prilejul să ia seama mai bine la ceea ce îl înconjura. Yattmur îşi ascunse faţa în umărul său. Greaţa îi răscolea stomacul şi nu mai voia să privească.

Capitolul douăzeci şi unu

Sub paşii umblătorului se întindea un strat gros de roci şi pietriş. Acest detritus fusese acumulat acolo de un vechi râu ce secase de mult, dar acum marca fundul văii pentru că, după ce-l trecură, începură să urce pe un sol lipsit complet de orice vegetaţie.

— Hai să murim! bolborosi unul dintre oamenii-burtică. E prea îngrozitor să fii viu în ţara morţii. Fă asta mare păstor, oferă-ne darul de a ne înjunghia cu drăguţa şi cruda ta sabie ascuţită. Lasă-i pe oamenii-burtică să aibă o scurtă şi repede înjunghiere pentru a părăsi această lungă ţară a morţii! O, o, o, frigul ne arde nesfârşitul frig, frig!

Îşi strigau nenorocirea în cor.

Gren îi lăsă să se văicărească. În cele din urmă, obosit de zgomotul lor, ce se reverbera atât de straniu de-a lungul văii, ridică băţul să-i lovească. Yattmur îl opri.

— N-au oare dreptul să se plângă? întrebă ea. Eu mai degrabă aş plânge alături de ei, pentru că în curând noi vom fi cei ce vor trebui să moară. Am ajuns dincolo de lume, Gren. Numai moartea poate trăi aici.

— Noi s-ar putea să nu fim liberi, dar umblătorii sunt. Iar ei nu merg la moarte. Te-ai transformat într-un om-burtică, femeie.

Pentru o vreme Yattmur rămase tăcută, apoi spuse:

— Am nevoie de înţelegere nu de reproşuri. Boala se ridică, ca moartea, din stomacul meu.

Vorbea fără să ştie că boala din stomacul său nu aducea moartea, ci viaţa.

Gren nu-i răspunse. Pe terenul în pantă umblătorul înainta drept. Legănată de vaietul oamenilor-burtică, Yattmur adormi. Şi din nou o trezi frigul. Vaietul încetase. Adormiseră cu toţii. Când se trezi a doua oară îl auzi pe Gren plângând, dar oboseala fu mai puternică şi cedă din nou viselor obositoare.

Când se ridică din nou era trează de-a binelea încă de la început. Înspăimântătorul amurg fusese spart de o masă

roşie, fără formă, aparent suspendată în aer. Prinsă între teamă şi speranţă îl înghionti pe Gren.

— Priveşte, Gren, şopti ea şi îi arătă ciudăţenia. Ceva arde acolo! O să ne vină şi nouă rândul?

Umblătorul îşi încetinise ritmul ca şi cum şi-ar fi presimţit destinaţia.

În semiîntuneric, priveliştea din faţă se dovedea deconcertantă. Privirăă multă vreme, înainte de a înţelege că în faţa lor se ridica o culme. Pe măsură ce umblătorul se apropia de această culme, vedeau mai bine ceea ce până atunci fusese ascuns. În spatele ei, la o oarecare depărtare, se profila un munte cu trei piscuri şi muntele acela strălucea atât de intens.

Odată ajunşi pe culme, umblătorul se ridică semeţ peste marginea ei şi muntele le apăru în întregime.

Nicio privelişte nu putea fi mai minunată.

Pretutindeni în jur domnea, supremă, noaptea, sau o soră mai deschisă a ei. Nimic nu se mişca; numai briza rece strecurându-se tiptil prin văile nevăzute de jos, ca un străin furişându-se la miezul nopţii într-un oraş ruinat. Dacă nu erau dincolo de lume, aşa cum credea Yattmur, erau oricum dincolo de lumea vegetaţiei. O deşertăciune profundă ascunzând întunericul profund de sub ei şi sporind cea mai uşoară şoaptă într-un ţipăt asurzitor.

Iar din acest pustiu se ridica muntele, înalt şi sublim. Poalele i se pierdeau în întuneric, dar vârfurile se înălţau suficient de sus pentru a curta soarele ce le făcea să fumege într-o căldură roză şi să arunce o reflexie de lumină în vidul şi obscuritatea înconjurătoare.

Gren o prinse pe Yattmur de braţ şi privirăă în tăcere. Ca şi ei, alţi umblători străbătuseră întunericul. Trei puteau fi văzuţi cum urcă din greu pantele din faţă. Chiar şi figurile lor îndepărtate şi lugubre diminuau cumva singurătatea.

Yattmur trezi oamenii-burtică, dornică să-i lase şi pe ei să admire priveliştea. În timp ce priveau, cele trei creaturi durdulii se ţineau de mână.

— O, ce vedere bună are ochii! exclamară ei.

— Foarte bună, întări Yattmur.

— O, foarte bună, doamnă sandviş. Această mare bucată de zi coaptă face ca un deal să crească pentru noi ca un munte în acest loc de noapte şi moarte. E o felie drăgălaşă de soare pentru noi să trăim în ea ca într-un adăpost fericit.

— Poate că aşa e, fu ea de acord; deşi imediat întrezări dificultăţi dincolo de simpla lor înţelegere.

Urcau. Lumina creştea tot mai mult. În cele din urmă ieşiră din umbră. Soarele binecuvântat strălucea din nou peste ei.

Îi sorbiră lumina până la orbire şi văile întunecate de sub ei le dansau prin faţă ca nişte puncte verzi şi portocalii. Turtit la forma unui fruct, îmbujorat din pricina atmosferei, soarele clocotea spre ei de pe buzele zdrenţuite ale lumii, răspândindu-şi razele peste o panoramă de umbre. Fărâmiţat într-o reţea neregulată de reflexii de cele câteva vârfuri ce-şi făceau apariţia din întuneric, straturile inferioare formau o reţea de lumini minunat de privit.

Neimpresionat de această privelişte, umblătorul continua să urce imperturbabil, scârţâind din picioroange la fiecare pas. Pe sub el se strecură o labă-târâtoare, îndreptându-se spre valea întunecată, ignorându-le urcuşul. În fine, umblătorul ajuns într-o poziţie de mijloc, între două dintre cele trei vârfuri, se opri.

— Pe spirite, exclamă Gren. Nu cred c-o să ne ducă mai departe.

Oamenii-burtică izbucniră într-o ţopăială de bucurie, dar Yattmur luă seama în jur nesigură.

— Cum o să coborâm, dacă umblătorul nu se lasă în jos, aşa cum pretinde morela? întrebă ea.

— O să coborâm pe picioroangele ei, răspunse Gren după ce se gândi puţin şi umblătorul nu dădu semne că vrea să pornească din nou.

— Să te vedem mai întâi pe tine cum cobori. Cu frigul şi chirceala asta îndelungată, picioarele mele sunt tari ca nişte lemne.

Privind-o neîncrezător, Gren se ridică să analizeze situaţia. De vreme ce nu aveau frânghie, nu puteau coborî. Pieliţa netedă şi lunecoasă a păstăii făcea imposibilă

coborârea pe picioroangele umblătorului. Gren renunţă la alte planuri şi rămase să privească în întuneric.

— Morela ne sfătuieşte să aşteptăm, spuse el după o vreme. Îi prinse umerii lui Yattmur cu braţul, ruşinat de propria neputinţă.

Aşteptau acolo sus. Acolo mâncară încă o porţie din hrana lor care începuse să încolţească. Acolo se străduiră să adoarmă şi când se treziră nu se schimbase mai nimic, cu excepţia faptului că acum mai mulţi umblători rămăseseră nemişcaţi pe pantă în jos şi că nori negri acoperiseră tot cerul.

Oamenii zăceau acolo neajutoraţi, dar natura continua inflexibilă să lucreze pentru ei; o maşină uriaşă în care şi ei erau una dintre cele mai neînsemnate rotiţe.

Norii apăreau rostogolindu-se din spatele muntelui, mari, negri, ameninţători. Se alungau printre piscuri şi se colorau într-un alb murdar acolo unde soarele îi lumina. În cele din urmă acoperiră soarele. Întregul munte fu înghiţit de întuneric. Începură să cadă fulgi leneşi şi uzi de zăpadă, ca nişte săruturi bolnave.

Cinci oameni se înghesuiră unul într-altul, oferind zloatei spatele. Sub ei, umblătorul începu să tremure.

Curând acest tremurat se transformă într-o adevărată balansare. Picioarele se afundară puţin în solul înmuiat, apoi, în timp ce oamenii erau bine udaţi, începură să se încovoaie. Treptat picioarele umblătorului se curbaseră ca nişte arcuri. În pâcla din jurul muntelui vedeau cum şi alţi umblători, lipsiţi de greutatea suplimentară, îşi curbau picioarele mai încet. Acum picioroangele se curbau din ce în ce mai repede şi corpul cobora cu viteză.

Brusc, uzate de nenumăraţii kilometri ai călătoriei şi subminate de umezeală, îmbinările picioarelor atinseră punctul de cedare şi se rupseră. Picioroangele umblătorului se răsturnară alături, iar corpul îi căzu pe solul clisos. La atingerea solului, cele şase butoiaşe ce alcătuiau păstaia, explodară împrăştiind în jur seminţele lor zimţate.

Ruina aceea îmbibată cu apă în mijlocul ninsorii era în acelaşi timp sfârşitul, dar şi începutul călătoriei plantei

migratoare. Forţată, ca toate plantele, să rezolve problema teribilă a suprapopulării, într-o lume de seră, o făcuse, aventurându-se în acea lume friguroasă, dincolo de zona lemnului, unde jungla nu putea creşte.

Pe această pantă şi pe altele câteva similare din zona amurgului, umblătorii îşi jucau una din scenele nesfârşitului ciclu al vieţii lor. Multe din seminţele împrăştiate acum vor germina aici unde au spaţiu suficient şi puţină căldură şi vor creşte în micuţe şi îndrăzneţe labe-târâtoare, şi multe din aceste labe-târâtoare, triumfând peste mii de obstacole, îşi vor croi drum spre imperiul adevăratei călduri şi lumini. Acolo vor prinde rădăcini şi vor înflori şi vor continua la nesfârşit modul vegetal de a fi.

Când se spărsese păstaia, oamenii fuseseră şi ei aruncaţi în noroi. Se ridicaseră cu greu; membrele le trosneau dureros. Atât de deasă devenise ninsoarea încât abia dacă se mai vedeau; corpurile lor se transformaseră în stâlpi albi, iluzorii.

Yattmur era preocupată să-i adune pe oamenii-burtică înainte de a se pierde. Observă o figură licărind în obscuritate şi alergă să o prindă. O faţă mârâitoare, cu dinţi galbeni şi ochi strălucitori se întoarse spre ea. Yattmur se retrase pregătită de atac, dar creatura dispăruse într-o clipă.

Era prima dovadă că nu erau singuri pe munte.

— Yattmur! o strigă Gren. Oamenii-burtică sunt aici. Tu unde eşti?

Veni alergând spre ei. De spaimă uitase de înţepeneală.

— Mai e cineva pe aici, spuse ea. O creatură albă, sălbatică, cu dinţi şi urechi mari!

Cei trei oameni burtică slobozîră un ţipăt către spiritele morţii şi întunericului, iar Gren şi Yattmur se apucară să cerceteze împrejurimile.

— În încurcătura asta murdară nu se poate vedea nimic, spuse Gren curăţându-şi zăpada de pe faţă.

Stăteau unul lângă altul cu pumnalele pregătite. Ninsoarea încetase brusc şi se transformase într-o ploaie

rece. Printre picături văzură un şir de vreo zece creaturi săltând peste marginea unei prăpăstii, spre partea întunecată a văii. Trăgeau după ei un fel de sanie încărcată cu saci. Dintr-unul din saci ieşea afară coada seminţei unui umblător.

O rază de soare îşi făcu loc printre dealurile triste. Dar aşa cum se temuseră, creaturile albe se grăbiră spre trecătoare şi dispărură rapid din vedere.

Gren şi Yattmur se priviră miraţi.

— Erau oameni? întrebă Gren.

Ea ridică din umeri. Nu ştia. Nu ştia nici ce mai înseamnă om. Oamenii-burtică, de exemplu, care zăceau în mocirlă şi grohăiau, erau oameni? Şi Gren, atât de neînţeles acum încât se părea că morela pusese stăpânire complet pe el, se putea spune că mai era om?

Atât de multe enigme, unele pe care nici măcar nu putea să le alcătuiască din cuvinte, dar să se mai gândească la un răspuns... Încă o dată soarele îi lumină cald pe mâini şi picioare. Cerul era brăzdat de nori plumburii şi aurii. Deasupra, pe munte, se vedeau peşteri. Puteau merge acolo şi face focul. Puteau trăi şi dormi în căldură din nou...

Îşi dădu la o parte părul ud de pe faţă şi începu să urce încet panta. Se simţea obosită şi neliniştită, dar îşi dădea seama că ceilalţi aveau s-o urmeze.

Capitolul douăzeci şi doi

Viaţa pe marele versant era suportabilă şi uneori chiar mai mult decât atât, pentru că spiritul uman are o înclinare naturală de a transforma munţii în muşuroaie de fericire.

În măreţul şi înfricoşătorul peisaj în care se găseau, oamenii erau reduşi aproape la ceva insignifiant.

Pastorala Pământului şi drama climei lui curgeau fără să ţină seama de ei. Printre bălţi şi ploi, noroaie şi zăpadă, îşi trăiau viaţa lor umilă.

Deşi noaptea şi ziua de mult nu mai marcau trecerea timpului, existau alte întâmplări care să vorbească despre trecerea lui. Furtuna se înteţea în timp ce temperatura scădea; uneori ploaia era ca de gheaţă, alteori opăritoare şi ei trebuiau să fugă, ţipând, în adăpostul peşterilor.

Gren devenise mult mai ursuz pe măsură ce morela îi stăpânea mai ferm voinţa. Conştientă de felul cum propria sa „isteţime” îi adusese pe toţi în această înfundătură, medita tot mai mult; copleşită de nevoia procreării îi tăiase lui Gren comunicarea cu ceilalţi.

Un al treilea eveniment veni să marcheze scurgerea neîncetată a timpului. Pe o furtună, Yattmur dăduse naştere unui băiat.

El deveni curând raţiunea existenţei sale. Îl numise Laren şi acum era fericită.

Pe coama unui munte îndepărtat, Yattmur îşi legăna copilul în braţe şi-i cânta, deşi adormise de mult.

Culmile superioare ale muntelui erau îmbăiate de razele soarelui fixat la apus; restul se pierdea în noapte. Acest adevărat talmeş-balmeş era domeniul întunericului, când şi când zdrenţuit de făclii rudimentare, acolo unde munţii se înălţaseră ca într-o imitaţie de piatră a dorinţei fiinţelor vii de a ajunge la lumină.

Chiar şi întunericul cel mai des nu era absolut. Aşa cum nici moartea nu este absolută – elementele chimice ale vieţii se recombină mai târziu spre a crea altă viaţă –, tot

astfel întunericul era adesea socotit ca un grad mai mic de lumină, un imperiu unde pândesc creaturi izgonite din regiunile mai populate şi mai luminoase.

Printre aceşti exilaţi se numărau şi penele-de-piele. O pereche tocmai zbura razant peste capul mamei. Fericiţi acrobaţi, se năpusteau în jos cu aripile strânse sau le întindeau spre a pluti în sus pe un curent de aer mai cald. Copilul se trezi şi mama îi arătă creaturile zburătoare.

— Uite-le cum se duc, Laren. Uite-le jos în vale şi uite-le acolo! din nou în soare, sus de tot.

Copilul îşi încreţi nasul, răsfăţându-se. Zburătorii cu aripi de piele plonjau şi reveneau, licărind în lumină, cufundându-se într-o reţea de umbre pentru a se ridica din nou, ca dintr-o mare, până aproape de pânza norilor. Norii purtau o aură de bronz, şi ca şi munţii, făceau parte din peisaj, reflectând lumina peste obscura lume de jos, cernând-o ca pe o aversă până ce dezolantele împrejurimi erau drapate nestatornic cu galben şi auriu.

Prin acest amestec de strălucire şi crepuscul zburau penele piele, hrănindu-se cu sporii care pluteau numeroşi chiar şi aici, trimişi de gigantica maşină de propagare ce acoperea suprafaţa însorită a planetei. Pruncul Laren gânguri încântat şi îşi întinse mâinile. Yattmur, mama, gângurea şi ea fericită de fiecare gest al copilului său.

Una din zburătoare urcase foarte sus. Yattmur o privea cu interes sporit. Pana-de-piele se înclină şi o porni în picaj. Perechea ei se avântă imediat după ea. Pentru o clipă crezu că are să se redreseze, dar chiar atunci se izbi de munte cu un zgomot puternic.

Yattmur se ridică în picioare. O vedea bine: o grămăjoară imobilă deasupra căreia flutura perechea îndurerată.

Nu era singura care observase zborul fatal. Departe, pe Marele Versant, cobora în fugă spre pasărea căzută, şi îşi chema totodată tovarăşii, unul dintre oamenii-burtică. Îi auzea chiar şi cuvintele: „Veniţi să vedeţi cu ochii pasărea cu aripi, căzută!” Auzea foarte clar în aerul curat lipăitul picioarelor, în coborârea lui precipitată. Rămase să

privească şi, ca mamă grijulie, îl strânse în braţe pe Laren, supărată că incidentul s-ar fi putut să-i fi tulburat liniştea.

Mai cobora cineva după pasărea căzută. Yattmur zări un grup de figuri în depărtare, jos pe deal, urcând rapid din spatele unui pinten de stâncă. Numără opt figuri albe, mătăhăloase, cu nasuri ascuţite şi urechi mari, profilate distinct pe obscuritatea vineţie a văii. Trăgeau după ei o sanie.

Împreună cu Gren, numiseră aceste fiinţe Munteni şi îi supravegheau îndeaproape pentru că ele se dovediseră iuţi şi bine înarmate, deşi până atunci nu le făcuseră niciun rău.

Pentru o clipă tabloul conţinea trei oameni-burtică alergând la vale, opt Munteni urcând şi o pasăre supravieţuitoare dând roată pe deasupra, nesigură dacă să rămână să jelească sau să fugă şi să scape. Muntenii erau înarmaţi cu arcuri şi săgeţi şi, deşi erau departe, se vedea clar cum îşi potrivesc armele. Yattmur deveni brusc neliniştită în privinţa celor trei prostuţi durdulii cu care se obişnuise atât de mult. Strângându-l pe Laren la piept, se ridică şi-i strigă.

— Hei, burticilor! Veniţi înapoi!

În aceeaşi clipă, primul Muntean fioros îşi desprinse arcul şi trase. Lovită, pana-de-piele spirală în jos. Oamenii-burtică gesticulau şi ţipau. În cădere, bătând încă uşor din aripi, pasărea lovi unul peste umăr. Bălăbănindu-se, căzu alături, iar pasărea rămase zbătându-se ameţită deasupra lui.

Grupul oamenilor-burtică şi al Muntenilor se întâlni.

Yattmur se întoarse pe călcâie şi o rupse la fugă. Dădu buzna în peştera afumată unde trăia împreună cu Gren şi copilul.

— Gren! Te rog vino! Oamenii-burtică vor fi ucişi. Sunt acolo afară, şi teribilii aceia albi cu urechi mari îi atacă. Ce ne facem?

Gren zăcea rezemat de o coloană de piatră şi ţinea mâinile împreunate pe stomac. Când intrase Yattmur, o fixase cu o privire absentă, apoi îşi coborâse din nou privirea. Trăsăturile îi erau marcate de o paloare ce

contrasta cu podoaba maronie ce scânteia în jurul cefei şi gâtului, încadrându-i faţa cu faldurile ei groase.

— Nu vrei să faci nimic? întrebă ea. Ce se-ntâmplă cu tine de câteva zile?

— Oamenii-burtică nu ne sunt de folos, spuse Gren, dar se ridică în picioare.

Ea îi întinse mâna, pe care el o apucă apatic, şi îl trase până la gura peşterii.

— M-am ataşat de bietele creaturi, spuse ea aproape pentru sine.

Priviră spre panta abruptă unde se mişcau figuri profilate pe fondul de umbre ceţoase.

Cei trei oameni-burtică se întorceau la deal cărând cu ei una dintre păsările pană-de-piele. Alături de ei păşeau Muntenii trăgând sania pe care zăcea cealaltă pasăre. Cele două grupuri urcau prieteneşte sporovăind prin o mulţime de gesturi.

— Ei, ce zici de asta? exclamă Yattmur.

Era o procesiune ciudată. Din profil Muntenii aveau nasul foarte turtit şi se mişcau de o manieră foarte neregulată; când şi când se lăsau în faţă să păşească puţin înclinat pe patru labe. Vorbele lor ajungeau la Yattmur în scurte grupuri de sunete răstite, dar se găseau mult prea departe pentru a putea distinge ce se spunea, dacă ceea ce spuneau era de înţeles.

— Ce părere ai, Gren? întrebă ea.

El nu spuse nimic, ci doar se mulţumi să privească mica adunătură care, acum devenise clar, se îndrepta spre peştera atribuită oamenilor-burtică. Când trecură dincolo de tufişurile de umblători, îi văzu că arată în direcţia sa şi râd. Dar el nu le făcu niciun semn.

Yattmur îl privea, cuprinsă subit de milă pentru schimbarea survenită în ultima vreme.

— Vorbeşti atât de puţin şi arăţi atât de bolnav, dragul meu. Am ajuns împreună atât de departe, uniţi numai de dragostea noastră, dar acum simt ca şi cum ai fi plecat de la mine. Din inima mea curge numai dragoste pentru tine, de pe buzele mele numai înţelegere. Dar dragostea şi

înţelegerea sunt lucruri pierdute pentru tine acum, o Gren, Gren al meu!

Încearcă să-i prindă talia cu mâna liberă, dar îl simţi că se fereşte. Apoi vorbi, iar vorbele parcă ar fi fost învelite în gheaţă una câte una.

— Ajută-mă, Yattmur. Fii răbdătoare, sunt bolnav.

— O să te faci bine, Gren. Dar ce ne facem cu aceşti munteni sălbatici? Pot fi ei prietenoşi?

— Te duci să vezi? spuse el cu aceeaşi voce tristă. Se desprinse de braţul ei, intră în peşteră şi se întinse pe jos, reluându-şi vechea poziţie cu mâinile strânse peste stomac. Yattmur rămăsese la gura peşterii, nehotărâtă. Oamenii-burtică şi muntenii dispăruseră în cealaltă peşteră. Rămăsese neajutorată acolo în timp ce norii se adunau deasupra. În cele din urmă începu să plouă şi ploaia se transformă în ninsoare. Laren începu să plângă şi îi dădu să sugă.

Încet, încet, eclipsând ploaia, gândurile o năpădiră. Vagi imagini atârnau în aer în jurul ei. În ciuda lipsei lor de logică, constituiau felul ei de a gândi. Zilele fără griji, petrecute în mijlocul păstorilor, semănau cu o floare roşie, mititică, dar care, în acelaşi timp, printr-o uşoară schimbare a conturului, putea fi chiar ea, pentru că zilele fără griji fuseseră ale ei; nu se vedea ca pe ceva aparte, iar când încercă să facă acest lucru, se văzu în depărtare, într-o mulţime de trupuri sau ca parte a unui dans sau ca o fată căreia îi venise rândul să aducă apă de la Apa Lungă.

Acum zilele florii roşii erau pe sfârşite, dar un mugur îşi deschisese petalele la pieptul său. Mulţimea trupurilor dispăruse şi odată cu ele pierise şi simbolul galben al şalului. Minunatul şal! Soarele perpetuu deasupra ca o baie fierbinte, membrele neprihănite, o fericire pe care n-o cunoscuse – toate formau straturile de şaluri galbene pe care şi le imaginase. Distinct, se văzu trecând prin ele spre a urma hoinarul al cărui singur merit era acela de a fi necunoscut.

Necunoscutul era o frunză mare, veştedă, în care ceva stătea la pândă. Ea urmase frunza, figura sa delicată

devenise cumva mai ţepoasă, în timp ce şalul şi petalele roşii zburau vesele duse de vântul timpului. Apoi frunza se transformă în carne şi se amestecă cu ea, iar ea deveni o figură mare forfotind aglomerată, un ţinut al fericirii tuturor. În floarea roşie nu mai exista muzica frunzei cărnoase.

Totul se stingea. Muntele apăru mărşăluind. Muntele se opunea florii. Muntele se rostogolea fără-ncetare într-o prăpastie fără fund, pentru că baza rămăsese în ceţurile negre, iar vârful în norul negru. Ceaţa neagră şi norul negru se răspândiseră pretutindeni în reveria sa, mâini lungi şi scurte ale răului; printr-o altă schimbare uşoară de decor, prăpastia devenise nu doar viaţa ei de acum, ci întreaga sa viaţă. În minte nu există paradoxuri, numai momente; în momentul prăpastiei, florile strălucitoare şi şalul şi carnea parcă nici nu existaseră.

Tunetul răsună peste muntele adevărat, trezind-o pe Yattmur din reverie, spărgându-i imaginile.

Se uită în spate, în peşteră, la Gren. Stătea nemişcat. Nu se uita la ea. Reveria îi adusese înţelegerea de care avea nevoie şi îşi spuse în gând: „Ciuperca magică ne-a adus această nenorocire. Laren şi cu mine suntem victimele ei la fel de mult ca şi bietul Gren. Din cauză că e prada ei, este bolnav. Este pe capul său şi în capul lui. Trebuie să găsesc o cale să lupt cu ea”.

Dar înţelegerea nu era totuna cu consolarea. Luă copilul de la sân şi se ridică.

— Mă duc până la peştera oamenilor-burtică, spuse ea fără să se aştepte să primească vreun răspuns.

Dar Gren îi răspunse.

— Nu poţi să-l iei pe Laren prin ploaia asta torenţială. Lasă-mi-l mie, iar eu am să am grijă de el.

Se îndreptă spre el. Deşi lumina era slabă, observă ciuperca din jurul gâtului şi din părul său; arăta mai închisă la culoare ca de obicei. Cu siguranţă se umflase şi acoperea acum fruntea într-un fel pe care nu-l mai văzuse. O repulsie bruscă îi îngheţă mişcarea de a-i da copilul.

Gren o privi pe sub corpul morelei cu o căutătură străină, amestecul acela fatal de stupiditate şi viclenie ce te ademeneşte la marginea răului. Instinctiv îşi retrase copilul.

— Dă-mi-l. N-o să i se întâmple nimic, spuse Gren. Un tânăr are multe de învăţat.

Deşi, în general, mişcările sale deveniseră foarte încete, sări în picioare foarte sprinten. Ea se retrase furioasă, mârâi şi îşi scoase cuţitul, speriată până în măduva oaselor. Îşi arătă dinţii ca un animal.

— Stai la o parte.

Laren slobozi un ţipăt de iritare.

— Dă-mi copilul, spuse Gren din nou.

— Nu eşti tu. Mi-e frică de tine, Gren. Aşază-te la loc. Stai la o parte! Stai la o parte!

El însă înainta într-un fel curios, sacadat, ca şi cum sistemul său nervos ar fi răspuns la doi centri de control rivali. Ea îşi ridică cuţitul, dar el nu dădu nici cea mai mică atenţie gestului. Privirea sa era oarbă, ca acoperită de o pâclă.

În ultima clipă Yattmur cedă. Îşi aruncă cuţitul, se întoarse, şi o rupse la fugă ţinându-şi copilul strâns în braţe.

Tunetul căzu rostogolindu-se pe un deal în spatele ei. Fulgerul lumină o porţiune dintr-o uriaşă reţea de traversatoare ce se întindea din împrejurimi până în nori. Yattmur alerga spre peştera oamenilor-burtică şi nu îndrăznea să privească înapoi.

Numai când ajunse acolo îşi dădu seama cât de nesigură era de felul în care aveau s-o primească. Dar acum era prea târziu să mai ezite. În timp ce ea apărea din ploaie în gura peşterii, oamenii-burtică şi muntenii săriră s-o întâmpine.

Capitolul douăzeci şi trei

Gren căzu în patru labe printre pietrele de la gura peşterii. Impresiile pe care le avea asupra lumii de afară fuseseră înlocuite de un haos total. Imaginile se ridicau ca un fum, răsucindu-se în mintea sa interioară. Vedea cum creşte în jurul lui un perete de celule mititele, lipicioase ca un fagure. Deşi avea o mie de mâini ele nu dădeau jos zidul; stăteau deoparte îmbibate de un sirop care-i încleia mişcările. Acum zidul celulelor se profila peste capul său, închizându-l. Rămăsese numai o mică deschizătură. Privind prin ea vedea figurine subţiri la kilometri distanţă. Una era Yattmur, căzută în genunchi, gesticulând şi plângând pentru că el nu se putea duce la ea. Alte figuri, îşi dădu seama, oamenii-burtică. În alta o recunoscu pe Lily-yo, conducătoarea vechiului grup. Iar în alta – creatura aceea încovoiată – se recunoscu ca fiind el însuşi, aruncat afară din propria citadelă.

Mirajul se înceţoşă şi dispăru.

Nefericit, căzu pe spate, pe zid, iar celulele zidului începură să se deschidă ca nişte pântece din care se scurgeau lucruri otrăvitoare.

Lucrurile otrăvitoare deveniră guri, guri maronii lucioase ce secretau silabe. Ele se loveau de el cu vocea morelei. Deveniseră atât de groase, şi îl înconjurau din toate părţile, încât, pentru o vreme, percepu numai şocul lor, nu înţelesul. Gemu şi tremură o vreme până înţelese că morela vorbea nu cu răutate, ci cu regret; atunci încercă să-şi controleze tremuratul şi să asculte la ce i se spunea.

— „Nu existau creaturi ca tine în tufişurile din Nomansland unde trăiesc ai mei”, pronunţă morela. „Soarta noastră era să trăim pe vegetalele simple de acolo. Ele nu aveau creier, noi eram creierele lor. Cu tine a fost altceva. În extraordinarul compost ancestral acumulat în mintea ta am răscolit prea mult. Am văzut atâtea lucruri uimitoare în tine încât am uitat ce trebuia să fac. M-ai capturat, Gren, la fel de sigur cum te-am capturat eu. Dar a venit vremea

când trebuie să-mi amintesc de propria-mi natură. M-am ataşat de viaţa ta pentru a o hrăni pe a mea; asta e funcţia mea, singura mea cale. Acum am atins un punct de criză pentru că sunt *coaptă*”.

— Nu te-nţeleg, spuse Gren trist.

— „Mă găsesc în faţa unei dileme. În curând trebuie să mă divid şi să formez spori; acesta este sistemul prin care mă reproduc şi n-am niciun control asupra lui. Aş putea-o face aici, sperând că progeniturile mele vor supravieţui cumva pe acest munte negru, prin ploaie şi gheaţă şi zăpadă. Sau... Aş putea să mă transfer pe o gazdă proaspătă”.

— Nu pe copilul meu.

— „De ce nu pe copilul tău? Laren este singura mea şansă. Este tânăr şi proaspăt; îmi va fi mult mai uşor să-l controlez decât pe tine. Adevărat, este încă slab, dar tu şi Yattmur o să aveţi grijă de el până când se va face mare”.

— Ba nu, dacă asta ar însemna să am grijă de tine.

Înainte de a termina de vorbit, primi un şoc ce se împrăştie mai întâi în creier, apoi îl răsturnă în dureri peste peretele peşterii.

— „Tu şi Yattmur n-o să vă părăsiţi copilul în nicio împrejurare. Ştii asta şi eu am văzut-o în gândul tău. Ştii, de asemenea, că dacă se iveşte vreun prilej vei părăsi aceste coline mizerabile şi pustii pentru ţinuturile fertile ale luminii. Şi asta se potriveşte cu planul meu. Timpul mă presează, omule. Trebuie să mă mut potrivit nevoilor mele. Cunoscându-ţi fiecare fibră, mi-e milă de durerea ta, dar ea nu înseamnă nimic pentru mine, dacă vine în contradicţie cu propria mea natură. Trebuie să am o gazdă abilă, şi de preferat stupidă, care să mă ducă rapid înapoi în lumea însorită, să pot să mă înmulţesc acolo. De aceea l-am ales pe Laren. Este cea mai bună alegere pentru progenitura mea, nu crezi?”

— Simt că mor, mormăi Gren.

— „Încă nu”, foşni morela.

Yattmur stătea în fundul peşterii oamenilor-burtică, pe jumătate adormită. Aerul fetid al locului, hărmălaia vocilor, răpăitul ploii de afară, îi omorâseră simţurile. Ea dormita, iar Laren dormea de-a binelea pe o grămadă de frunze uscate alături de ea. Mâncaseră cu toţii pană-de-piele fierbinte, pe jumătate friptă, pe jumătate arsă. Chiar şi copilul acceptase câteva fărâmituri.

Când apăruse tulburată la intrarea în peşteră, oamenii-burtică o primiseră cu strigăte de „Vino, drăgălaşă doamnă sandviş din umezeala curgătoare unde cad norii. Vino să te ghemui cu noi şi să te încălzeşti fără apă."

— Cine sunt ceilalţi cu voi? Privea neliniştită la cei opt munteni care rânjeau şi începuseră să ţopăie în sus şi-n jos la vederea ei.

Văzuţi de aproape, erau formidabili: un cap mai mare decât al oamenilor şi umeri laţi acoperiţi cu un păr lung ca o manta. Fuseseră îngrămădiţi în spatele oamenilor-burtică, dar acum o înconjuraseră pe Yattmur, arătându-şi dinţii şi strigându-se între ei într-o ciudată scrânteală a limbii.

— Tu hămăieşti că tu trăieşti aici? Pe Marele Versant cu ham, ham trăieşti? Cu Oamenii-burtică, cu oamenii-burtică trăieşti? Tu şi ei împreună, hei, hei, aproape-dormind; alergând trăind iubind pe Marele Mare Versant?

Unul dintre cei mai robuşti munteni o chestionase pe Yattmur cu această salvă rapidă de întrebări, sărind şi rânjind înaintea sa în timp ce vorbea. Vocea sa era atât de grosolană şi guturală, frazele atât de bolborosite şi răstite încât nu înţelegea mai nimic din ce spunea.

— Ham-ham, da trăieşti pe Marele Versant Negru?

— Da, trăiesc pe acest munte, spuse ea aşezându-se pe jos. Voi unde trăiţi? Ce fel de oameni sunteţi?

Drept răspuns îşi căscă ochii căpreşti la ea până ce o margine roşie cartilaginoasă apăru în jurul lor. Apoi îi închise strâns, îşi deschise fălcile cavernoase şi slobozi un cor de râsete, clar şi ascuţit.

— Aceşti oameni cu blana ţepoasă sunt zei, zei drăgălaşi şi ţepoşi, doamnă sandviş – îi explicară oamenii-burtică, toţi trei odată, îmbrâncindu-se cu înverşunare pentru a fi primul

care-şi descarcă sufletul în faţa ei. Aceşti oameni cu blană ţepoasă sunt numiţi blană-ţepoasă. Ei sunt zeii noştri stăpână, pentru că ei hoinăresc peste Marele Versant pentru a fi zei pentru scumpii oameni-burtică. Ei sunt zei, ei sunt zei mari şi crunţi, doamnă sandviş. Ei au cozi.

Ultima propoziţie fusese rostită într-un strigăt de triumf. Întreaga adunătură începu să dea roată peşterii, ţipând şi chiuind. Într-adevăr, blănile-ţepoase aveau cozi ce le ieşeau din noadă la un unghi neruşinat. Oamenii-burtică încercau să le prindă şi să le sărute. În timp ce Yattmur se dădea înapoi, Laren, care privise, pentru o clipă, această vânzoleală, cu ochi larg deschişi, începu să urle cât îl ţineau puterile. Figurile dansatoare îl imitau, adăugând propriile lor strigăte şi chiote.

— Dansul răului pe Marele Versant, Marele Versant. Colţi, cât mai mulţi colţi, muşcă-sfâşie-mestecă, întuneric sau lumină pe Marele Versant. Mănâncă şi muşcă şi bea când ploaia vine să plouă. Ai, ai, ai, ah...!

Brusc, în timp ce ţopăiau, unul dintre cei mai îndrăzneţi blană-ţepoasă îl smulse pe Laren din braţele lui Yattmur. Ea ţipă, dar copilul dispăru răsucit înspăimântător. Creaturile botoase şi-l aruncau una alteia, mai întâi pe sus, apoi pe jos, aproape târându-l de sol sau lovindu-l de plafon, râzând sacadat de noul lor joc.

Înfuriată, Yattmur se repezi la cel mai apropiat blană-ţepoasă. În timp ce-l trăgea de blana lungă şi albă şi simţea cum i se întăresc muşchii, creatura se întorcea spre ea. O mână cenuşie, fără păr, fulgeră şi două degete se opriră pe nasul său. Împinse. O durere cumplită o izbi între ochi. Se dădu pe spate cu mâinile la ochi, îşi pierdu echilibrul şi se prăbuşi pe pământ. Instantaneu blana-ţepoasă fu deasupra ei. Dar la fel de iute ceilalţi se aruncară pe el.

A fost salvarea ei. Blănile-ţepoase începură să se bată între ei, uitând-o cu desăvârşire. Se târî de sub ei spre Laren care stătea acum pe sol, îngheţat de surpriză şi complet nevătămat. Răsuflând uşurată, îl ridică în braţe. Apoi începu brusc să plângă, iar când se uită îngrozită

împrejur, blănile-ţepoase uitaseră de ea şi de bătaie şi pregăteau să frigă din nou aripa-de-piele.

— Oh, nu purta ploaie udă în ochi, drăguţă stăpână sandviş, spuseră oamenii-burtică adunându-se în jurul ei, mângâind-o cu stângăcie şi încercând să-i aranjeze părul. Era alarmată de această familiaritate faţă de ea, atunci când Gren nu era de faţă, dar spuse pe un ton liniştit.

— Eraţi atât de înspăimântaţi de Gren şi de mine; de ce nu vă temeţi şi de aceste creaturi îngrozitoare? Nu vedeţi cât de periculoşi sunt?

— Nu vezi că aceşti zei cu blană ţepoasă au coadă? Numai cozile care cresc pe oameni fac oamenii cu coadă care sunt buni cu noi, bieţi oameni-burtică.

— Vă vor ucide.

— Ei sunt zeii noştri şi o să fim fericiţi să fim ucişi numai de zei cu coadă. Da, ei au dinţi ascuţiţi şi cozi. Da, şi dinţii şi cozile sunt ascuţite.

— Voi sunteţi ca nişte copii iar ei sunt periculoşi.

— Ai-ee, zeii blană-ţepoasă poartă pericol în gura lor ca dinţi. Dar dinţii nu ne strigă nume grele ca tine şi omul creier Gren. Mai bine să avem o moarte veselă, stăpână!

— Cât timp mai au de gând să stea aici? întrebă ea.

— Ei rămân deseori în peşteră pentru că ne iubesc pe noi în peşteră, spuse unul dintre oamenii-burtică atingându-i umărul cu mâna.

— V-au mai vizitat şi înainte?

— Ei vin să ne vadă şi mai înainte şi din nou, mereu, pentru că ei iubesc drăgălaşii de oameni-burtică. Tu şi omul-vânător Gren nu-i iubiţi pe drăgălaşii oameni-burtică aşa că noi plângem pe Marele Versant, iar blănile-ţepoase ne vor duce în curând să găsim un arbore burtică. Hip, hip, blănile-ţepoase ne vor duce!

— Ne părăsiţi?

— Noi plecăm de la voi şi vă lăsăm pe recele şi nesuferitul Mare Versant întunecat unde este atât întuneric, deoarece zeii-ţepoşi ne duc la micuţul locşor verde cu arbori-burtică călduţi şi unde versanţii nu pot trăi.

De atâta vreme, Gren fusese incapabil să-şi înăbuşe ura pentru aceşti oameni-burtică. Şi iată că această nouă şi periculoasă rasă cu boturi ascuţite se oferise să-i ducă înapoi de pe munte, la unul din acei arbori cărnoşi care sprijineau şi înrobeau oamenii-burtică. Instinctiv, Yattmur îşi dădea seama că nu trebuie să te încrezi în aceşti munteni cu dinţi ascuţiţi, dar îi era imposibil să-i facă pe oamenii-burtică să înţeleagă acest lucru. Îşi dădea seama că în curând ea şi copilul ei vor fi lăsaţi singuri pe munte la discreţia lui Gren.

Copleşită de atât de multe nenorociri, începu să plângă.

Oamenii-burtică se adunară în jurul ei, încercând stângaci să o liniştească. Îi suflau în faţă, îi mângâiau sânii, îi pipăiau corpul, se strâmbau la copil. Ea se simţea mult prea sfârşită pentru a protesta.

— Tu vino cu noi în lumea verde, drăgălaşă stăpână sandviş, ca să fii din nou departe de Marele Versant cu drăguţii de noi, murmurau ei. O să te lăsăm să ai vise drăguţe cu noi.

Încurajaţi de apatia ei, începură să-i exploreze cele mai intime părţi ale corpului. Yattmur nu opuse nicio rezistenţă şi după ce-şi satisfăcură pofta elementară, o lăsară singură în colţul ei. Unul dintre ei se întoarse mai târziu cu o bucată de aripă-de-piele arsă şi ea o mâncă apatic.

În timp ce mesteca, medita. „Gren o să-mi omoare copilul cu ciuperca aia. Aşa că, de dragul lui Laren, va trebui să încerc să plec când pleacă şi oamenii-burtică”. Odată hotărârea luată, se simţi mai fericită şi reuşi să aţipească.

Fu trezită de plânsul lui Laren. În timp ce-l alăpta, aruncă o privire afară. Acelaşi întuneric dintotdeauna. Ploaia se oprise momentan, dar tunetele umpleau văzduhul ca şi cum s-ar fi aruncat de pe pământ să adune norii ce încercau să scape. Oamenii-burtică şi blănile-ţepoase dormeau împreună într-un morman de trupuri ce tresărea ori de câte ori cădea tunetul. Capul îi zvâcnea. Niciodată, gândi, n-am să pot dormi în acest vacarm. O clipă mai târziu, având-l pe Laren culcuşit la piept, ochii i se închiseră din nou.

De data asta fu trezită de blănile-ţepoase. Lătrau foarte agitaţi şi se grăbeau afară din peşteră.

Laren dormea liniştit. Lăsându-şi copilul pe o grămadă de frunze uscate, Yattmur se ridică să vadă ce se-ntâmplă. Se retrase, însă, imediat; risca să fie doborâtă de blănile ţepoase. Pentru a-şi proteja capetele de ploaie – care începuse să curgă din nou la fel de torenţial – purtau un fel de căşti scobite din acelaşi soi de tigvă uscată pe care Yattmur le folosea să gătească sau să spele în ele.

În tigvă fuseseră practicate găuri pentru ochi, urechi şi boturi. Dar tigvele erau prea mari, pentru capetele păroase pe care le acopereau şi se roteau în toate felurile la fiecare mişcare, lăsând impresia că blănile-ţepoase sunt un fel de păpuşi dezarticulate. În plus, faptul că tigvele fuseseră mâzgălite stângaci cu diferite culori, confereau blănilor-ţepoase un aer grotesc din care nu lipsea elementul de teamă.

În timp ce Yattmur ieşea şi ea în ploaia torenţială, una dintre creaturi cu capul ei bălăngănitor sări înapoi şi îi bară calea.

— Yagrapper, tu, tu dormi în peştera de dormit stăpână mamă. Mersul prin ploaie rapa-rapa e un lucru rău şi nouă ne place. De asta muşcăm şi sfâşiem şi muşcăm. Brrr, pielea noastră, stai mai bine deoparte, ham, ham, din faţa colţilor noştri.

Se retrase înfiorată; auzea răpăitul ploii pe carcasa rudimentară suprapunându-se peste acel amestec deconcertant de grohăituri, lătrături şi cuvinte.

— De ce să nu stau aici afară? întrebă ea. Vă e teamă de mine? Ce se-ntâmplă?

— Cei-ce-înhaţă-şi-încalecă vin şi prind pe tine! Grrr, să te, te prindă! O împinse înapoi şi se întoarse ţopăind să-şi ajungă din urmă tovarăşii. Celelalte creaturi ţopăiau în jurul saniei şi se certau în timp ce-şi împărţeau arcurile şi săgeţile. Trioul oamenilor burtică stătea deoparte, strânşi unul în altul şi priveau de-a lungul versantului.

Cauza acestei agitaţii generale se dovedi a fi un grup de figuri ce se apropiau încet de peşteră. La început, scrutând

prin ploaia torenţială, crezu că se apropie doar două fiinţe; apoi trei – dar pentru nimic în lume nu-şi putea da seama ce puteau fi acele ciudăţenii. Doar blănile ţepoase ştiau.

— Cei-ce-înhaţă-şi-încalecă, cei-ce-înhaţă-şi-încalecă! Ucigaşi ce-înhaţă-şi-încalecă! păreau ei că strigă din ce în ce mai îndârjiţi. Trioul continua să înainteze, prin ploaia torenţială şi în pofida ciudăţeniei lor, n-o speriau prea mult pe Yattmur. În schimb, blănile-ţepoase ţopăiau întărâtaţi; unul sau doi încercau să ochească cu arcul prin perdeaua de ploaie.

— Opriţi-vă, să nu-i răniţi. Lăsaţi-i să se apropie! strigă Yattmur. Nu ne pot face niciun rău.

— Cei-ce-înhaţă-şi-încalecă! Tu, tu, ham, ham, taci stăpână şi nu va fi niciun rău, niciun rău! strigau ei ininteligibil din cauza furiei; unul dintre ei se repezi spre ea şi o izbi în umăr cu capul lui întărit de cască. Înspăimântată, se întoarse şi fugi, la început la întâmplare, apoi din ce în ce mai hotărâtă.

Nu putea să se-nţeleagă cu blănile-ţepoase, dar Gren şi morela, probabil, puteau.

Înfuriată şi udă leoarcă, alergă spre peştera lor. Fără să se gândească, se năpusti direct înăuntru.

Gren stătea rezemat de peretele de la intrare, pe jumătate ascuns. Trecuse deja de el când înţelese acest lucru şi se întoarse să privească în jos spre el.

Văzându-l, înmărmuri.

Suprafaţa morelei era acum neagră, pustulară, şi alunecase în jos acoperindu-i toată faţa. Numai ochii îi străluceau bolnăvicios în mijlocul acestei suprafeţe întunecate, atunci când o fixară.

Ea se prăbuşi în genunchi. Era tot ce mai putea să facă în încercarea de a-l evita, într-atât o speriase vederea acelei uriaşe excrescenţe canceroase de pe umerii lui.

— Oh, Gren, suspină ea sfârşită.

Se aplecă peste ea şi o prinse zdravăn de păr. Deşi tremura ca o frunză, copleşită de emoţii, durerea fizică îi limpezise mintea.

— Gren, morela asta te omoară, şopti ea.

— Unde e copilul? întrebă el. Vocea-i voalată şi o anumită slăbiciune, o nuanţă foşnitoare a ei, o alarmă şi mai mult. Ce-ai făcut cu copilul, Yattmur?

— Nu mai vorbeşti cu tine, Gren, spuse ea speriată. Ce s-a întâmplat? Ştii că nu te urăsc. Spune-mi ce s-a întâmplat astfel încât să pot înţelege.

— De ce n-ai adus copilul?

— Tu nu mai eşti Gren. Eşti… Eşti un fel de morelă acum, nu-i aşa? Vorbeşti cu vocea ei.

— Yattmur. Am nevoie de copil.

Deşi o ţinea încă de păr, se zbătu să se ridice şi spuse cât mai hotărâtă:

— Pentru ce-l vrei pe Laren?

— Copilul este al meu şi am nevoie de el. Unde l-ai lăsat?

— Nu fi prost, Gren, spuse ea şi arătă spre interiorul peşterii. E întins aici în spatele tău, în fundul peşterii, şi doarme dus.

Dar în timp ce el se întorcea să se uite şi atenţia îi era atrasă în acea direcţie, ea se smulse din strângere, se strecură pe sub braţul său şi o rupse la fugă afară din peşteră, ţipând îngrozită.

Deşi ploaia ce începu să-i şiroiască pe faţă o readuse imediat înapoi la o lume pe care abia o părăsise, întâlnirea de o clipă cu imaginea oribilă a lui Gren părea că durase o veşnicie. De unde ajunsese, culmea ascundea acel straniu trio pe care blănile-ţepoase îl numiseră Cei-ce-înhaţă-şi-încalecă, dar grupul de pe colină era perfect vizibil. Parcă formau un joc: oamenii-burtică şi blănile-ţepoase, nemişcaţi, privind-o cum se apropie, întrerupţi din activitate de strigătele ei.

Alerga bucuroasă, în ciuda iraţionalităţii lor, să fie din nou cu ei. Abia atunci privi înapoi.

Gren o urmărise tot timpul şi acum se oprise şi el. După ce rămase o vreme indecis, se întoarse şi dispăru în peşteră. Blănile-ţepoase bâiguiră şi lătrară între ei, evident excitaţi de ceea ce văzuseră. Yattmur profită de situaţie şi arătă spre peştera lui Gren.

— Dacă nu ascultaţi de mine, perechea mea cu faţa lui buretoasă şi mortală se va întoarce şi o să vă mănânce pe toţi. Lăsaţi-i pe ceilalţi să se apropie şi nu le faceţi nimic, dacă nu sar la noi.

— Cei-ce-înhaţă-şi-încalecă, ham, ham, nu sunt buni! izbucniră ei.

— Faceţi ce vă spun, altfel faţa-buretoasă vă va mânca pe toţi!

Cele trei mogâldeţe se apropiaseră de ei. Două dintre ele păreau umane, în linii mari, deşi lumina confuză ce învăluia totul făcea imposibilă distingerea oricărui amănunt. Însă figura ce o intriga cel mai mult pe Yattmur era cea care venea pe urmă. Deşi mergea pe două picioare, diferea considerabil de tovarăşii săi, fiind mai înaltă şi având un corp enorm. Uneori apărea un al doilea cap sub primul, alteori o coadă sau se părea că umblă cu mâinile împreunate pe creştet. Dar ploaia torenţială îl ascundea în parte şi crea în jurul lui un halou pâlpâitor de şuvoaie de apă ce deviau privirea.

Parcă pentru a spori şi mai mult nerăbdarea lui Yattmur, trioul se opri, şi, deşi le strigă să se apropie, o ignorară complet. Rămăseseră complet liniştiţi pe colina inundată de ploaie şi treptat una dintre figurile umane începu să se topească pe contur, deveni translucidă şi dispăru!

Atât oamenii-burtică, cât şi blănile-ţepoase, evident impresionaţi de ameninţarea lui Yattmur, rămăseseră tăcuţi. În momentul dispariţiei figurii umane însă, sloboziră cu toţii un murmur de uimire, deşi blănile-ţepoase se arătau mai puţin impresionaţi.

— Ce s-a-ntâmplat acolo? ceru Yattmur lămuriri unuia dintre oamenii-burtică.

— Foarte multe lucruri ciudate trec prin urechi, stăpână sandviş. Multe lucruri ciudate! Prin drăguţa ploaie udă vin două spirite şi o drăguţă de creatură, de creatură ce-nhaţă-şi-ncalecă şi poartă un număr de trei spirite în ploaia udă. De aia zeii cu blana-ţepoasă au ţipat multe vorbe rele!

Ce bâiguia el nu avea niciun înţeles. Brusc, interveni enervată:

— Spuneţi-le blănilor-ţepoase să se liniştească şi să se întoarcă în peşteră. Vreau să mă-ntâlnesc cu noii veniţi.

— Aceşti zei cu blană ţepoasă nu fac ce spun cei fără coadă, răspunseră oamenii-burtică în cor, dar Yattmur nu-i mai băgă în seamă.

Începu să înainteze cu braţele şi palmele deschise pentru a le arăta că nu are intenţii duşmănoase. Deşi trăsnetele continuau să cadă pe dealurile din apropiere, ploaia deveni mai întâi bură, apoi se opri. Cele două creaturi din faţa ei erau acum mai vizibile, şi brusc deveniră din nou trei. Un contur vag prinsese consistenţă, devenind o fiinţă umană uscăţivă ce privea drept spre Yattmur, cu aceeaşi privire fixă ca şi a celorlalţi doi însoţitori ai ei.

Tulburată de această apariţie, Yattmur se opri o clipă. Atunci, figura masivă înaintă dintre tovarăşii lui şi spuse:

— Creaturi ale universului veşnic verde, Sodal Ye, din neamul celor purtaţi, vine la voi cu adevărul. Am văzut că sunteţi în măsură să-l primiţi!

Vocea sa avea un timbru bogat şi melodios ca şi cum înainte de a deveni sunete ar fi trecut prin mai multe coarde puternice. La adăpostul acestor sunete melodioase înaintară şi cele două figuri umane. Yattmur putea vedea acum că, într-adevăr, erau umane. De fapt erau două femei dintr-o rasă foarte primitivă, complet goale, cu excepţia tatuajelor elaborate care le acopereau corpurile şi expresiile de profundă tâmpenie de pe feţele lor.

Simţind că era cazul să intervină cu un răspuns, Yattmur îi salută din cap şi spuse:

— Dacă aveţi intenţii bune, atunci, fiţi bineveniţi pe muntele nostru.

Creatura masivă slobozi un răcnet inuman de triumf şi, totodată, de nemulţumire.

— Nu tu stăpâneşti acest munte! Acest munte, acest Marele Versant, această îngrămădire de bolovani şi stânci te stăpâneşte pe tine! Pământul nu este al vostru; voi sunteţi creaturi ale Pământului.

— Mi-ai răstălmăcit vorbele, răspunse iritată Yattmur. Cine sunteţi voi?

— Totul poate fi răstălmăcit! veni răspunsul, dar Yattmur nu mai asculta pentru că răcnetul slobozit de creatura voluminoasă dezlănţuise o activitate febrilă în spatele ei. Se întoarse şi văzu blănile-ţepoase pregătindu-se de plecare, îmbrâncindu-se unul pe altul până să reuşească să îndrepte sania la vale.

— Luaţi-ne cu voi! Sau lăsaţi-ne să alergăm în voie pe lângă drăguţa voastră maşină de călătorit, ţipau oamenii-burtică, agitându-se nebuneşte în jurul lor, sau chiar tăvălindu-se prin noroi înaintea zeilor lor fioroşi. Oh, vă rugăm ucideţi-ne cu o moarte drăguţă, dar luaţi-ne cu voi să alergăm şi să călătorim departe de acest Mare Versant. Duceţi-ne de pe acest Mare Versant cu aceşti oameni sandviş şi acum cu acest mare urlător din neamul celor purtaţi. Luaţi-ne, luaţi-ne cu voi, zei cruzi şi iubiţi. Ai, ai, ai, zeilor ţepoşi!

— Nu, nu, nu, ham, ham, la o parte. Iute plecăm şi ne întoarcem curând la voi într-o vreme mai liniştită! strigau blănile-ţepoase, ţopăind de colo colo.

Era o agitaţie continuă. Curând, în ciuda haosului aparent, blănile-ţepoase se puseră în mişcare de-a lungul sau în spatele saniei lor, trăgând sau împingând, după cum era cazul, sărind pe ea sau de pe ea, ţipând, sporovăind, aruncându-şi în sus căştile pentru a le prinde din nou, grăbindu-se acolo unde terenul era mai puţin accidentat, în drumul spre valea cenuşie.

Jelindu-şi soarta cu voluptate, părăsiţii oameni-burtică se furişară înapoi în peştera lor, ferindu-şi cu grijă privirile de noii veniţi. În timp ce hărmălaia blănilor-ţepoase se stingea tot mai mult, Yattmur putea distinge plânsul copilului rămas singur în peşteră. Uitând de toate, alergă şi-l luă în braţe, îl legănă liniştitor până ce începu să gângurească fericit şi numai atunci ieşi din nou afară să mai vorbească cu figura aceea voluminoasă.

Creatura începu să peroreze imediat ce Yattmur îşi făcu apariţia.

— Indivizii ăştia cu blana ţepoasă şi colţi ascuţiţi au fugit de mine. Nişte idioţi cu frunze în loc de creier, nimic mai

mult, nişte animale bicisnice. Deşi nu vor să mă asculte acum, va veni vremea când vor dori să mă asculte. Neamul lor se va împrăştia ca ploaia dusă de vânturi.

În timp ce creatura continua să vorbească, Yattmur îi lua seama cu atenţie şi cu uimire sporită. Nu-l putea înţelege prea bine pentru că, în raport cu restul corpului, capul său, ceva enorm ca un bot de peşte cu buza inferioară lată şi răsfrântă în jos încât aproape că ascundea lipsa bărbiei, era cât se poate de disproporţionat. Picioarele, deşi strâmbe, erau omeneşti în aparenţă; braţele rămăseseră înţepenite în spatele urechilor, iar din piept părea să-i iasă o excrescenţă păroasă de forma unui cap. Din când în când zărea, pentru o clipă, o coadă stufoasă atârnându-i la spate.

Perechea de femei tatuate stăteau lângă el şi priveau în gol, fără să pară că văd, sau gândesc, sau se ocupă cu vreo altă activitate mai complicată decât respiraţia.

Strania figură voluminoasă se oprise brusc din peroraţie pentru a privi la pătura groasă de nori ce acoperea soarele.

— Vreau să rămân. Aşezaţi-mă pe un bolovan potrivit, femeilor. În curând cerul se va limpezi şi atunci vom vedea ce avem de văzut.

Ordinul nu-i era adresat lui Yattmur sau oamenilor-burtică ce se adunaseră stingheri la gura peşterii, ci femeilor tatuate. Ei rămaseră doar să privească cum înaintează acest alai ciudat.

O îngrămădire de bolovani zăcea prin apropiere. Ciudatul trio se opri lângă unul destul de mare şi cu vârful aplatizat. Figura voluminoasă fu despărţită în două în momentul în care femeile ridicară de partea superioară. Acum jumătatea ca de peşte zăcea întinsă pe bolovan, iar cealaltă jumătate rămăsese întinsă alături.

În timp ce oamenii-burtică se văitau în spatele ei şi dispărură unul câte unul în peşteră, lui Yattmur înţelegerea îi smulse un geamăt de uimire. Creatura voluminoasă din neamul celor purtaţi, cum o numiseră blănile-ţepoase, era de fapt formată din două creaturi separate! O specie uriaşă de peşte, foarte asemănătoare cu delfinii pe care-i văzuse

în timpul peregrinărilor peste vastitatea oceanului, era cărată de un om bătrân şi cocoşat.

— Sunteţi doi oameni! exclamă ea uimită.

— Într-adevăr! răspunse chestia ca un delfin de pe bolovan. Sunt cunoscut ca Sodal Ye, cel mai mare dintre toţi sodalii din neamul celor purtaţi. Profet al Munţilor Nopţii, cel ce vă aduce cuvântul adevărat. Eşti înzestrată cu inteligenţă, femeie?

Cele două femei tatuate se adunaseră în jurul bărbatului care-l cărase. Nu reacţionau în niciun fel. Din când în când îşi întindeau braţele spre ei fără să vorbească. Una dintre ele gemea. În ceea ce priveşte bărbatul, era evident că îşi făcea serviciul de foarte multă vreme. Deşi greutatea îi dispăruse de pe umeri, el rămăsese îndoit ca şi cum ar mai fi purtat-o. Stătea nemişcat, ca o statuie a descurajării, cu braţele vestejite îmbrăţişând aerul de deasupra, cu spinarea încovoiată şi privirea fixată numai în pământ. Din când în când îşi schimba poziţia; altfel era imobil.

— Te-am întrebat dacă eşti înzestrată cu inteligenţă, femeie, spuse cu o voce groasă fiinţa care-şi zicea Sodal Ye. Vorbeşte dacă poţi vorbi.

Yattmur îşi dezlipi cu greu privirea de pe acel purtător oribil şi spuse:

— Ce cauţi pe aici? Ai venit să ne ajuţi?

— Vorbeşti ca oamenii!

— Femeile tale, aici de faţă, nu par să vorbească prea mult.

— Ele nu sunt oameni! Nu pot vorbi, ar trebui să ştii asta. N-ai mai întâlnit niciodată Arableri din tribul tatuat? În fine, de ce-i ceri ajutor lui Sodal Ye? Eu sunt profet, nu servitor. Ai necazuri?

— Necazuri mari, am un soţ care...

Sodal Ye scutură dintr-una din aripioare.

— Încetează. Nu mă plictisi cu poveştile tale acum. Sodal Ye are lucruri mult mai importante de făcut, cum ar fi privitul puternicului Cer, marea în care pluteşte această sămânţă plăpândă numită Pământ. În plus, acest sodal este

flămând. Hrăneşte-mă şi am să te ajut dacă pot. Creierul meu este cea mai puternică minune de pe această planetă.

Fără să ia în seamă lăudăroşenia creaturii, Yattmur indică spre alaiul pestriţ de alături.

— Dar companionii ăştia ai tăi, sunt şi ei flămânzi?

— Nu-ţi face griji din pricina lor, femeie; ei mănâncă rămăşiţele pe care le lasă Sodal Ye.

— Am să vă hrănesc pe toţi dacă, într-adevăr, încerci să mă ajuţi.

Se grăbi spre peşteră, ignorând cuvântarea în care tocmai se lansase sodalul. Deja Yattmur simţea că, spre deosebire de blănile-ţepoase, era o creatură cu care se putea înţelege; o fiinţă îngâmfată, dar inteligentă, care cu siguranţă avea şi ea punctele ei slabe. Îşi dădea seama clar că, la nevoie, nu avea decât să-i ucidă cărătorul şi sodalul ar fi devenit un neajutorat. Era încurajator să întâlneşti pe cineva cu care să negociezi de pe poziţii de forţă şi de aceea devenise plină de înţelegere faţă de sodal.

Dintotdeauna, ca nişte mame, oamenii-burtică fuseseră tandri cu Laren. Aşa că îl lăsă pe seama lor, pentru că tocmai se pregăteau bucuroşi să-l amuze, şi se apucă să strângă mâncare pentru ciudaţii săi oaspeţi. Apa îi mai şiroia din păr, dar hainele începuseră să se usuce pe ea, însă nu-i mai păsa de nimic altceva.

Îngrămădi într-o tigvă rămăşiţele ospăţului de mai înainte: pana-de-piele şi alte lucruri comestibile adunate de oamenii-burtică, muguri de umblători, nuci, ciuperci afumate, afine şi fructe cărnoase de tigvă. Apoi luă şi tigva plină cu apa ce picura printr-o crăpătură în acoperişul peşterii.

Sodal Ye stătea tot pe bolovan. Era îmbăiat de o splendidă lumină aurie şi nu-şi lua privirea din direcţia soarelui. Aşezând mâncarea alături, Yattmur privi şi ea în acea direcţie.

Norii se împrăştiaseră. Peste marea întunecoasă şi vălurită a peisajului atârna soarele la orizont. Îşi schimbase înfăţişarea. Distorsionat de atmosferă, părea puţin oval, deşi nu atmosfera era de vină pentru uriaşa aripă alb-

roşiatică care înmugurise; o aripă crescută aproape la fel de mare ca şi părintele ei.

— Oh! Lumina sfântă a făcut aripi să zboare departe şi să ne părăsească! exclamă Yattmur.

— Eşti încă în siguranţă, femeie, declară Sodal Ye încurajator. Am prevăzut asta. Nu fi îngrijorată. E mult mai util să-mi aduci mâncarea. Când am să-ţi vorbesc despre flăcările care urmează să ardă lumea noastră, o să înţelegi, dar trebuie să mă hrănesc înainte de această predică.

Când sodalul strigă din nou, Yattmur îi aduse tulburată mâncarea.

În aceeaşi clipă, una dintre cele două femei mizerabile începu să dispară din locul unde stătea. Privind-o fascinată, Yattmur era gata să scape tigva. Pentru foarte scurtă vreme, femeia există numai ca o pată în aerul în care se distingeau clar doar liniile tatuajului, o mâzgăleală de neînţeles. Apoi păliră şi dispărură şi ele.

Tabloul dură câtăva vreme. Apoi, încet-încet, apărură tatuajele. Femeia le urmă cu aceleaşi priviri inexpresive şi la fel de jigărită ca mai înainte. Ea făcu o mişcare cu mâinile către cealaltă femeie. Aceasta se întoarse spre sodal şi bolborosi două sau trei silabe nearticulate.

— Bine! exclamă sodalul lovind, cu coada lui de peşte, de bolovan. Foarte înţelept din partea ta că n-ai otrăvit hrana, maică, aşa că am s-o pot mânca.

Femeia care încercase acele bolboroseli apucă tigva cu mâncare şi i-o aduse sodalului. Îşi afundă mâna în ea şi începu să-l hrănească împingându-i mâncarea în gura cărnoasă. El înghiţea zgomotos şi cu plăcere şi nu se opri decât o dată ca să bea puţină apă.

— Cine sunteţi voi? Ce sunteţi? De unde veniţi? Cum dispăreţi? întrebă Yattmur.

Printre înghiţituri Sodal Ye răspunse.

— Câte ceva din astea am să-ţi spun sau n-am să-ţi spun. Trebuie să ştii totuşi că numai femeia asta mută, poate „dispărea” cum zici tu. Lasă-mă să mănânc şi taci din gură.

În sfârşit, termină de mâncat.

Pe fundul tigvei lăsase câteva resturi şi din ele cei trei nefericiţi îşi încropiră masa, retrăgându-se modest la o parte. Femeia îl hrăni şi pe tovarăşul lor cocoşat, ale cărui braţe rămăseseră fixe, ca paralizate, deasupra capului.

— Acum mă simt pregătit să-ţi aud povestea, anunţă sodalul, şi pe cât posibil să încerc să te ajut, ştiind că aparţin celei mai înţelepte rase de pe această planetă. Neamul meu a stăpânit imensele oceane şi majoritatea ţinuturilor de uscat. Eu sunt un profet, un sodal al Preaînaltei Ştiinţe şi am să rămân să te ajut. Consider cazul tău suficient de interesant.

— Eşti foarte îngâmfat, remarcă ea.

— Puhhh, ce mai înseamnă îngâmfarea acum, când Pământul e gata să moară? Dar începe-ţi odată povestea nătângă, dacă tot te-ai apucat.

Capitolul douăzeci şi patru

Yattmur dorea să-i prezinte sodalului problema ei legată de Gren şi morelă. Dar pentru că nu avea darul compunerii unei poveşti din care să reiasă detaliile importante, începu să-i povestească, de fapt, istoria vieţii ei, a copilăriei printre păstorii care trăiau la marginea pădurii, lângă Gura Neagră. Apoi relată sosirea lui Gren cu femeia lui, Poyly, vorbi de morela lui Poyly şi de hoinăreala lor până ce soarta, ca o mare înfuriată, îi azvârlise pe ţărmurile Marelui Versant. Apoi, în fine, îi povesti de naşterea copilului şi de felul cum presimte că este ameninţat de morelă.

În tot acest timp, sodalul din neamul celor purtaţi rămase indiferent pe bolovanul său. Buza inferioară îi atârna destul de mult, dezvelind marginile portocalii ale gingiei. Alături de el, total indiferente, cele două femei tatuate zăceau întinse pe iarbă, flancând purtătorul cocoşat care rămăsese în picioare cu braţele ridicate deasupra capului, ca un monument. Sodalul nu-i supraveghea, privirile lui hoinăreau pe întinsul cerului.

În cele din urmă spuse:

— Eşti un caz interesant. Am auzit multe frânturi de vieţi mărunte, nu prea diferite de ale tale. Potrivindu-le, sintetizându-le cu extraordinara mea inteligenţă, mi-am format o imagine adevărată a acestei lumi în ultimul ei stadiu de existenţă.

Furioasă, Yattmur se ridică în picioare.

— Ce te-aş mai îmbrânci de unde eşti cocoţat, peşte nenorocit, exclamă ea. Asta e tot ce ai de spus, după ce mai înainte te-ai oferit să mă ajuţi?

— O, aş putea spune mult mai multe, fiinţă umană, dar problema ta este atât de simplă încât pentru mine aproape că nu există. Mai m-am întâlnit cu aceste morele în călătoriile mele şi, deşi sunt şi ele creaturi inteligente, au multe puncte vulnerabile pe care cineva cu intelectul meu le poate repede sesiza.

— Atunci, dă-mi te rog un sfat, repede.

— Am numai o singură sugestie: încredinţează-i copilul, când ţi-l va cere, perechii tale Gren.

— Asta n-o pot face!

— Te înţeleg, dar trebuie. Nu te da înapoi. Vino să-ţi explic de ce trebuie.

Nu-i plăcea planul sodalului. Dar în spatele îngâmfării şi pompozităţii sale se ascundea o tenacitate de piatră. Însăşi prezenţa sa acolo inspira veneraţie, chiar felul în care pronunţa cuvintele, le conferea un sens incontestabil. Yattmur îşi îmbrăţişă copilul şi trebui să fie de acord cu sodalul.

— Nu am curajul să dau ochii cu el în peşteră, se codi ea.

— Atunci trimite creaturile-burtică să-l aducă aici, porunci sodalul. Şi grăbeşte-te, pentru că eu călătoresc în beneficiul Soartei, un stăpân care acum ţine foarte multe lucruri în mână ca să-i mai pese de necazurile tale.

O cascadă de tunete se dezlănţui din senin, ca şi cum o fiinţă atotputernică s-ar fi declarat de acord cu vorbele sodalului. Yattmur privi îngrijorată spre soarele ce încă mai purta penajul măreţ de foc, apoi se duse să vorbească cu oamenii-burtică.

Erau lungiţi în praful şi mizeria din peşteră, se ţineau în braţe şi tremurau. Când intră în peşteră, unul dintre ei luă o mână de pământ şi pietriş şi o aruncă spre ea.

— Până acum n-ai venit în peştera noastră, sau n-ai venit niciodată sau n-ai vrut să vii aici şi acum vrei să vii când este prea târziu, crudă stăpână sandviş. Şi peştele cărat de om este compania ta rea, noi nu mai suntem. Bieţii oameni-burtică nu vor ca tu să vii aici sau ei îi vor face pe drăguţii de blăni-ţepoase să te roadă în peşteră.

Se opri. O încerca un amestec de furie, regret şi înţelegere; apoi spuse ferm.

— Necazurile voastre sunt abia la început dacă credeţi asta. Ştiţi doar că eu vreau să vă fiu prietenă.

— Tu ne-ai adus toate necazurile! Ieşi repede afară!

În timp ce se îndrepta spre cealaltă peşteră, unde zăcea Gren, auzea cum oamenii burtică strigă după ea. Dar nu-şi putea da seama dacă tonul lor era de ocară sau îndurare.

Lumina se împuţinase şi umbrele îi ajungeau la genunchi. Copilul se foia în braţele sale.

— Stai cuminte! se răsti ea. N-o să-ţi facă nimic.

Gren era lungit în fundul peşterii, acolo unde-l văzuse şi ultima oară. Lumina se reflecta pe masca maronie prin care doar ochii i se puteau vedea. Deşi remarcase că o priveşte, nu se mişcase şi nici nu vorbise.

— Gren!

Nicio mişcare, niciun cuvânt.

Tremurând de încordare, oscilând între dragoste şi ură faţă de el, rămase acolo nehotărâtă. Când lumina se mai înteţi puţin, îşi acoperi ochii cu mâna ca şi cum ar fi vrut să înlăture o asemenea imagine.

— Gren, îţi dau copilul dacă-l vrei.

Atunci el se foi.

— Vino afară după el, e prea întuneric aici.

Nu mai spuse nimic şi ieşi afară. Simţea cum o cuprinde greaţa în faţa dificultăţilor mizerabile ale vieţii. Versanţii cenuşii din împrejurimi, luminaţi când şi când, îi sporeau ameţeala. Cel-ce-înhaţă-şi-încalecă stătea tot pe bolovan; alături se găseau tigvele, acum goale şi alaiul său abandonat; mâini ridicate spre cer, ochi în pământ. Yattmur se aşeză gâfâind cu spatele rezemată de bolovan şi începu să-l legene pe Laren pe genunchi.

După un timp Gren ieşi din peşteră.

Păşind încet, şchiopătând de la genunchi, se îndreptă spre ea.

Nu-şi dădea seama dacă asudase din cauza căldurii sau a tensiunii. Pentru că-i era teamă să privească la acel terci cărnos care-i acoperea faţa, Yattmur închise ochii şi îi deschise doar atunci când îl simţi aproape, aplecat deasupra ei şi a copilului. Gângurind fericit Laren îi întinse braţele încrezător.

— Băiatul meu sensibil, spuse Gren cu vocea lui stranie. Îţi este hărăzit să devii un copil deosebit, un copil minune, şi n-am să te mai părăsesc niciodată.

Tremura atât de tare încât nici măcar nu-şi mai putea ţine copilul. Gren îngenunchease şi era atât de aproape

încât simţea cum vine dinspre el un miros acru şi rece. Printre genele umezite de lacrimi văzu cum ciuperca de pe faţa lui începe să se mişte.

Atârna adunată deasupra capului lui Laren, pregătită să sară. Privirea ei era plină de ciuperca presărată cu sporii ei spongioşi, de o bucată de bolovan şi de una dintre tigvele goale. Probabil că respiraţia îi era întretăiată de scurte gemete pentru că Laren începu să plângă. Morela se desprinse de pe faţa lui Gren cu o mişcare nesigură de piftie întărită.

— Acum! strigă Sodal Ye cu o voce care o puse imediat în acţiune.

Yattmur înhăţă tigva goală şi o aşeză deasupra capului copilului.

Morela căzu pe fundul tigvei, prinsă în capcana pe care sodalul i-o întinse, şi în timp ce Gren se prăbuşea alături, Yattmur îi văzu pentru prima oară faţa în întregime contorsionată de durere ca un nod de frânghie. Lumina creştea şi scădea cu repeziciune, ca un puls, auzea cum cineva geme prin apropiere, dar nu-şi recunoscu propriile gemete, înainte de a leşina.

Doi munţi se apropiau unul de altul ca nişte fălci şi o versiune buhăită şi ţipătoare a lui Laren se pierduse printre ei. Îşi revenea în simţiri. Se ridică dintr-o săritură şi viziunea monstruoasă dispăru.

— Deci n-ai murit, spuse sodalul supărat. Fii drăguţă şi potoleşte-ţi odrasla pentru că femeile mele nu reuşesc.

Multe se schimbaseră de când leşinase, atât de multe încât i se părea că o învăluise noaptea o veşnicie. Morela zăcea inertă în tigva în care căzuse; alături zăcea Gren cu faţa în sus. Sodal Ye era în vârful bolovanului său. Perechea de femei tatuate îl ţineau pe Laren la piepturile lor veştejite fără să fie în stare să-i potolească ţipetele.

Yattmur îl luă în braţe şi îi duse gura spre sânul său durduliu de unde micuţul începu imediat să pompeze fericit. Faptul că-şi simţea copilul la piept îi potoli treptat tremurul.

Se opri deasupra lui Gren. Îi atinse umărul şi el îşi întoarse privirea spre ea.

— Yattmur!

Ochii îi pluteau în lacrimi. Peste umeri, în păr, pe faţă, puncte albe şi roşii marcau locul pe unde pătrunseseră în piele filamentele morelei.

— S-a dus? întrebă el şi vocea era din nou a lui.

— Uite-o, spuse ea şi aplecă tigva cu mâna liberă astfel încât el s-o poată vedea fără să se ridice.

Multă vreme rămase acolo privind la morela încă vie, neajutorată şi nemişcată acum, ce zăcea ca un excrement pe fundul tigvei. Gândul îl purta înapoi – era mai degrabă uluit decât speriat – la câte i se întâmplaseră de când îi căzuse pentru prima oară pe cap, în pădurile Nomanslandului; totul trecuse ca un vis. Cum călătorise şi acţionase, şi mai ales acumulase în mintea sa cunoştinţele care altfel i-ar fi rămas complet necunoscute.

Înţelegea că totul se petrecuse sub influenţa acestei ciuperci care acum era mai neputincioasă decât o bucată de mâncare arsă pe fundul unui castron. Vedea cu ochii minţii cât de bucuros îi primise stimulii pentru că-l ajutase să-şi depăşească limitele naturale. Numai când nevoile fundamentale ale morelei intraseră în conflict cu ale lui, procesul devenise diabolic, scoţându-l pur şi simplu din minţi; acţionând sub ordinele ei, tăbărâse asupra celor din neamul său.

Acum totul se terminase. Parazitul era înfrânt. Nu avea să-i mai audă vreodată vocea interioară foşnindu-i prin creier.

Ajuns cu gândurile aici îl cuprinse singurătatea, mai degrabă decât triumful. Căută nerăbdător de-a lungul coridoarelor memoriei şi gândi: „Mi-a lăsat ceva bun. Pot gândi, pot să-mi comand singur mintea. Pot să-mi aduc aminte ce m-a învăţat şi ştiu atât de multe!”

Acum i se părea că, în ciuda dezastrului pe care morela i-l pricinuise, îi transformase mintea dintr-o baltă stătută într-un ocean viu, şi poate de aceea privea cu milă spre fundul bolului pe care Yattmur îl aplecase pentru el.

— Nu mai plânge Gren, auzi vocea lui Yattmur. Suntem salvaţi. Suntem cu toţii salvaţi şi ţie o să-ţi treacă.

— Ai dreptate, o să mă fac bine, spuse el cu o voce tremurată. Îşi încreţi faţa ciupită într-un zâmbet şi îi mângâie braţul. O să fie bine pentru toţi.

Atunci se produse reacţia. Se rostogoli într-o parte şi adormi instantaneu.

Când Gren se trezi, Yattmur era preocupată cu spălatul lui Laren care gângurea de plăcere în apa râului de munte. Erau şi femeile tatuate acolo şi cărau de zor apă pe care o aruncau peste sodalul aşezat, ca şi înainte, pe bolovan. Alături, purtătorul înţepenise în gestul său obişnuit de servitute. Oamenii-burtică însă nu-şi semnalau în niciun fel prezenţa.

Se ridică în capul oaselor cu grijă. Îşi simţea faţa umflată, dar mintea îi era clară. Ce era atunci acea trepidaţie ce o simţea şi acum şi care îl trezise? Cu coada ochiului sesiză o mişcare şi întorcându-se, văzu nu departe câteva pietre rostogolindu-se într-un făgaş. În altă parte, alte pietre se rostogoleau la vale.

— E un cutremur, spuse Sodal Ye cu o voce cavernoasă. Am discutat deja despre el cu perechea ta Yattmur şi i-am spus că nu trebuie să se alarmeze. Lumea se va sfârşi după un program şi potrivit previziunilor mele.

Gren se ridică în picioare şi zise:

— Ai o voce puternică, faţă de peşte; cine eşti tu?

— Eu te-am eliberat de ciuperca devoratoare, omule, pentru că eu sunt sodal, Profetul Munţilor Nopţii şi toţi locuitorii munţilor aud ce am de spus.

Gren se gândea încă la cele auzite, când Yattmur se apropie de el.

— Ai dormit foarte mult de când ai scăpat de morelă. Şi noi am dormit, iar acum ne pregătim să plecăm.

— Să plecăm? Unde să ne ducem de aici?

— Am să-ţi explic şi ţie aşa cum i-am explicat şi lui Yattmur, spuse sodalul clipind, în timp ce una dintre femei arunca o nouă tigvă plină cu apă peste el. Mi-am dedicat viaţa cutreierării acestor munţi, să aduc Cuvântul Pământului. Acum a venit vremea să mă întorc la Golful

Abundenţei, unde trăiesc cei din neamul meu şi să primesc instrucţiuni noi. Golful se află la marginea Ţinuturilor Amurgului Etern, iar dacă vă duc până acolo vă va fi uşor să vă reîntoarceţi în pădurile veşnice în care trăiţi. Eu vă voi călăuzi, iar voi veţi avea grijă de mine în timpul călătoriei.

Văzându-l pe Gren că ezită, Yattmur interveni:

— Ştii şi tu că nu putem rămâne aici pe Marele Versant. Am fost aduşi împotriva dorinţei noastre. Acum avem şansa să plecăm şi trebuie s-o folosim.

— Dacă tu vrei, aşa să fie, deşi mă simt obosit pentru o călătorie.

Pământul se cutremură din nou. Yattmur remarcă cu umor involuntar:

— Trebuie să părăsim muntele înainte de a ne părăsi el pe noi. Apoi adăugă. Şi trebuie să-i convingem pe oamenii-burtică să vină cu noi. Dacă rămân, fie îi omoară muntenii cu blană-ţepoasă, fie mor de foame.

— O, asta nu, spuse Gren. Ne-au adus destule necazuri. Lasă creaturile alea mizerabile să rămână aici. Nu-i vreau alături de mine.

— De vreme ce nici ei nu vor să meargă cu noi, chestiunea e lămurită, spuse sodalul fluturându-şi coada. Acum hai să mergem pentru că nu vreau să întârzii din cauza voastră.

Trăiau atât de apropiaţi de natură încât aproape nu posedau nimic. Pregătirea pentru drum însemnase doar verificarea armelor, câte ceva de ale gurii adunate într-o legăturică şi o ultimă privire aruncată peşterii ce adăpostise naşterea lui Laren. Căzându-i privirea pe tigva din apropiere şi pe conţinutul ei, Gren întrebă:

— Ce facem cu morela?

— Las-o să putrezească aici, spuse Yattmur.

— O să luăm morela cu noi. O s-o care femeile mele, spuse sodalul.

Femeile lui erau deja ocupate. Tatuajele lor se întretăiau printre încreţiturile pielii pentru că tocmai ridicau sodalul de pe piatră şi îl aşezau pe spinarea purtătorului. Între ele schimbau doar mârâieli, deşi una dintre ele era capabilă să

dea răspunsuri monosilabice acompaniate de gesturi, atunci când sodalul i se adresa, utilizând un limbaj pe care Gren nu-l putea înţelege. Privi fascinat până ce Sodal Ye fu aşezat şi prins ferm de mijloc de către omul cocoşat.

— Cât timp e pedepsit nenorocitul ăsta să te care? întrebă el.

— Destinul rasei sale – un destin măreţ – este să-i servească pe cei din neamul meu. A fost pregătit pentru asta. Nu cunoaşte şi nici nu doreşte să cunoască altă soartă.

Începuseră să coboare, conduşi de cele două femei. Yattmur îşi întoarse privirea. Cei trei oameni-burtică îi priveau bosumflaţi din gura peşterii. Ea îşi ridică mâna să le facă semn şi îi strigă. Încet, încet, se ridicară şi ei şi începură să înainteze, aproape călcându-se în picioare în efortul de a rămâne cât mai apropiaţi unul de altul.

— Veniţi, veniţi! strigă ea încurajator. Voi de colo, veniţi cu noi şi o să avem grijă de voi.

— Ne-au adus destule necazuri, spuse Gren, apoi se opri. Adună câteva pietre şi le aruncă spre ei.

Unul dintre oamenii-burtică fu lovit în burtă, altul în umăr şi cu toţii o zbughiră în peşteră, văicărindu-se cât îi ţinea gura că nimeni nu-i iubeşte.

— Eşti prea crud, Gren. Nu putem să-i lăsăm la cheremul blănilor-ţepoase.

— Ţi-am spus că m-am săturat de aceste creaturi. O să ne fie mai bine fără ei. Îi mângâie umărul, dar ea rămase neconsolată.

În timp ce coborau Marele Versant, văicărelile oamenilor-burtică se stingeau tot mai mult şi nu peste multă vreme dispărură complet. De atunci Yattmur şi Gren nu i-au mai văzut niciodată.

Capitolul douăzeci şi cinci

Coborau flancul prăpăstios al Marelui Versant şi umbrele văilor se ridicau spre a-i învălui. O vreme umblară prin întuneric până la genunchi, apoi, când soarele fu înghiţit de un şir de dealuri ce se profilau în faţă, umbra crescu rapid, înghiţindu-i.

Ochiul de întuneric în care intraseră şi în care aveau să călătorească pentru o vreme nu era complet, şi, deşi acum nu se găsea niciun nor pe cer care să reflecte lumina soarelui, scăpărări luminoase frecvente le luminau calea.

Acolo unde pârâiaşele Marelui Versant se adunau într-un adevărat şuvoi, drumul devenea mai accidentat, pentru că apa, săpându-şi loc, îi obliga să meargă în şir, de-a lungul ei, pe malurile înalte şi prăpăstioase. Teama de a nu li se întâmpla ceva rău le încetinea înaintarea. Coborau atenţi pe lângă grămezile de pietre, multe dintre ele dislocate de ultimul cutremur. În afara zgomotului paşilor lor, geamătul regulat al cărătorului era singurul sunet care concura cu zbuciumul râului.

Curând, un vuiet ce venea de undeva din faţă le semnală o cascadă. Căutând prin întuneric, văzură o lumină. Ardea, cât puteau ei să discearnă, pe buza versantului. Procesiunea se opri, adunându-se protectiv laolaltă.

— Ce-o fi asta? întrebă Gren. Ce fel de creaturi trăiesc prin locurile astea mizerabile?

Nimeni nu-i răspunse.

Sodal Ye mormăi ceva femeii care putea vorbi, care la rândul ei mormăi către tovarăşa mută. Aceasta începu să dispară treptat, într-o atitudine rigidă, de prostraţie.

Yattmur îi prinse mâna lui Gren. Era pentru prima oară când el vedea actul dispariţiei. Pe măsură ce conturul corpului ei devenea tot mai neregulat, umbrele din împrejurimi îi sporeau şi mai mult misterul. Pentru o clipă, liniile tatuajului atârnară nesprijinite în semiobscuritate. Gren îşi încordă privirea să vadă mai bine. Dispăruse cu adevărat şi era de neatins la fel ca şi vuietul cascadei.

Rămaseră nemişcaţi până se întoarse.

Fără să pronunţe vreun cuvânt, femeia făcu câteva gesturi pe care cealaltă femeie le transformă în bolboroseli în folosul sodalului.

— E bine, spuse sodalul şfichiuind cu coada peste pulpele purtătorului, pentru a-l pune în mişcare. Una sau două creaturi numite de voi blăni-ţepoase sunt acolo, probabil păzesc un podeţ, dar vor pleca.

— De unde ştii? întrebă Gren.

— Ar fi bine să facem cât mai puţin zgomot, continuă Sodal Ye ignorând întrebarea lui Gren. Apoi, instantaneu, slobozi un urlet pătrunzător care-i înfioră pe Gren şi Yattmur iar copilul începu să plângă.

Pe măsură ce se apropiau, lumina mai pâlpâi o vreme apoi se stinse. În locul unde o văzuseră dispărând, constatară că se cască o prăpastie adâncă, iar în lumină, câtă era, puteau distinge şapte sau opt creaturi botoase ţopăind şi coborând în prăpastie. Una dintre ele purta o torţă primitivă. Din când în când priveau înapoi peste umeri şi suduiau.

— De unde ai ştiut că vor pleca? întrebă Gren.

— Nu mai sporovăi atâta. Pe aici trebuie să fim foarte atenţi.

Ajunseseră la un fel de podeţ. Unul din vârfurile malului se prăbuşise, ca o lespede, obligând râul să-şi sape drum pe sub ea înainte de a cădea în prăpastia alăturată; lespedea rămăsese sprijinită de malul opus formând un arc peste curentul de apă. Calea părea atât de crăpată şi nesigură în amurgul acela perpetuu, încât grupul înainta ezitant. Abia păşiseră peste podul prăbuşit când o ceată de fiinţe mărunte se ridică cu zgomot de sub picioarele lor.

Aerul se umplu de bucăţi negre zburătoare.

Înfuriat de spaimă, Gren lovea orbeşte în trupurile ce se ridicau pe lângă el. Înălţându-şi privirea văzu o ceată de creaturi ce dădeau roată deasupra capetelor lor.

— Nişte lilieci, spuse Sodal Ye nepăsător. Daţi-i drumul. Voi, creaturile umane, aveţi doar o impresie aproximativă despre ce înseamnă viteză.

Porniră din nou. O străfulgerare de lumină surprinse lumea din jur într-un cadru efemer de viaţă. Prin făgaşurile de la picioarele lor, pe flancurile podului, până în jos la apa tumultuoasă, străluceau atâtea pânze de păianjen cum Gren şi Yattmur nu mai văzuseră până atunci; o multitudine de barbişoane crescute pe râu.

Yattmur exclamă ceva în legătură cu ele şi sodalul o lămuri arogant.

— Voi nu înţelegeţi cauzele care stau în spatele acestei curioase privelişti. De fapt, cum aţi putea, fiind fiinţe de uscat? Inteligenţa a venit din mare, iar noi, sodalii, suntem singurii păstrători ai înţelepciunii lumii.

— Nu prea pui mare preţ pe modestie, remarcă Gren, în timp ce o ajuta pe Yattmur să păşească dincolo.

— Liliecii şi păienjenii erau locatarii vechii lumi reci, cu mulţi eoni în urmă, spuse sodalul, dar înflorirea imperiului vegetal i-a forţat să se adapteze sau să piară. Astfel, treptat, s-au retras din competiţia feroce, în întuneric, pentru care, cel puţin liliecii, erau pregătiţi. În felul acesta cele două specii au format o alianţă.

Păianjenul are nevoie de căldură pentru a-şi cloci ouăle, sau oricum mai multă decât putea găsi aici. Acum le depune într-o legăturică pe care liliacul, îndatoritor, o cară pe Marele Versant, sau pe celelalte piscuri luminate de soare. Când sunt clocite, aduce progeniturile înapoi. Dar nu face asta degeaba.

Păianjenul ţese două plase, una obişnuită, cealaltă, jumătate în apă jumătate în afara ei astfel încât partea ei de jos să formeze o adevărată plasă sub apă. Cu ea prind peşte sau creaturi mărunte pe care le ridică la suprafaţă pentru hrana liliecilor. Multe chestii similare se află pe aici fără ca voi, fiinţe ale uscatului, să aveţi habar de ele.

Călătoreau acum de-a lungul unui povârniş ce cobora lin la vale. Pe măsură ce ieşeau dintre ultimele contraforturi ale muntelui, câştigau o imagine cât mai bună asupra împrejurimilor. Din pânza umbrelor se ridica, ici şi colo, conul roşiatic al vreunui deal, suficient de înalt să-şi îmbăieze vârful în razele soarelui. Norii adunaţi pe cer

aruncau o lumină difuză peste împrejurimile schimbătoare. Astfel, reperele păreau ascunse sau revelate de o cortină iluzorie. Treptat norii acoperiră soarele şi trebuiră să călătorească cu grijă sporită prin întunericul şi mai dens.

Deasupra, în stânga, apăru o luminiţă tremurătoare. Era aceeaşi pe care o văzuseră în prăpastie, atunci când se întâlniseră cu blănile-ţepoase. Lumina asta îi aminti lui Gren de întrebarea lui.

— Cum dispare femeia asta a ta, sodalule? întrebă el.

— Mai avem cale lungă până să ajungem la Golful Abundenţei, declară sodalul. Poate o să mă amuze să-ţi răspund pe deplin la întrebare, mai ales că pari a fi un pic mai interesant decât cei din neamul tău.

Istoria ţinutului pe care-l traversăm nu a putut fi adunată, pentru că fiinţele care au trăit aici au dispărut fără să lase vreo urmă, în afară nedoritelor lor oase. Există totuşi legende, iar noi, cei din neamul celor purtaţi, suntem mari călători; am călătorit mult, şi de-a lungul mai multor generaţii, şi am adunat aceste legende.

Astfel, am aflat că Ţinuturile Amurgului Etern, cu toată aparenta lor deşertăciune, au oferit adăpost multor creaturi. Totdeauna aceste creaturi au urmat aceeaşi cale.

Întotdeauna ele au venit dinspre ţinuturile verzi şi luminoase peste care străluceşte soarele. Întotdeauna s-au îndreptat spre extincţie şi ţinuturile Nopţii Eterne.

Fiecare val de creaturi rămânea pe loc câteva generaţii. Dar mereu erau forţaţi cât mai departe în noapte de valurile următoare.

Odinioară, înflorise pe aceste meleaguri o rasă pe care o cunoaştem sub numele de neamul Haită. Vânau în haite, aşa cum o fac şi blănile-ţepoase în momentele de criză, dar erau mult mai organizaţi. Ca şi blănile-ţepoase, cei din Haită aveau colţi ascuţiţi şi aduceau pe lume pui vii, dar mergeau întotdeauna în patru labe.

Erau mamifere, dar nu oameni. Astfel de diferenţe îmi sunt destul de vagi de vreme ce Diferenţierea nu este subiectul meu, dar cred că rasa voastră cunoştea neamul Haită sub numele de lupi.

După neamul Haită a venit o rasă grosolană, un soi de oameni ce aduseseră cu ei creaturi cu patru picioare care le furnizau hrană şi îmbrăcăminte şi cu care se împerecheau.

— E posibil aşa ceva? întrebă Gren.

— Eu doar îţi repet vechile legende. Posibilitatea nu mă priveşte. Oricum, acest neam se numeau Ciobeni. Ei îi izgoniseră pe cei din Haită, dar fuseseră la rândul lor înlocuiţi de Urlători, specia care, potrivit legendei, rezultase din împreunarea dintre Ciobeni şi creaturile lor. Au mai supravieţuit câţiva Urlători, dar ei au fost ucişi aproape complet când s-a produs următoarea invazie şi au apărut Masivii. Masivii erau numeroşi – m-am întâlnit şi eu întâmplător cu câţiva –, dar erau nişte brute sălbatice. Apoi au venit alte specii de oameni, Arableri, o rasă cu înclinaţii spre cultivarea recoltelor, dar fără alte calităţi.

Arablerii au fost repede alungaţi de blănile-ţepoase, sau Bamboni pentru a le folosi numele lor adevărat.

Când mai puternici, când mai slabi, blănile-ţepoase trăiesc în aceste ţinuturi de secole. Toate legendele spun că ei smulseseră meşteşugul pregătirii hranei de la Arableri, al transportului cu sania de la Masivi, meşteşugul focului de la Hăitaşi, darul vorbirii de la Ciobeni şi tot aşa. Cât adevăr este în asta nu ştiu. Rămâne însă faptul că blănile-ţepoase domină ţinutul.

Sunt capricioşi şi nu poţi avea încredere în ei. Uneori mi se supun, alteori nu. Din fericire sunt speriaţi de puterile speciei mele.

În aceeaşi ordine de idei, n-aş fi surprins să aflu că voi trei – oamenii-sandviş, parcă aşa vă chemau oamenii-burtică? – sunteţi înaintaşii următorului val de migratori. Nici că nu sunteţi conştienţi de acest lucru, dacă aţi fi…

O bună parte din acest monolog scăpase lui Gren şi lui Yattmur care erau mult mai preocupaţi cu înaintarea într-o vale plină cu pietre şi bolovăniş.

— Şi cine sunt aceşti oameni pe care-i foloseşti ca sclavi? întrebă Gren indicând cărătorul şi femeile.

— Mi-ar fi plăcut să cred că ai bănuit deja că aceste specimene sunt Arableri. Ar fi murit cu toţii de mult, fără protecţia noastră.

Arablerii pe care-i vedeţi acum involuează. Poate am să mă explic cu altă ocazie ce înţeleg prin asta. Au involuat foarte mult. Urmează să se transforme în vegetale dacă sterilitatea de care suferă nu va conduce mai repede la stingerea speciei. Cu multă vreme în urmă, au pierdut până şi darul vorbirii. Deşi am spus că au pierdut, de fapt a fost vorba de un câştig, pentru că supravieţuiesc doar prin renunţarea la orice depăşeşte nivelul vegetal.

Acest fel de schimbări nu sunt surprinzătoare în actualele condiţii ale lumii, dar ele au adus transformări şi mai neobişnuite. Arablerii au pierdut raţiunea trecerii timpului; de fapt nimic nu le mai reaminteşte, zilnic sau sezonier, de trecerea timpului în declinul lor. Arablerii au uitat complet de el. Pentru ei se confundă cu durata de viaţă a individului. Era – este singurul interval de timp pe care sunt capabili să-l recunoască – perioada existenţei.

Astfel, şi-au dezvoltat o viaţă co-extensivă, trăind acolo unde au nevoie, în acest interval.

Prin întuneric, Yattmur şi Gren se priviră uimiţi.

— Vrei să spui că aceste femei se pot mişca înainte şi înapoi prin timp, întrebă Yattmur.

— N-am spus asta şi nici Arablerii nu fac acest lucru. Mintea lor nu seamănă cu a mea şi nici chiar cu a voastră, dar când, de pildă, am ajuns la podul păzit de blănile-ţepoase cu torţe, am pus una dintre femei să se deplaseze de-a lungul intervalului vieţii ei şi să vadă dacă o să traversăm podul fără probleme.

Ea s-a întors şi a raportat ceea ce am făcut. Am înaintat şi s-a dovedit că a avut dreptate, ca de obicei.

Desigur, ea poate opera numai când o pândeşte un pericol; acest proces de extensie este în primul rând o formă de apărare. De pildă, când Yattmur mi-a adus mâncare prima oară, i-am cerut acestei femei să se extindă în faţă să vadă dacă ne-a otrăvit. Când s-a întors şi a

raportat că suntem în viaţă, am ştiut că putem mânca liniştiţi.

La fel când te-am văzut prima oară împreună cu blănile-ţepoase şi – oare cum îi numeaţi? – oamenii-burtică, am trimis femeia să vadă dacă ne atacaţi. Aşa că vedeţi că şi o rasă mizerabilă ca aceşti Arableri au folosul lor!

Se strecurau anevoie pe la poalele dealurilor, traversând o zonă de un verde întunecat. Deasupra, lumina soarelui se reflecta de banchiza norilor. Din când în când zăreau frânturi de lumini mişcătoare pe partea lor stângă; blănile-ţepoase încă îi mai urmăreau. Îşi adăugaseră şi alte torţe la cea dintâi.

În timp ce vorbea sodalul, Gren le privea cu reînnoită curiozitate pe femeile Arablere care conduceau grupul.

Fiind goale, putea uşor observa cât de puţin aveau dezvoltate organele sexuale. Părul, foarte rar pe cap, era inexistent pe mons veneris. Coapsele erau înguste, sânii turtiţi şi căzuţi, deşi, dacă încercai să le dai o vârstă, nu păreau prea bătrâne.

Mergeau fără tragere de inimă, fără să ezite şi fără să privească înapoi. Una dintre ele ducea pe cap tigva care conţinea morela.

Gren gândea cu un fel de respect: „cât de diferită trebuie să fie înţelegerea acestor femei în raport cu a sa? cum era viaţa lor? cum gândesc? dacă perioada existenţei lor nu e un culoar continuu, ci unul concurent?”

— Sunt fericite aceste Arablere? îl întrebă pe Sodal Ye.

Sodalul râse vârtos.

— Nu m-am gândit niciodată să le pun o asemenea întrebare.

— Întreabă-le acum.

— Voi, toţi oamenii, şi cei ca voi, sunteţi bolnavi de curiozitate, spuse sodalul fluturând neliniştit din coadă. O trăsătură oribilă care n-o să vă ducă nicăieri. De ce le-aş întreba, doar aşa ca să-ţi satisfac ţie curiozitatea?

În plus, este nevoie de o inteligenţă absolut nulă pentru a fi în stare să te extinzi; trebuie să nu poţi distinge între trecut, prezent şi viitor, e nevoie de o mare concentraţie de

ignoranţă. Arablerii nu mai au limbaj. Odată introdusă ideea verbalizării, li se taie aripile. Dacă vorbesc, nu se mai pot extinde. Dacă se extind, nu mai pot vorbi.

De asta îmi este întotdeauna necesar să am două femei cu mine – de preferinţă femei, pentru că ele sunt chiar mai ignorante decât bărbaţii. Una dintre ele a fost învăţată câteva cuvinte astfel încât să pot să-i dau ordine; ea comunică cu prietena sa prin gesturi astfel că aceasta se poate extinde atunci când ne ameninţă vreun pericol. E o chestie cam greoaie în călătoriile mele, dar m-a scăpat de multe neplăceri.

— Dar cine e nefericitul care te cară? întrebă Yattmur.

Dinspre sodal veni un mormăit rezonant de dispreţ.

— O brută leneşă, nimic mai mult decât o brută leneşă! Îl călăresc de când era flăcău, dar acum e cât se poate de uzat. Dii, monstru trândav! Dă-i drumul că altfel nu mai ajungem acasă.

Multe le-a povestit sodalul. La unele Gren şi Yattmur au răspuns cu mânie ascunsă. Altele nu le-au luat în seamă. Sodalul perora fără-ncetare şi vocea lui devenise un alt element al peisajului, alături de întunericul iluminat când şi când de străfulgerări.

Continuară să înainteze, chiar şi atunci când ploaia, care se înteţise, transformase pământul în clisă. Norii se agitau într-o lumină verzuie şi, cu tot disconfortul, simţeau că se făcuse mai cald. Continua să plouă iar ei se încăpăţânau să înainteze pentru că nicăieri în acel ţinut nu sperau să găsească vreun adăpost. Era ca şi cum ar fi păşit în mijlocul unui găvan cu păsat.

După o vreme, ploaia încetă şi grupul începu să urce din nou. Yattmur insistă să se oprească măcar de dragul copilului. Sodalul, care se bucurase de ploaie, consimţi cu greutate. La adăpostul unui mal reuşiră cu greu să aţâţe din iarbă un foc fumegând. Copilul fu alăptat, iar ceilalţi mâncară şi ei câte ceva.

— Suntem aproape de Golful Abundenţei, declară Sodal Ye de pe dâmbul pe care fusese aşezat. De pe culmile

acestui lanţ de munţi îi puteţi vedea apele întunecate mirosind a sare şi brăzdate de lumina soarelui. Ah, ce bine e să te întorci în mare! Ce noroc pe voi, cei ce trăiţi pe uscat, că noi suntem o rasă predestinată şi nu vom părăsi niciodată apa pentru mediul vostru inospitalier. Profeţia este povara noastră şi trebuie s-o purtăm bucuroşi...

Începu să strige la femei să se grăbească şi să arunce mai multă iarbă şi rădăcini peste foc. Nefericitul cărător cu braţele ridicate deasupra capului se aplecase peste foc pentru a permite rotocoalelor de fum să-l învăluie şi astfel să-l încălzească cât de cât.

Văzând că sodalul nu e atent, Gren se apropie de cărător şi îl prinse de umăr.

— Înţelegi ce-ţi spun? întrebă el. Vorbeşti limba mea, prietene?

Omul nu-şi ridică capul. Îi atârna pe piept ca şi cum ar fi avut gâtul rupt, dar îl întoarse foarte puţin în timp ce bolborosea ceva de neînţeles. Când următoarea străfulgerare îşi răspândi tremurul paralitic peste lume, Gren remarcă cicatricea de pe spinarea omului. O înţelegere la fel de fulgerătoare ca şi lumina îl convinse că omul fusese mutilat astfel încât să nu mai poată să-şi ridice capul.

Gren se lăsă în genunchi şi privi în sus spre figura încovoiată. Avea în faţa ochilor imaginea unei guri strâmte şi a unor ochi ca de cărbune încins.

— Cât mă pot încrede în sodalul ăsta, prietene? întrebă el.

Gura i se zgârcea încet ca şi cum revenea dintr-o agonie îndelungată şi îşi slobozi vorbele ca pe nişte obiecte materiale dure.

— Nu bun... Eu nu bun... rupt, căzut, moarte, murdar... vezi, sfârşesc... încă o urcare... Ye cu toate păcatele – Ye tu cari... tu spate puternic... tu cari Ye... el ştie. Eu murdar sfârşit...

Ceva picurase pe mâna lui Gren, în timp ce se retrăgea, dar nu-şi putea da seama dacă erau bale sau lacrimi.

— Mulţumesc prietene, şi o să mai vedem noi, spuse el. Apoi se apropie de locul în care Yattmur îl curăţa pe Laren şi spuse:

— Presimt că nu trebuie să avem încredere în acest peşte vorbăreţ. Are în plan să mă folosească drept animalul lui de povară când îi va muri cărătorul – cel puţin aşa spune acesta – şi cred că de acum cunoaşte obiceiurile sodalilor.

Până să-i răspundă Yattmur, sodalul slobozi un răget puternic.

— Se apropie ceva! spuse el. Femeilor, urcaţi-mă imediat! Yattmur înăbuşi focul. Gren, vino lângă mine şi încearcă să vezi cine vine.

Căţărându-se şi el pe dâmb, Gren începu să scruteze orizontul, în timp ce femeile aşezau sodalul pe spatele cărătorului. Peste zgomotul produs de gemetele şi agitaţia lor, Gren auzea altele, cele pe care şi sodalul probabil că le auzise; urlete şi ţipete îndepărtate şi insistente a căror intensitate creştea sau cobora într-un ritm furtunos. Sângele îi îngheţă în vine.

Zărea cu greu un grup de aproape zece luminiţe, nu departe de ei, pe câmpie, dar zgomotul acela straniu venea din altă parte. Figurile mişcătoare deveniră apoi mai vizibile şi, deşi inima i se zbătea în piept, se strădui să le observe cât mai bine.

— Îi pot vedea acum, raportă el. Strălucesc – strălucesc în întuneric.

— Atunci înseamnă că sigur sunt urlători, specia de om-animal de care v-am vorbit. Vin încoace?

— Aşa se pare. Ce să facem?

— Coboară lângă Yattmur şi staţi liniştiţi. Urlătorii seamănă cu blănile-ţepoase; dacă sunt iritaţi devin periculoşi. Am să-mi pun femeia să se extindă şi să vadă ce urmează să se întâmple.

Pantomima gesturilor şi bolboroselilor se repetă atât înainte de dispariţia femeii cât şi după apariţia ei. Între timp ciudatele urlete crescuseră în intensitate.

— Femeia s-a extins şi ne-a văzut pe versantul din faţă aşa că, evident, nu vom păţi nimic. Să rămânem deci

liniştiţi până ce trec urlătorii, apoi să pornim şi noi. Yattmur ai grijă să nu scâncească copilul ăla al tău.

Un pic mai liniştiţi de spusele sodalului, se ghemuiră sub mal.

În cele din urmă Urlătorii trecură pe lângă ei, în şir câte unul, la o aruncătură de piatră. Pe măsură ce se îndepărtau, ţipetele lor afurisite, destinate intimidării duşmanului, se stingeau tot mai mult. Era imposibil de precizat dacă mergeau sau ţopăiau. Trecuseră atât de repede şi de nepăsători încât acum li se păreau numai nişte viziuni din visele unui bolnav.

Deşi străluceau cu o lumină slabă, formele erau puţin definite. Caricaturizau cumva figurile lor, figurile omeneşti? Oricum, până să se piardă în negurile câmpiei, înconjuraţi de ţipetele lor guturale, remarcase cât de înalţi erau.

Gren îşi dădu seama că se ţine strâns de Yattmur şi Laren şi tremură din toate încheieturile.

— Ce sunt chestiile astea? întrebă Yattmur.

— Ţi-am spus, femeie, sunt Urlătorii, răspunse sodalul, rasa de care vă spuneam că a fost împinsă spre ţinuturile Nopţii Eterne. Această echipă a fost probabil într-o expediţie de vânătoare şi acum se întorc spre casă. Să pornim şi noi. Cu cât vom trece mai repede de aceşti munţi cu atât voi fi mai bucuros.

Porniră din nou, dar Gren şi Yattmur erau acum mult mai speriaţi.

— Blănile-ţepoase acelea se apropie de noi, îi spuse el sodalului. Ne-au urmărit aproape tot drumul şi dacă nu suntem atenţi ne prind până ajungem în vârful dealului.

— E neobişnuit pentru ei să ne urmărească atât de insistent. În general uită de o acţiune aproape imediat ce o încep. Trebuie că ceva îi atrage în faţă – probabil un ospăţ. În acelaşi timp, deoarece pe întuneric sunt îndrăzneţi, nu trebuie să riscăm un atac. Grăbiţi pasul. Dii, Arabler buiestraş, dii!

Torţele însă se apropiau tot mai mult. Pe măsură ce urcau panta prelungă a muntelui, lumina filtrată sporea treptat şi acum puteau vedea o îngrămădeală de corpuri

adunate în jurul purtătorilor de torţe. O gloată impresionantă de creaturi îi urmărea, deşi păstrau o oarecare distanţă.

Îngrijorarea lor sporea. Yattmur observă mai multe creaturi pe flancul drept îndreptându-se tangenţial spre ei. Lătrături slabe şi chiote reverberau în vastitatea câmpiei. Fără-ndoială, urmau să fie ajunşi din urmă de ceata blănilor-ţepoase.

— O să fim în siguranţă când o să ajungem în vârf. Dii, hai! strigă sodalul încurajator. Nu mai e mult până vedem Golful Abundenţei. Dii, brută slută şi puturoasă.

Pe neaşteptate şi fără niciun sunet, cărătorul se prăbuşi sub el şi îl aruncă cât colo într-un făgaş. O vreme sodalul rămase întins pe spate, aproape năucit, apoi cu o lovitură a cozii sale puternice se redresă şi începu să toarne o ploaie de înjurături la adresa bidiviului.

Femeile tatuate se opriră locului, cea care căra tigva cu morela o puse jos, dar niciuna nu sări în ajutorul omului căzut. Gren o făcu, alergă spre grămăjoara de oase şi îl întoarse cât mai uşor cu faţa în sus. Cărătorul nu scotea niciun sunet. Ochii ca de tăciune i se închiseseră.

— Ce tot mai vrei de eşti nemulţumit, reuşi el să strige furios, printre sudălmile lui Sodal Ye. Nu te-a cărat acest biet schilod până la ultima lui suflare? Ai scos tot ce-ai vrut de la el aşa că fii mulţumit! Acum e liber şi n-o să te mai care niciodată.

— Atunci tu trebuie să mă cari, răspunse sodalul fără ezitare. Dacă nu plecăm mai repede de aici o să fim sfâşiaţi de haita de blăni-ţepoase. Auziţi? Sunt pe aproape. Fii băiat deştept, dacă ţii la pielea ta, şi lasă femeile astea să mă aşeze pe spatele tău.

— Asta nu! O să rămâi în groapa asta sodalule. Putem merge mai departe şi fără tine. Ţi-ai pierdut ultimul cărător.

— Ba nu! se ridică vocea răguşită a sodalului. Tu nu cunoşti creasta acestui munte. Există o potecă secretă spre Golful Abundenţei pe care eu o pot găsi, iar femeile nu. Fără mine o să fiţi prinşi pe creastă, asta v-o promit eu. O să cădeţi în labele blănilor-ţepoase.

— Vai, Gren, sunt atât de îngrijorată pentru Laren. Te rog, decât să stăm şi să ne certăm aici, ia-l mai bine pe sodal.

Îşi întoarse privirea spre Yattmur, prin lumina scăzută a zorilor. Părea un abur, o mască de cretă peste o figură împietrită. Îşi strânse pumnii, ca şi cum i-ar fi fost un duşman.

— Vrei să mă vezi ajuns un animal de povară?

— Da, da, orice decât să fim cu toţii sfâşiaţi în bucăţele. E vorba de un singur munte, nu-i aşa? Ai cărat mult mai mult morela fără să te plângi.

Abătut, Gren se îndreptă spre femeile tatuate.

— Aşa e mai bine, spuse sodalul sucindu-se între braţele lui Gren. Încearcă să-ţi ţii capul un pic mai jos să nu mă jeneze la gât. Aha, e bine aşa. Grozav, înveţi repede. Înainte deci, dii!

Cu capul aplecat şi spatele încovoiat, purtându-l pe sodal în spate, Gren urcă din greu dealul. Alături de el, Yattmur îşi ducea copilul în braţe, iar cele două femei mergeau în faţa lor. Corul dezolant al larmei blănilor-ţepoase îi învăluia. Se căţărau pe albia unui râu a cărui apă rece le ajungea la genunchi şi se grăbeau să scape de pietrişul alunecător şi să ajungă pe un teren mai ferm.

Yattmur remarcă deasupra crestelor din faţă lumina soarelui. Când se gândi să privească în jur remarcă o lume nouă şi mult mai îmbietoare de văi şi dealuri. Haita blănilor-ţepoase nu se zărea din pricina stâncilor.

Acum cerul era brăzdat de razele soarelui. Traversatoare navigau în înălţimi, îndreptându-se spre partea întunecată sau ridicându-se în spaţiu. Era ca un semn de speranţă.

Mai aveau însă de mers. Dar cel puţin acum soarele îi încălzea şi după un marş epuizant ajunseră, în sfârşit, pe culme. Versantul cobora într-o îngrămădeală de piscuri prăpăstioase, imposibil de abordat.

Ascuns printre sute de perdele încrucişate de umbră, se zărea un braţ de mare, întinsă şi liniştită. Bandaje de lumină desfăşurate ca un evantai aruncau strălucire peste

întregul bazin de piscuri, între care se odihnea marea, aşa cum prezisese Sodal Ye. Creaturi se mişcau în apă lăsând semne efemere pe suprafaţa ei. Pe o fâşie de ţărm, alte figuri se mişcau, şerpuind printre corturi albe rudimentare, mici ca nişte perle în depărtare.

Numai sodalul nu privea spre Golful Abundenţei.

Ochii lui se aţintiseră asupra soarelui apoi asupra porţiunii înguste şi foarte luminoase de lume ce putea fi văzută din acel punct, ţinuturile scăldate perpetuu de soare. Acolo strălucirea era aproape insuportabilă. Nu avea nevoie de instrumente care să-i spună că intensitatea luminii şi căldurii crescuse chiar de când părăsiseră Marele Versant.

— Aşa cum am prezis, strigă el, totul se amestecă cu lumina. Se apropie timpul când Marea Zi va veni şi toate creaturile vor deveni o părticică din universul verde. Dar despre asta, cu altă ocazie.

Lumina, atât de zgârcită în ţinuturile Amurgului Etern, era încă filtrată de nori şi aici. O rază deosebit de luminoasă cobora abrupt în puternica pădure – şi rămăsese vizibilă. Stătea acolo ca un şarpe prins între cer şi pământ, iar de la bază începuse să se înverzească. Verdele se ridica spre cer şi în aceeaşi măsură raza se îngroşa continuu. Ajunsese ca un deget arătător înfipt în firmament, iar vârful lui se pierdea în pâcla atmosferei.

— Aaah! acum am văzut semnul semnelor! spuse sodalul. Acum am văzut şi acum ştiu că sfârşitul Pământului e aproape.

— Pe toţi dracii, despre ce vorbeşti? întrebă Gren, cătând de sub povară spre coloana verde.

— Sporii, praful, speranţele, progresul, esenţa de secole a sevei Pământului se topeşte, se înalţă, aspirând spre noi teritorii. Solul sub acea coloană trebuie că s-a copt ca o cărămidă! Încălzeşti o întreagă lume pentru o jumătate de veşnicie, o ţii grea de propria fecunditate, apoi măreşti curentul şi pe energia radiată se ridică extractul de viaţă, susţinut şi purtat în univers pe fluxul galactic.

Insula Piscului Înalt reveni în mintea lui Gren şi, deşi nu înţelegea ce voia să spună sodalul când vorbea de extractul de viaţă susţinut şi purtat pe fluxul galactic, bănuia că are ceva în comun cu experienţa pe care o trăise în strania peşteră cu ochi. Ar fi vrut s-o întrebe pe morelă despre asta.

— Vin blănile-ţepoase, strigă Yattmur. Ascultaţi, eu le aud ţipetele.

Privind înapoi pe drumul pe care urcaseră, zări, prin ceţuri, figurile lor mărunţele. Unii purtau încă torţele fumegânde şi urcau încet, dar hotărât, mai ales pe patru labe.

— Pe unde o luăm? întrebă Yattmur. O să tabere pe noi, sodalule, dacă nu încetezi cu vorbăria asta.

— Trebuie să urcăm mai sus, pe creasta muntelui, spuse Sodal Ye trezit din reverie. Nu mai e mult. În spatele pintenului acela ce se ridică în faţă este o trecere secretă ce coboară printre stânci. Acolo vom întâlni un pasaj ce duce direct în Golful Abundenţei. Nu vă faceţi griji, nenorociţii ăia mai au încă mult de urcat.

Înainte ca sodalul să fi terminat de vorbit, Gren o şi pornise spre pinten.

Sprijinindu-l cu grijă pe Laren de unul din umeri, Yattmur alergă după el. Apoi se opri.

— Sodalule, priveşte, spuse ea, una dintre traversatoare s-a prăbuşit în spatele pintenului. Calea ta de scăpare s-ar putea să fie complet blocată.

Pintenul se ridica ciudat, chiar pe marginea prăpastiei, ca un horn înălţat în vârful unui acoperiş într-o apă. În spatele lui masiv şi ferm, zăcea forma unei traversatoare. Datorită faptului că o vedeau în contra luminii şi se înălţa ca o parte a solului, n-o observaseră mai devreme.

Sodal Ye slobozi un strigăt puternic.

— Cum o să putem trece peste această vegetală uriaşă? izbucni el şi izbi furios cu coada peste picioarele lui Gren.

Gren se clătină şi căzu peste femeia ce căra tigva şi amândoi se prăbuşiră în iarbă.

Femeia slobozi un strigăt, ceva între durere şi furie, şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Din nas îi curgea sânge şi se părea că nu remarcase că sodalul croncănea la ea. În timp ce Yattmur îl ajuta pe Gren să se ridice, sodalul spuse:

— Fir-ar să fie de treabă, o strig s-o pună pe femeia ce se extinde să facă o extensie să vadă dacă scăpăm de aici. Loveşte-o şi fă-o să-mi dea atenţie, apoi pune-mă din nou pe spate şi pe viitor fii mai atent.

Începu să strige din nou la femeie.

Fără veste, ea sări brusc în picioare. Figura îi era contorsionată ca un fruct stors. Apucând tigva de o margine o aruncă cu putere şi învârtită, în capul sodalului. Lovitura îl ameţi, lăsându-l inconştient. Tigva se sparse sub impact şi morela alunecă ca o melasă, acoperind capul sodalului cu un fel de mulţumire apatică.

Privirile lui Gren şi Yattmur se întâlniră, îngrijorate, întrebătoare. Gura femeii ce se extindea rămăsese deschisă. Vorbea fără să scoată niciun sunet. Tovarăşa ei se aşeză pe pământ şi începu să plângă; perioada sa de existenţă, ca moment de revoltă, venise şi trecuse.

— Acum ce ne facem? întrebă Gren.

— Hai să vedem dacă putem găsi tunelul sodalului; asta e prima grijă, spuse Yattmur.

El îi atinse braţul încurajator.

— Dacă traversatoarea trăieşte, poate că putem aprinde un foc sub ea şi o putem goni, spuse el.

Se îndreptară amândoi spre traversatoare, lăsând femeile Arabler să aştepte, cu privirea în gol, alături de Sodal Ye.

Capitolul douăzeci şi şase

Pe măsură ce sporul de radiaţie apropia soarele tot mai mult de ziua, nu atât de îndepărtată, când urma să se transforme într-o novă, dezvoltarea vegetaţiei, până la o supremaţie indiscutabilă, copleşise toate celelalte forme de viaţă şi le împinsese fie spre extincţie, fie spre zona Amurgului Etern. Iar traversatoarele, aceşti monştri giganţi asemănători păianjenilor, dar de origine vegetală, uneori lungi de kilometri, reprezentau culmea puterii regatului plantelor.

Radiaţiile grele deveniseră o necesitate pentru ele şi aceşti primi astronauţi vegetali ai lumii-seră ajunseseră pe Lună cu mult după ce omul îşi încheiase afacerile lui zgomotoase şi se retrăsese în arborii din care coborâse.

Gren şi Yattmur înaintau pe sub masa fibroasă a creaturii tărcate cu verde şi negru. Laren privea speriat în toate părţile şi Yattmur îl ţinea strâns la piept. Simţind pericolul Gren se opri.

Îşi ridică privirile. O figură întunecată privea în jos spre el de pe flancul monstrului. După o clipă îşi dădu seama că sunt mai multe figuri. Ascunşi printre resturile ce acopereau corpul traversatoarei, se zărea un şir de fiinţe omeneşti.

Instinctiv îşi scoase cuţitul.

Văzându-se descoperiţi, privitorii ieşiră din ascunzătoare şi zece oameni îşi făcură apariţia pe flancul traversatoarei.

— Înapoi, spuse Gren la repezeală, întorcându-se spre Yattmur.

— Dar blănile-ţepoase...

Atacatorii îi luaseră prin surprindere. Întinzându-şi aripile, sau mantalele, săreau de la o înălţime cu mult peste capul lui Gren. Începură să-i înconjoare. Fiecare purta câte o sabie şi un băţ.

— Rămâneţi pe loc că altfel vă spintec, strigă Gren fioros şi se postă în faţa lui Yattmur şi a copilului.

— Gren! Eşti Gren din grupul lui Lily-yo!

Figurile se opriseră. Una dintre ele, cea care-i pronunţase numele, îşi aruncă sabia şi înaintară cu braţele deschise.

Recunoştea figura aceea negricioasă!

— Umbre vii! Lily-yo! Lily-yo, tu eşti?

— Eu sunt, Gren, nu alta!

Acum încă doi veneau spre ei ţopăind de bucurie. Îi recunoscu şi pe ei, figuri uitate, dar încă familiare, figurile a doi membri adulţi ai tribului lor. Haris-bărbatul şi Flor îl prinseseră în braţe. Deşi erau atât de schimbaţi, aproape că nu remarcase faptul în surpriza revederii. Se uitase mai mult în ochii lor decât la aripi.

Observându-i privirea întrebătoare alergând pe corpurile lor, Haris spuse:

— Acum eşti bărbat Gren. Şi noi ne-am schimbat mult. Cei ce ne însoţesc sunt prietenii noştri. Ne-am întors de pe Lumea Adevărată, străbătând spaţiul în burta acestei traversatoare. Creatura s-a îmbolnăvit pe parcurs şi s-a prăbuşit aici, în acest ţinut mizerabil al umbrelor. Am fost prinşi aici de multă vreme, fără putinţa de a ne mai întoarce în pădurile calde şi am îndurat atacuri din partea a tot felul de creaturi inimaginabile.

— Iar acum sunteţi pe cale s-o înduraţi pe cea mai teribilă dintre toate, spuse Gren. Nu era încântat să-i vadă pe ai săi, pe care-i admirase atâta, pe Haris şi Lily-yo asociaţi cu oamenii zburători. Duşmanii se adună împotriva noastră. Poveştile mai târziu, şi vă asigur că a mea e mult mai ciudată decât a voastră. O haită mare, chiar două haite de blăni-ţepoase sunt pe urmele noastre.

— Îi numiţi blăni-ţepoase? întrebă Lily-yo. De pe vârful traversatoarei am văzut câţiva care se apropiau. Ce te face să crezi că sunt pe urmele noastre? În ţinutul ăsta al mizeriei şi foamei, s-ar putea să fi fost atraşi de hrana pe care o reprezintă traversatoarea.

Pentru Gren ideea era neaşteptată, dar îi recunoscu pe loc temeinicia. Numai considerabila cantitate de hrană pe care o reprezenta traversatoarea ar fi atras atât de multe blăni-ţepoase şi de atât de departe. Se întoarse să vadă ce zice şi Yattmur. Dar ea dispăruse.

Imediat îşi trase cuţitul pe care abia îl băgase la loc în teacă şi începu să dea roată, strigându-i numele. Necunoscându-l, ceilalţi membri ai grupului lui Lily-yo puseseră şi ei mâinile pe săbii, dar el nu-i luă în seamă.

Yattmur se oprise puţin mai încolo. Îşi strângea copilul la piept şi privea încruntată spre ei. Apoi se răzgândi şi se întoarse lângă sodal şi femeile Arabler. Bombănind supărat, Gren îl împinse pe Haris la o parte şi se îndreptă spre ea.

— Ce-i cu tine? Adu-l pe Laren aici.

— Vino şi ia-l tu, dacă vrei, răspunse ea. Nu vreau să am nimic de-a face cu aceşti sălbatici ciudaţi. Tu erai cu mine. De ce atunci te-ai întors de la mine la ei? De ce vorbeşti cu ei? Cine sunt ei?

— O umbre! Apăraţi-mă de femeile proaste! Nu înţelegi...

Era prea târziu.

Mişcându-se într-o tăcere absolută, primele rânduri de blăni-ţepoase îşi făcuseră apariţia după creasta dealului.

Confruntaţi cu oamenii, se opriseră, dar rândurile din spate îi împingeau tot mai înainte. În mantalele lor aruncate băţos peste umeri şi cu dinţii lor dezveliţi, nu arătau prietenoşi deloc. Unul sau doi dintre ei purtau caschetele acelea ridicole făcute din tigve.

— Sunt şi cei ce le-au promis oamenilor-burtică ajutor să ajungă acasă, şopti Yattmur printre dinţi.

— Cum poţi să ştii, seamănă atât de mult între ei.

— Sunt sigură că, cel puţin pe ăsta bătrân cu favoriţi galbeni şi un deget lipsă îl recunosc.

Apropiindu-se împreună cu grupul său, Lily-yo întrebă:

— Ce facem? Dacă le dăm traversatoarea, crezi că animalele astea o să ne lase în pace?

Gren nu-i răspunse. Înaintă până în dreptul creaturii cu perciuni galbeni indicată de Yattmur.

— Noi nu vă vrem răul blană-ţepoasă. Ştii că nu m-am luptat cu voi când eram pe Marele Versant. Aveţi cu voi pe cei trei oameni-burtică care erau tovarăşii noştri?

Fără să-i răspundă, Favoriţi-Galbeni se întoarse anevoie să-şi consulte prietenii. Cel mai apropiat dintre ei se ridică pe labele dinapoi şi vorbi lătrat celorlalţi. În cele din urmă,

Favoriţi-Galbeni reveni la Gren şi îi vorbi arătându-şi colţii. Strângea ceva în braţe.

— Hip, hip, ham, da uscăţivule, dolofanii-burtică ne însoţesc. Uite priveşte, prinde!

Cu o mişcare rapidă îi aruncă ceva, iar Gren, foarte aproape de el, trebui să prindă.

Era capul retezat al unuia dintre oamenii-burtică.

Fără să se mai gândească la nimic, Gren aruncă capul, îşi scoase cuţitul şi se năpusti înfuriat asupra blănii-ţepoase. Lama străpunse burta creaturii înainte ca aceasta să aibă timp să se ferească. În timp ce creatura se clătina urlând, Gren îi apucă labele cenuşii cu ambele mâini, se răsuci complet pe un călcâi şi îl azvârli peste buza prăpastiei.

Când urletele Favoriţilor-Galbeni nu se mai auziră se aşternu o tăcere totală, tăcerea surprizei.

„Soarta noastră se hotărăşte în clipa următoare”, gândi Gren. Era însă prea furios pentru a-i mai păsa de ceva. Îi simţea pe Yattmur, Lily-yo şi pe ceilalţi oameni în spatele său, dar nu îndrăzni să privească înapoi la ei.

Yattmur se aplecă spre obiectul sfărâmat şi însângerat care se rostogolise la picioarele sale. Aşa cum era retezat, capul fusese redus la un lucru de nimic, o chestie oribilă. Privind în piftia apoasă care odată fuseseră ochi, Yattmur înţelese şi soarta celorlalţi.

Începu să bocească, şoptind:

— Erau întotdeauna atât de blânzi cu Laren!

Atunci izbucni vacarmul în spatele ei.

Un răcnet teribil, un urlet cu un ritm straniu şi puternic, un zbieret ce-i izbise capul atât de pe neaşteptate încât o podidise sângele pe nas. Blănile-ţepoase ţipau la rândul lor înspăimântaţi, se întorceau şi se îmbrânceau încercând să scape cât mai repede în umbrele de dincolo de munţi.

Surzit, Gren privea în jurul său. Lily-yo şi tovarăşii ei se îndreptau spre traversatoarea muribundă. Yattmur încerca să-şi liniştească copilul. Femeile Arabler zăceau cu faţa la pământ şi palmele peste urechi.

Vacarmul reîncepu. Contorsionat de suferinţă şi disperare Sodal Ye îşi revenise în simţiri şi acum îşi striga

furia cu voce tare. Apoi, deschizându-şi gura umflată de buza inferioară, pronunţă cuvinte ce numai treptat căpătau sens.

— Unde sunteţi, capete seci, creaturi ale câmpiilor întunecate. Aveţi surcele în capetele alea ale voastre de nu mi-aţi înţeles profeţia unde cresc coloanele verzi. Creşterea este simetrică, în sus şi în jos şi ceea ce se cheamă putrezire nu este decât a doua parte a creşterii. Acest proces, capete cu surcele, procesul involuţiei ce vă poartă în jos, în fântâna verde din care aţi apărut...

„Sunt pierdută într-un labirint, Gren! Ca o cârtiţă, Gren, sap printr-un pământ de cunoştinţe... coşmarurile, Gren – Gren te chem prin gura peştelui. Mă auzi? Sunt eu, vechiul tău asociat, morela.”

— Morela!

În uimirea lui, Gren se lăsă în genunchi în faţa sodalului. Inexpresiv privea coroana leproasă şi maronie ce-i împodobea capul. Şi în timp ce-l privea, ochii acestuia se deschiseră, la început împăienjeniţi, apoi din ce în ce mai limpezi şi mai concentraţi asupra lui.

— Gren, eram aproape moartă. Ah, durerea revenirii în simţuri... Ascultă, omule, sunt eu, morela ta, eu îţi vorbesc. Îl ţin pe sodal în frâu şi îi folosesc facultăţile aşa cum odinioară am procedat cu tine; există atâta bogăţie în mintea lui – dacă o mai cuplez cu propriile mele cunoştinţe... Oh, văd clar nu numai lumea asta mică, ci toate galaxiile verzi, universul veşnic verde...

Gren sări în sus ca turbat.

— Morelo, eşti nebună? Nu vezi în ce situaţie ne găsim aici, la un pas să fim sfâşiaţi de blănile-ţepoase când vor mai prinde puţin curaj. Ce ne facem? Dacă, într-adevăr, tu eşti şi dacă eşti în toate minţile, ajută-ne!

— Nu sunt nebună – afară poate doar de faptul dacă a fi singura creatură înţeleaptă într-o lume de capete seci este o nebunie... Aşadar Gren pot să-ţi spun că ajutorul soseşte! Priveşte pe cer!

Peisajul era infuzat tot mai mult cu o lumină sinistră. În depărtare, marginile neîntrerupte ale junglei înălţau pilaştri

verzi spre o altă colonadă formată în afară. Păreau că luminează orizontul cu luminescenţa lor şi Gren nu fu surprins deloc să vadă dungi de nori verzui brăzdând cerul. Din unul din aceşti nori cădea o traversatoare. Cobora cu viteză moderată şi se părea că ţinta ei este promontoriul lor.

— Vine aici, morelo? întrebă Gren. Nu era prea încântat de învierea acestui tiran ce până nu demult îi supsese toată vlaga, dar îşi dădea seama că ciuperca, dependentă de sodalul lipsit de picioare, nu putea decât să-l ajute.

— Coboară aici, îi răspunse morela. Tu şi Yattmur şi copilul, veniţi şi aşezaţi-vă lângă mine, să nu vă strivească când o să aterizeze. Probabil vine să se împerecheze, să se inter-fertilizeze cu traversatoarea muribundă. Cum ajunge jos, trebuie să ne urcăm pe ea. Tu trebuie să mă cari pe mine, Gren, înţelegi? Apoi am să-ţi spun ce o să facem mai departe.

În timp ce vorbea astfel prin gura buzată, o pală de vânt înfioră iarba. Corpul păros de deasupra lor se mărea tot mai mult, acoperindu-le aproape complet vederea. Traversatoarea ateriză în vârful perechii sale muribunde, cocoţată pe marginea stâncii. Picioarele i se extinseră în jos ca nişte stâlpi plini de muşchi, căutară un punct de sprijin, se fixară şi înţepeniră locului.

Împreună cu Yattmur şi femeile tatuate, ce se târau pe urmele lor, Gren se apropie de ea şi privi în sus. Apoi dădu drumul cozii sodalului, de care îl târâse până acolo, şi spuse:

— Nu putem urca până acolo! Eşti nebună de crezi aşa ceva, morelo. E mult prea sus.

— Urcă, creatură, urcă! urlă morela.

Gren încă ezita când Lily-yo şi grupul ei se apropiară de ei.

— Aşa cum spune şi creatura-peşte asta a ta, este singura noastră cale spre salvare, spuse Lily-yo. Urcă, Gren. Veniţi cu noi, îţi promit că o să avem grijă de voi.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de o traversatoare, Gren, adăugă şi Haris.

Rămase locului deloc încurajat de îndemnurile lor. Ideea de a urca pe ceva care zboară prin aer îi provoca greaţă. Îşi amintea călătoria pe spatele păsării-vegetale ce se prăbuşise în Nomansland, călătoria în barcă şi pe Umblător; de fiecare dată nimerise dintr-un loc rău în altul şi mai rău. Numai călătoria în curs, pe care o realiza de bunăvoie alături de Sodal, avusese o perspectivă favorabilă încă de la plecare.

În timp ce el încă ezita, morela începu să urle din nou cu vocea sodalului, îndemnându-i pe ceilalţi să urce picioarele fibroase, îmboldindu-le chiar şi pe femeile tatuate să-l care şi să-l ridice şi pe el, lucru pe care acestea îl făcură cu ajutorul grupului lui Lily-yo. Odată cocoţaţi cu toţii pe imensa spinare, îi făcură semn să urce şi el. Numai Yattmur rămăsese alături de el.

— Trebuie să urcăm şi noi, Gren. Traversatoarea ne va trece dincolo, spre pădurile calde, departe de blănile-ţepoase, unde vom putea trăi liniştiţi alături de Laren! Ştii şi tu că nu putem rămâne aici.

Se uită la ea şi în ochii mari ai copilului din braţele ei. Înduraseră atâtea necazuri din pricina lui, chiar de atunci de când Gura-Neagră cântase irezistibilul său cântec.

— Dacă tu vrei, vom urca şi noi, Yattmur. Lasă-mă pe mine să duc băiatul. Apoi, într-o răbufnire furioasă, îşi ridică privirea spre morelă şi strigă: Mai tacă-ţi odată gura aia blestemată – uite c-o să vin şi eu!

Strigase degeaba, morela încetase de mult, iar când, împreună cu Yattmur, ajunseră gâfâind pe spatele „colinei vii” o găsiră foarte preocupată să-i îndemne, pe Lily-yo şi compania, într-o nouă acţiune.

Sodalul întoarse spre el acea figură inexpresivă şi spuse:

— Aşa cum ştii şi tu, pentru mine a venit vremea diviziunii şi propagării. Aşa că sunt gata să preiau această traversatoare.

— Poate o să te preia ea pe tine, răspunse Gren mai mult pentru sine.

O mişcare a traversatoarei îi buşi cu zgomot. Uriaşa creatură, în chinurile fertilizării, avea prea puţină

senzitivitate şi rămase preocupată pe mai departe de afacerile ei în timp ce Lily-yo şi ceilalţi, folosindu-şi cu disperare cuţitele, îi perforau epiderma.

Când reuşiră să descopere o mică porţiune, îl ridicară pe sodal astfel încât acesta să atârne cu capul în jos, deasupra. Sodalul se împotrivea slab pentru că morela îl ţinea bine sub control şi nu-i permitea mai mult. Forma urâtă, maronie şi ciupită a morelei începu să alunece. Jumătate din ea căzu în groapă, după care, la indicaţie, ceilalţi o acoperiră cu bucăţele din carnea creaturii. Gren era uimit de felul în care se grăbeau să-i ducă la îndeplinire ordinele. Se părea că el căpătase un fel de imunitate la ordine.

Yattmur se aşezase şi îşi alăpta copilul. Când Gren se aşeză alături, îi arătă cu degetul spre partea întunecată a muntelui. De acolo de sus, puteau vedea mult mai bine umbrele cetelor de blăni-ţepoase căutând refugiu în aşteptarea evenimentelor. Ici şi colo sclipeau torţele lor, punctând cenuşiul împrejurimilor ca nişte inflorescenţe într-o pădure tristă.

— N-au de gând să ne atace, spuse Yattmur. Poate ar trebui să coborâm şi să găsim drumul secret spre Golful Abundenţei?

Peisajul începu să tremure.

— E prea târziu, spuse Gren. Ţin-te bine. Zburăm. Îl ţii bine pe Laren?

Traversatoarea se ridicase. Sub ei străluci pentru o clipă promontoriul în timp ce alunecau în jos, peste el, survolându-i rapid stâncile. Apoi se deschise spre ei Golful Abundenţei, mărindu-se tot mai mult pe măsură ce se apropiau de el.

Alunecau printre umbre şi fâşii de lumină – umbra lor se profilă o vreme peste apa vălurită; din nou în umbră şi încă o dată în lumină. Se înălţau câştigând siguranţă şi se îndreptau vertiginos spre măreţul soare.

Laren chiui alarmat, dar se întoarse imediat la sânul mamei. Închise ochii ca şi cum priveliştea ar fi fost prea mult pentru el.

— Strângeţi-vă cu toţii în jurul meu, strigă morela, iar eu am să vă vorbesc prin această gură de peşte. Trebuie să ascultaţi cu toţii ce am să vă spun.

Agăţându-se de părul fibros, se adunară în grabă. Numai Gren şi Yattmur se lăsară mai greu.

— Acum am două corpuri, începu morela. Am preluat controlul asupra traversatoarei; îi dirijez sistemul nervos. Va face numai ceea ce vreau eu. Fiţi liniştiţi, pentru moment nu vă paşte niciun pericol.

În schimb, mult mai îngrozitoare decât zborul se dovedesc a fi cunoştinţele pe care le-am extras din acest peşte, Sodal Ye. Trebuie să vi le spun şi vouă, pentru că ele îmi modifică planurile.

Aceşti sodali sunt neamuri ale mărilor. În timp ce fiinţele inteligente de pe uscat au fost izolate de izbucnirea vegetală, sodalii, bucurându-se de libertatea oceanelor, au putut să ţină legătura unii cu alţii. Încă şi astăzi mai cutreieră planeta fără odihnă. În acest fel, mai degrabă au câştigat decât au pierdut din cunoştinţe.

Ei au descoperit că lumea e pe cale să dispară. Nu imediat – nu în câteva generaţii – dar va dispărea cu siguranţă, şi acele coloane verzi ale dezastrului, ridicându-se din junglă spre cer, sunt semne că acest sfârşit a început deja.

În regiunile într-adevăr fierbinţi, regiuni necunoscute niciunuia dintre noi, unde trăiesc tufişurile arzătoare şi alte plante ce utilizează focul, coloanele verzi au început de mult. În mintea sodalului am găsit informaţii despre ele. Văd câteva strălucind pe ţărmuri scăldate de o mare aburindă.

Morela tăcu. Gren îşi dădea seama că acum sapă tot mai adânc pentru noi informaţii. Tremura înfiorat de dezgust, dar, într-un anume fel, admira interesul morelei pentru aceste lucruri.

Sub ei, plutind uşor înapoi, se desfăşurau ţărmurile ţinuturilor Amurgului Etern. Erau foarte strălucitoare, dar buzele groase se mişcară din nou şi încă o dată vocea sodalului purtă gândurile morelei.

— Aceşti sodali nu înţeleg întotdeauna cunoştinţele pe care le-au acumulat. Ah, ce minunată e perspectiva când vezi... Oameni, există un aliaj arzător, o forţă numită involuţie... Cum să mă exprim ca firavele voastre creiere să înţeleagă?

Cu multă vreme în urmă, oamenii – strămoşii voştri îndepărtaţi – au descoperit că viaţa creşte şi evoluează din, cum se spune, o picătură de fertilitate, o amibă ce a servit ca o poartă spre viaţă, dincolo de care zac aminoacizii şi lumea anorganică. Iar această lume anorganică evoluase şi ea, descoperiseră ei, în formele mai complexe, dintr-o singură picătură, un atom primordial.

Omul ajunsese la înţelegerea acestui vast proces de creştere. Sodalii, în schimb, au descoperit în plus că procesul creşterii, al dezvoltării, încorporează, totodată, ceva ce omul ar fi numit putrezire; natura nu numai că involuează prin putrezire, dar trebuie să putrezească pentru a evolua.

Această creatură pe care o locuiesc acum ştie că lumea este într-o fază descendentă şi acest lucru l-a încercat în zadar să-l predice printre voi, cei mai săraci cu duhul.

La începutul timpului acestui sistem solar, toate formele de viaţă erau indistincte şi moartea unora însemna viaţa pentru celelalte. Ele sosiseră pe Pământ din spaţiu sub forma unor fire de praf, ca nişte scântei, în vremea Cambrianului. Apoi evoluaseră în vegetale, animale, reptile, insecte, toate varietăţile şi speciile care invadaseră lumea, multe din ele dispărute.

De ce au dispărut? Pentru că fluxurile galactice care determină viaţa unui sistem solar acum distrug soarele acestui sistem. Aceleaşi fluxuri controlează şi viaţa şi o determină să se închidă aşa cum închid şi existenţa Pământului. Astfel natura involuează. Din nou formele de viaţă devin din ce în ce mai indistincte! Deşi nu încetează de a rămâne interdependente, trăind unele pe seama celorlalte, acum se apropie din nou. Erau oamenii-burtică vegetale sau fiinţe umane? Blănile-ţepoase sunt fiinţe umane sau animale? Şi creaturile lumii seră, aceste

traversatoare, sălciile ucigaşe din Nomansland, umblătorii ce cresc ca plantele şi migrează ca păsările – cum mai pot fi ele încadrate în vechile clasificări?

Chiar eu mă întreb ce sunt.

Pentru o vreme morela rămase tăcută. Ascultătorii ei se priveau pe ascuns, neliniştiţi, până ce o uşoară fâlfâire din coada sodalului le atrase din nou atenţia asupra discursului.

— Voi, toţi aici de faţă, aţi scăpat printr-un accident de fluxul principal al involuţiei. Trăim într-o lume în care fiecare generaţie devine din ce în ce mai puţin definită. Toate formele de viaţă tind spre lipsa inteligenţei şi infinitezimal, spre fărâma embrionică. Astfel se împlineşte procesul universului. Fluxurile galactice vor duce sporii vieţii spre alt sistem abia format, aşa cum odinioară i-au cărat aici. Deja puteţi vedea procesul la lucru în aceşti stâlpi verzi de lumină ce extrag viaţa din junglă. În condiţiile încălzirii continue, procesele involuţioniste se accelerează.

În timp ce morela le vorbea astfel, cealaltă jumătate a ei, care controla traversatoarea, o conducea drept în jos. Acum pluteau peste jungla deasă, peste banianul ce acoperise în întregime continentul însorit. Căldura îi înfăşură ca o mantie protectoare.

Gren sări brusc în picioare şi o ajută şi pe Yattmur să se ridice.

— Eşti cea mai inteligentă dintre toate creaturile, morelo, spuse el. Nu-mi pare rău că te părăsesc pentru că acum văd că poţi foarte bine să ai grijă de tine. Oricum, eşti prima ciupercă care a pătruns misterul universului. Yattmur şi cu mine vom vorbi despre tine când vom fi în siguranţă în straturile mijlocii ale junglei. Vii şi tu, Lily-yo, sau ţi-a fost dată o nouă viaţă ca să călăreşti vegetalele?

Lily-yo, Haris şi ceilalţi se ridicaseră şi ei în picioare şi îl priveau pe Gren cu un amestec de ostilitate şi autoapărare pe care nu-l mai încercaseră de multă vreme.

— Vrei să părăseşti acest creier splendid, acest protector, această morelă care îţi este prieten? întrebă Lily-yo.

Gren aprobă din cap şi adăugă:

— Fii binevenită la ea – sau ea să fie binevenită la voi. Iar tu, la rândul tău, va trebui să hotărăşti, aşa cum eu am făcut-o, dacă are puterea binelui sau a răului. Eu m-am hotărât. O iau pe Yattmur, pe Laren şi cele două femei Arabler înapoi în pădurea căreia îi aparţinem.

Pocni din degete şi femeile tatuate se ridicară supuse.

— Gren, ai rămas la fel de încăpăţânat ca pe vremuri, spuse Haris cu o notă de mânie în glas. Vino cu noi în Lumea Adevărată, este un loc mai bun decât jungla. Ai auzit deja, de la peştele-morelă, că jungla e condamnată.

Gren descoperi cu încântare că poate folosi argumente într-un fel în care altădată i-ar fi fost imposibil.

— Dacă ceea ce a spus morela este corect, Haris, atunci şi această altă lume a ta este condamnată la fel de sigur.

Vocea morelei reveni rezonantă şi iritată.

— Aşa deci, omule. Dar încă nu mi-ai aflat planurile. În minusculul centru al gândirii din mijlocul acestei traversatoare, am aflat de existenţa unor lumi cu mult dincolo de aceasta, cu mult dincolo şi încălzite de alţi sori. Traversatoarea poate fi condusă să facă această călătorie. Eu şi Lily-yo şi ceilalţi vom trăi în interiorul ei în siguranţă şi ne vom hrăni cu pulpa ei până vom ajunge în aceste lumi noi. Pur şi simplu vom urma coloanele verzi şi vom încăleca pe fluxurile galactice ale spaţiului, iar ele ne vor conduce spre un loc bun şi prosper. Desigur, poţi veni şi tu cu noi, Gren.

— M-am săturat să tot car sau să fiu cărat. Du-te, şi... succes. Umple o întreagă lume pustie cu oameni şi ciuperci!

— Ţi-am spus doar că acest Pământ va muri în foc, smintit ce eşti.

— Aşa ai spus, o, înţeleaptă morelă. Dar tot tu ai spus că acest lucru nu va veni decât peste multe generaţii. Laren şi fiul său, şi fiul fiului său, vor trăi mai bine în lumea asta verde decât să fie copţi în măruntaiele unei vegetale plecată în necunoscut. Haide Yattmur. Voi, femeilor, veniţi după mine.

Se pregăteau de plecare. Lăsându-le pe femeile tatuate s-o ia înainte, Yattmur îi dădu copilul şi Gren şi-l aşeză pe umeri. Haris făcu un pas înainte şi îşi scoase cuţitul.

— A fost întotdeauna dificil să trateze omul cu tine. Nu-ţi dai seama ce faci? spuse el încruntat.

— S-ar putea să fie adevărat, ce spui, dar acum, cel puţin, ştiu ce faci tu.

Ignorând cuţitul lui Haris, începu să coboare pe spinarea flocoasă. Ajunşi în dreptul unei ramuri puternice ajutară ascultătoarele Arablere să se prindă de ea. Apoi, cu o nespusă bucurie în suflet, Gren privi spre profunzimile pădurii.

— Haideţi, spuse el încurajator. Acesta ne va fi căminul. Aici pericolele mi-au fost leagăn, dar şi câte am învăţat ne vor prinde bine! Dă-mi mâna Yattmur.

Coborau ţinându-se de mână, în caravanseraiul de frunze şi nu priviră înapoi să vadă cum se ridică încet traversatoarea cu pasagerii ei, cum pluteşte deasupra junglei pe cerul smălţuit cu verde şi cum se îndreaptă spre albastrul profund al spaţiului.

SFÎRŞIT

Brian Aldiss şi lunga după-amiază a destinului

Cartea pe care o ţineţi în mână, opera de tinereţe a celui mai important scriitor contemporan britanic de science fiction, este primul său roman tipărit în româneşte. Fiind şi lucrarea care l-a impus definitiv cititorilor americani, nu ne îndoim de o fericită coincidenţă.

Serializat de-a lungul anului 1961 în revista americană The Magazine of Fantasy and Science Fiction romanul Sera venea pe un teren extrem de prolific şi concurenţial ce mustea de energii creatoare şi bogăţie a inovaţiilor. În 1960 Philip Jose Farmer publicase „Flesh” (Pofte trupeşti), zguduind din temelii tabuurile sexuale ale genului. În acelaşi an Walter M. Miller produsese „A Canticle for Leibowitz” (O cantică pentru Leibowitz) unul dintre studiile clasice asupra conservatorismului religios într-o lume post-apocaliptică. Anul 1961 continua să dea la iveală noi opere clasice; „Dark Universe” (Univers Întunecat) al lui Galouye, imaginativul „Solaris” al lui Lem şi „Stranger in a strange Land” (Străin în ţară străină) a lui Heinlein ce câştiga Hugo-ul în acel an, la categoria roman.

Succesul a fost imens şi la Convenţia Mondială de Science Fiction – Chicon III, ţinută la Chicago în anul următor, fanii au votat-o ca cea mai bună serie a anului, preferând un tânăr britanic, unor autori americani consacraţi precum Lloyd Biggle Jr., Fritz Leiber sau Mack Reynolds.

Brian Aldiss, a cărui faimă este astăzi recunoscută în întreaga lume, s-a născut în Norfolk în 1925. După război (a luptat în Extremul Orient) îşi începe cariera ca librar în Oxford apoi este redactorul literar al revistei „Oxford Mail”.

Autor, antologator, critic şi istoric literar, ani de-a rândul Preşedintele Asociaţiei Britanice de Science Fiction, devine treptat omul-orchestră al science fiction-ului britanic.

Pentru opera sa impresionantă, premiile importante ale genului nu l-au ocolit: Nebula, Hugo, Campbell, diploma

pentru cel mai bun scriitor contemporan de Science Fiction, decernată cu prilejul Convenţiei Mondiale din 1976.

Printre primele sale lucrări (a debutat în „Science Fantasy” în 1954) întâlnim o variaţie pe tema mutantului în „Non-Stop” (1958) şi două descrieri ale exploatării Pământului de către extratereştri în „Vanguard from Alpha” (Avangardă din Alfa – 1959) şi „Bow Down to Nul” (Plecăciune pentru Nul – 1960).

Le urmează un număr impresionant de romane şi povestiri. Printre ele, „The Dark Light-Years” (Anii-lumină Întunecaţi – 1964) descrie întâlnirea cu o rasă de extratereştri respingători ca aspect fizic, dar cu o înaltă organizare socială. „Greybeard” (Cărunt – 1964) şi „Earthworks” (Metereze – 1965) sunt plasate într-un viitor în care atât Pământul cât şi omenirea au devenit sterile.

La sfârşitul deceniului şase, alături de J. G. Ballard şi ceilalţi asociaţi cu revistele lui Michael Moorcock („New Worlds”) Brian Aldiss pune bazele „Noului Val” din SF-ul britanic. Din această perioadă datează două dintre lucrările sale marcate de experimentele stilistice moderniste non-sf. „Report on Probability A” (Raport asupra probabilităţii A – 1968) este mult îndatorată „Noului Roman” francez, în timp ce originalul „Barefoot in the Head” (Cu picioarele în cap – 1969), un fel de antipovestire, combină, în maniera lui Joyce, o multitudine de tehnici de scris pentru a zugrăvi un al treilea război mondial psihedelic.

Vreme de aproape un deceniu, Aldiss elaborează una dintre cele mai originale istorii ale genului, „Billion Year Spree: The True History of Science fiction” (1973), fixând controversata graniţă din amonte a SF-ului, la romanul lui Mary Shelley „Frankenstein”. Poate pentru a întări şi mai mult aserţiunea că „Frankenstein” este primul roman SF „adevărat” scrie chiar el un roman – „Frankenstein Unbound” (Frankenstein dezlănţuit – 1973), o fantezie ce implică călătoria înapoi în timp pentru a descoperi motivaţia iniţială a povestirii lui Mary Shelley. Romanul a fost ecranizat, relativ recent, în 1990, cu titlul „Roger Corman’s Frankenstein Unbound”. O versiune complet

revăzută şi adusă la zi (scrisă în colaborare cu David Wingrowe) a istoriei genului este reluată în cartea „Year Spree: The History of Science Fiction” (1986).

Printre alte lucrări, în care ia în dezbatere idei şi concepte proprii science fiction-ului, nu pot fi trecute cu vederea „Hell's Cartographers” (Cartografii iadului – 1975), o compilaţie de istorii personale ale mai multor scriitori şi „Science Fiction Art” (1975) – o istorie a ilustraţiei SF în revistele britanice şi americane.

După ani de experimente şi căutări, Brian Aldiss pare a se întoarce, în ultimele lucrări, la anii de început din Hothouse, la aventura inteligentă şi alertă. „Ca şi creaţia sa, Gren”, notează într-un studiu David Wingrowe, „Aldiss pare a se întoarce spre întinsele straturi mijlocii ale banianului SF, după ce a explorat zonele întunecate şi reci ale conştiinţei, cu încrederea şi maturitatea de a produce cea mai bună lucrare a sa: seria Helliconiei”.

Science fiction-ul practicat de Aldiss e mult prea divers pentru a putea fi încadrat într-o subcategorie anume. Anumite generalizări se impun însă. Astfel, toate romanele sale îşi desfăşoară activitatea în viitor – adesea viitoruri răvăşite de războaie sau degenerate din alte motive. Ironia ignoranţei propriului mediu, a altor culturi, este esenţială în opera sa şi rareori locuitorii acestor viitoruri beneficiază de înţelepciune. Contrabalansând într-un fel acest pesimism, aproape toate romanele sale sunt, într-un fel sau altul, povestiri de explorare ce lasă protagoniştilor cel puţin posibilitatea de îmbogăţire spirituală. Călătoria în timp, însoţită de inevitabila ironie a intersectării perspectivelor prezente trecute şi viitoare, este preferată călătoriei în spaţiu. E o temă majoră, de la prima colecţie de povestiri, „Space, Time and Nathaniel” (1957) până la celebra trilogie a Helliconiei.

La un prim nivel de lectură, Sera poate fi privită ca o odisee, deşi structura ei este cumva diferită de clasica istorisire a unei călătorii. În majoritatea acestor povestiri, de la aventurile în Africa până la vizitarea unor planete ciudate, există o clară delimitare între „acasă” şi lumea

explorată. În „Sera” ea lipseşte cu desăvârşire. Aici „acasă” este un sat uşor de invadat şi care, oricum, trebuie abandonat după sfârşitul copilăriei. Explorarea începe chiar de la uşă, lumea de explorat este aici, nu dincolo, nu în altă parte.

Călătoria lui Gren nu este una exploratorie, ci mai degrabă o odisee, pentru că el caută mai mult un posibil „acasă” decât aventura, (nu are nici măcar consolarea lui Odysseus că o Ithacă există).

Romanul se deschide asupra unei lumi tribale care, în mod ironic, nu priveşte trecutul, ci un viitor îndepărtat. Peste câteva miliarde de ani, îşi imaginează autorul, în ciuda cosmologiei moderne, Pământul va înceta să se mai rotească în jurul axei sale, iar Luna nu se va mai roti în jurul său. Vor rămâne două corpuri imobile în spaţiu, legate între ele nu numai de universala forţă a gravitaţiei, dar şi de o imensă şi monstruoasă reţea vegetală. Pentru că jumătate din planeta noastră, supusă în permanenţă unei umidităţi constante, în lumina şi căldura unui soare muribund, a devenit o seră cosmică în care Ficusul de India s-a impus ca specia vegetală cea mai adaptată şi a invadat treptat întreaga suprafaţă disponibilă, planeta a devenit acum o învălmăşeală impenetrabilă de ramuri, rădăcini, trunchiuri şi frunze în mijlocul cărora trăiesc şi proliferează incredibile creaturi vegetale ce zboară, se târâie, se agaţă şi se devorează reciproc. Ele sunt rezultatul unui proces îndelung de mutaţii progresive şi a căror fiziologie a devenit atât de sofisticată încât suntem în faţa unui început de cerebralizare.

În acest infern verde, unica specie animală care a supravieţuit este omul. Figuri patetice şi verzi, mimând culoarea dominantă, nu mai înalte decât un cot, cu intelectul atrofiat, oamenii luptă continuu pentru supravieţuire. Trăiesc în mici comunităţi de femei, bărbaţi şi copii legaţi între ei de credinţe şi tabuuri primordiale.

Aldiss urmăreşte viaţa unui asemenea trib minuscul, observându-l, parcă, prin ocheanul unui microscop magic. Tribul condus de femeia Lily-yo trăieşte, ca toţi ceilalţi

umani, pe ramurile mediane ale acestei păduri colosale. Jos, la sol, este infernul şi nimeni nu s-a întors de acolo vreodată. Adulţii tribului se pregătesc de ultimul act ritual al scurtei lor vieţi – Marea Călătorie. Dar pentru asta vor trebui să urce până în vârfuri acolo unde se opresc traversatoarele.

Adevăraţi astronauţi vegetali, traversatoarele – un fel de omizi vegetale kilometrice, fac naveta între Pământ şi Lună, alunecând pe o imensă reţea de cabluri vegetale ce se întinde între ele ca o gigantică pânză de păianjen. Cu fiecare cursă, chemate de mirajul radiaţiilor cosmice, traversatoarele poartă inconştient cu ele seminţe şi spori, agăţaţi de cablurile lipicioase, fecundând satelitul cu corpurile lor, transformându-i pulberea în humus vital pentru a aprinde şi aici magica scânteie a vieţii. Tot astfel, vor călători spre Lună, închişi în carapacele unor seminţe pe măsură, maturii tribului. Ajunşi aici, transformaţi de radiaţii, vor începe o existenţă nouă, nebănuită, încercând să deprindă antica înţelepciune a oamenilor.

Rămaşi pe Pământ, adolescenţii tribului eşuează în încercarea de a forma, la rândul lor, o familie-trib unită şi Gren, eroul principal, este alungat. Pentru orice uman, rămas singur în infernul verde, fără ajutorul semenilor săi, moartea violentă era singura alternativă. Dar Gren intră în simbioză cu o ciupercă, un mutant cerebralizat al inofensivei specii de odinioară. Ea îi sondează memoria ancestrală, atingând nivelurile uluitoarei civilizaţii umane apuse şi îi stimulează inteligenţa.

După un periplu fascinant, într-o lume excesiv darwiniană, Gren se hotărăşte, în final, să rămână pe Pământ împreună cu femeia iubită. Dar, scânteia ce avea să aprindă din nou focul evoluţiei apăruse. Prietenii săi aleg calea stelelor la bordul unei traversatoare conduse acum de aceeaşi ciupercă senzitivă. Se îndepărtau astfel de o planetă în stare devolutivă şi care, în câteva generaţii, avea să fie arsă de soarele ce sta să se transforme în nouă. Încă o dată omul găsise curajul necesar înfruntării deschise cu propriul destin.

În mod evident, Sera este o fantezie, scrisă într-un mod fantastic, mai degrabă, decât realist. Este o operă ce se reclamă, cu mai mult înţeles, imaginaţiei poetice decât speculaţiei ştiinţifice, de la Pope şi Wordsworth decât de la Newton sau Einstein. De aceea a şi fost consistent criticată – de James Blish la vremea publicării şi, mai recent, de David Langford, în principal pentru inacurateţe ştiinţifică. Pământul şi Luna prinse şi imobile, înconjurând unite Soarele? Imposibil! au spus ei. Creaturi, atât de vaste şi grele, călători spaţiali precum traversatoarele? Absurd! Existenţa unei ciuperci inteligente? Ridicol! Privind lucrurile neimaginativ, desigur au dreptate.

La un alt nivel de lectură însă ele capătă înţeles, devin simboluri foarte puternice – simboluri ale Timpului îngheţat, ale vastelor perspective cosmice, dar şi ale luptei constante cu mintea umană. Pentru că ţinuturile pe care le traversăm pot fi şi teritorii ale minţii, ale visului. Iar creşterea aceasta haotică, de nestăpânit, o recunoaştem instinctiv, de vreme ce dincolo de conştientul nostru zace o altă existenţă, mai puţin ordonată, haotică şi ea, ilogică şi fără timp, plastică în felul de reformare permanentă. Sera poate fi, aşadar, lumea inconştientului nostru, iar cele două emisfere ale ei – una perpetuu întunecată, cealaltă mereu luminată, analoagele propriului nostru eu. În acest sens ea datorează mult influenţei lui Carl Jung şi psihanalizei.

Încă de aici, din această lucrare de început, Aldiss ne antrenează, imediat şi brusc, în cele mai delicate probleme şi mistere ce privesc destinul omului. De unde vine „mintea”? Este ea un fenomen sănătos sau nesănătos? Care este relaţia dintre inocenţă şi inteligenţă? Înseamnă oare achiziţia de noi cunoştinţe o necesară „cădere”?

Sunt întrebări care reverberează prin întreaga sa operă şi ne vor urmări multă vreme după ce am închis cartea lui Gren şi a morelei.

MIHAI BĂDESCU

[1] Banian sau Ficus Indica (familia Moraceae) este o curiozitate în lumea vegetală atât din cauza longevităţii şi a dimensiunilor colosale, cât şi a felului cum se înmulţeşte. De pe ramuri se desprind rădăcini adventive ce se înfig în pământ şi se dezvoltă sub forma unor coloane care hrănesc şi susţin planta. Astfel susţinute, ramurile se întind mai departe şi formează noi rădăcini adventive. (n. tr.)

[2] Morela sau zbârciog – ciupercă din genul Morchella mai ales Morchella esculanta.

[3] Heckler – opozant/adversar care şicanează un orator, întrerupându-l cu întrebări sau critici.